

“Açılım”da Geline Aşama: UYGUN ADIM, YERİNDE SAY!

TC devletinin bir süredir AKP eliyle devam ettirdiği “açılım süreci” -tartışmaları- Beşir Atalay’ın yaptığı son açıklamalarla belli oranda aydınlığa kavuşmuş bulunuyor. Elbette aydınlığa kavuşan “açılım”ın içeriği, ana hatları, yapılabilecekler değildir. Zira bu konuda henüz bir şey söylenmiş değil. AKP hükümeti şimdilik “açılım”dan ziyade “açılım propagandası” yap-

makla yetiniyor. Oluşan beklentilerin aksine Atalay’ın açıklamalarında ortaya çıkan, nelerin yapılmayacağı ve her şeyden önce devletin demokrasi kılıfıyla ortaya sürdüğü “açılım” da hangi niyetle hareket ettiğidir. Kuşkusuz bunu anlamak için devlet erkânından açık sözlülük beklemeye gerek yoktur; soruna sınıfsal düzlemde bakabilmek, hatta buna biraz

olsun çalışmak devletin süreci işletirken taşıdığı niyeti anlamaya yetebilir/yetecektir.

Yaklaşık bir aylık süre boyunca; siyasi parti temsilcileri, İHV, Kamer, Diyarbakır Demokrasi Platformu, Yazarlar Birliği vb. 22 kitle örgütü, TOBB, TUSİAD gibi sermaye temsilcileri, sendikalar, meslek örgütleri ve “şehit aileleri dernekleri” gibi toplumun çeşitli kesimleri ile “Kürt sorunu” gündemi çerçevesinde görüşmeler yürüten İçişleri Bakanı Beşir Atalay, “merakla” beklenen açıklamasını Ağustos ayının son günü bir basın toplantısıyla kamuoyuna duyurmuştu. □ Sayfa 8

Demokratik Halk İktidarı İçin İŞÇİ-KÖYLÜ

Sayı: 48 * 18 Eylül-1 Ekim 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

Ç
I
K
T
I

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Krizin sorumluları yeni saldırılar için
İstanbul’da toplanıyor,

**IMF-Dünya
Bankası
Toplantısına
HAYIR!**

Emperyalist sömürünün temsilcilerine İstanbul’u dar edelim!

- ✓ Dünyanın efendileri sömürü düzenlerini sürdürmek için askeri, ekonomik, siyasi çok sayıda örgütle tüm dünyayı, yani emekçilerin yaşamını bir ahtapot gibi sarmaktadır.
- ✓ IMF (Uluslararası Para Fonu) ve Dünya Bankası bu örgütler içinde en önemlileridir. Yani emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik alandaki baş aktörleridir.
- ✓ Krize çare aramak bahanesiyle toplantılar yapan IMF ve Dünya Bankası’nın bugüne kadar desteği ya da reçeteleri ile gelişen, sanayileşen, zenginleşen tek bir ülke örneği yoktur.
- ✓ Aynı şekilde bu iki kurumu takip edip, reçetelerini uygulayan yoksullaşmayan, krizler içinde debelenmeyen, sanayisi ve tarımı mahvolmayan tek bir ülke örneği de yoktur.

- ✓ İşte halkların kanını vampir gibi emen, başbakanın deyimiyle “ümüğünü sıkın” bu iki örgüt 1-8 Ekim tarihleri arasında İstanbul’da “kriz” gündemiyle toplantı yapacaklar.
- ✓ Yeni saldırı projeleri, yeni sömürü yolları üzerinde duracaklar, diğer yandan ise büyük bir medya kampanyası ile kendilerini allayıp pullamaya çalışacaklar.
- ✓ Bizler bu gösteriye, bu şarlatanlığa, bu saldırı planlama toplantılarına sessiz kalmayacağız. Bize insanca yaşamı çok görenlere, sınıf düşmanlarımıza İstanbul’u dar edeceğiz!
- ✓ Tüm emekçilere, yoksullara, ezilenlere çağırımızdır! Gelin bu sömürücü, yağmacı, talancı emperyalist sömürücülerin temsilcilerine sınıf kinimizi gösterelim!

✓ **Dersimliler
haşkırdı:
“Uzunçayır Barajı
kapatılsın!”**

Dersim’de faaliyete geçen Uzunçayır barajına karşılık eylem yapan TUDEF, Munzur Vadisi’nin yok edilmeye çalışıldığına dikkat çekti.

13 Eylül günü Taksim Tünel’de toplanan Tunceli Dernekleri Federasyonu, Munzur suyu üzerinde inşa edilen barajları, doğanın tahrip edilmesini ve siyanürlü altın aranmasını protesto etti.

En önde “Uzunçayır barajı utanç gölüdür, Munzur’uma Dokunma/ TUDEF” yazılı pankart açan kitle Tünel’den Taksim Tramvay durağına doğru yürüyüşe geçti. “Barajlar yoksulluk demektir”, “Dersim’de barajlara geçit vermeyeceğiz” vb. yazılı çok sayıda pankart taşıyan kitle; alkışları, zılgıtları sloganları ile İstiklal Caddesi’ne sığmadı.

Eyleme Munzur Çevre Derneği, Munzur Kültür Derneği, Doğa Derneği, Hacı Bektaş Veli Federasyonu, Pir Sultan Abdal Derneği, Partizan, DHF ve ESP de destek verdi. □ Sayfa 6

12 Eylül Hukuku Sürüyor!

12 Eylül Darbesi’nin 29. yıldönümünde bir eylem gerçekleştiren Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik 12 Eylül’ün hesabının sorulacağını dile getirdi.

13 Eylül Pazar günü Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan kitle slogan, alkış ve ıslıklar ile cuntayı lanetledi, darbeyi gerçekleştiren zihniyetin sürdüğünü belirtti.

“12 Eylül darbecileri halka hesap verecek” yazılı pankart açan kitle “12 Eylül sürüyor, iyi çocuklar iş başında”, “12 Eylül darbecilerinden hesap soracağız” ve “Suzan Zengin serbest bırakılsın” yazılı dövizler taşıdı. □ Sayfa 7

250 bin trajik hikaye

Tonlarca para, yıllarca aralıksız verilen emek, zorluk, sıkıntı; tüm bunların sonunda eğitim fakültesi diploması almaya hak kazanılıyor. Ama bu diploma, bunca uğraş, öğretmenlik yapmaya yetmez, bir de KPSS var diyor. Biz de İşçi Köylü gazetesi okurları olarak Atamaşı Yapılmayan Öğretmenler Platformu’na yaşadıklarını, onları sokaklara döken süreci sorduk. □ Sayfa 2

Cinsel şiddete karşı mücadele

Ataerkil zihniyetle şekillenen ve kendine yönelik her tür şiddet karşısında aciz, kimsesiz ve edilgen kalan kadının bu çaresiz durumu yıkabileceği cesareti ve gücü veren, ihtiyaç duyduğunda ulaşabileceği, destek görebileceği örgütlülükler yaratılmalıdır. Bu konuda yaşanan inisiyatifsizliklerin aşılması yönünde çaba harcamalı, diğer ilerici kadın örgütleriyle “cinsel saldırı” eksenli olan çalışmalarda ortaklaşmalar sağlanmalıdır. □ Sayfa 10

Gül, oğuncak, sakız, simit değil; “TAŞ YOK MU TAŞ”!!!

Egemen sınıflar, “Kriz Varsa Çare De Var”dan sonra yeni bir kampanya ile daha karşımızdalar; “Alın Verin, Ekonomiye Can Verin”. İlk başta kulağa hoş gelen, üstüne üstlük hayli “diyalektik” görünen(!) sloganlarla karşımıza çıkmak, görüldüğü kadarıyla asalak tabakanın yeni eğlencesi olmuş durumda. □ Sayfa 8

İşçi-köylü’den

Emperyalist haydutları hak
ettikleri gibi karşıyalalım!

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Faşizmin felaket tablosu,
doğal katliamlar olgusu

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Kamu emekçileri için
beklemenin zamanı değil...

Sayfa 4

Pusula

Kolektif düşünme ve
hareket tarzı üzerine...

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Yık-inşa et-yöneli

Sayfa 13

250.000 ataması yapılmayan öğretmen; 250.000 trajik hikaye

✓ Ya işsizlik ya ücretli öğretmenlik ya da özel sektörde güvencesiz, ucuza çalışma... Açıkta kalan öğretmen sayısı her yıl artıyor, şu anda yığılma 250 bin oldu ve buna daha fazla dayanamayan öğretmenler “okullar öğretmensiz, biz işsiz” diyerek “Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu”nu oluşturdular ve sokaklara döküldüler.

Tonlarca para, yıllarca aralıksız verilen emek, zorluk, sıkıntı; tüm bunların sonunda eğitim fakültesi diploması alma ya hak kazanılıyor. Ama bu diploma, bunca uğraş, öğretmenlik yapmaya yetmez, bir de KPSS var deniyor. Ya işsizlik ya ücretli öğretmenlik ya da özel sektörde güvencesiz, ucuza çalışma... Açıkta kalan öğretmen sayısı her yıl artıyor, şu anda yığılma 250 bin oldu ve buna daha fazla dayanamayan öğretmenler “okullar öğretmensiz, biz işsiz” diyerek “Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu”nu oluşturdular ve sokaklara döküldüler. Biz de İşçi Köylü gazetesi okurları olarak kendilerini ziyaret edip yaşadıklarını, onları sokaklara döken nedenleri öğrenmek istedik.

İlk olarak AYÖP Dönem Sözcüsü **Serkant Işık** söz alıyor. Kendisi 2007 mezunu ve beden eğitimi öğretmeni.

- **Nasıl bir araya geldiğinizi, AYÖP’ün nasıl oluştuğunu ve neler yaptığınızı anlatır mısınız?**

- AYÖP temelde bizim zulüm diye tabir ettiğimiz KPSS’den dolayı başladığımız bir harekettir. Her yıl KPSS’ye giren kişi sayısı, ataması yapılmayan öğretmen sayısı gittikçe artmaya başladı. Şu anda sayı olarak 250 binden bahsediyoruz. Biz KPSS’ye girdik ve 2009 KPSS’den sonra bu işin böyle devam etmeyeceğini düşündük, çünkü çok az atama yapılıyor. Mesela ben 2007 mezunuyum, 2 yıldır hazırlanıyorum. 9-10 yıldır hazırlanan ama ataması yapılmayan arkadaşlarımız var. **250 bin insan sınava giriyor, ama 15 bin atıyor.** Çok gülünç bir şey. Bir şekilde toplanmamız, bir araya gelmemiz ve sesimizi duyurmamız gerektiğini düşündük. Bunu yapabilmek için internetten faydalandık. İlk başta çok azlık diyebilirim. 12 Temmuz’da bir basın açıklaması yaptık. Bu 4-5 kişinin katıldığı bir basın açıklamasıydı ve ilgi görmedi.

Ardından 19 Temmuz’da YKM önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik, bu eylemimizde diploma fotokopilerimizi yakmıştık. En sonunda -bizim utanacak bir şeyimiz yok ama- bizi bu duruma düşüren devlet için utanç kaynağı olmasını düşünerek açlık grevi gerçekleştirdik. 5 ve 7 Ağustos’ta gerçekleştirdiğimiz bu grev çok ilgi ile karşılandı. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri, sivil toplum kuruluşları açlık grevi zarfında bize çok yoğun bir destek sağladılar. Bu açlık grevi AYÖP için milat oldu diyebiliriz. Sonraki süreçte eylemlerimiz hızla kalabalık geçmeye başladı. Açlık grevinin hemen sonrasında, 7 Ağustos günü MEB önüne yürüyüşümüzü gerçekleştirdik. Yürüyüş esnasında sayımız 500’e ulaştı. MEB’le bir görüşme talebimiz oldu. Bu görüşme 10 Ağustos’ta gerçekleşti. Görüşmeden herhangi bir sonuç alamadık, almaya da beklemiyorduk. Ama bu bize büyük bir fayda sağladı; AYÖP hükümetçe tanınmış oldu ve insanlar da sesimizi daha çok duydular.

Ataması yapılmayan öğretmenler olarak eylemlerimizi bu noktaya getirene kadar çok zorluk yaşadık. Çünkü bizler hiçbir sendikaya asil üye olamıyoruz. Fahri üye olmayı da biz istemiyoruz; çünkü hiçbir işe yaramıyor. Bu yüzden tek çatı altında toplanmakta zorluk çekiyoruz diyebiliriz. Şu anda sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin yapması gerekeni yapmaya çalışıyoruz. Bunun dışında sabit bir işimiz olmadığı için AYÖP’ün çalışmalarına zaman ayırmakta da zorlanıyoruz. Bazı arkadaşlarımız tamamen işsiz ve cebinde bir otobüs parası bile olmuyor, bazı arkadaşlarımız ise belli bir yerde 10-12 saat ücretli olarak güvencesiz bir şekilde çalışıyor. Aile ge-

Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni Bektaş Aslan Doğan’ın da düşüncelerini ifade etmesini istiyoruz.

- Benim kısaca söyleyeceğim şu: 250 bin mağdur insana baktığımızda 250 bin tane farklı trajedik hikâye görebiliriz. Bu 250 bin hikâyenin ortak noktası ise şudur; bu memleketin geleceği hakkında güzel düşler kuran, memleketi güzelleştirmek adına umutlar besleyen insanlar. Üstelik bu insanlar öğretmen, artık kendilerini değersizleştirilmiş hissediyorlar/hissettirmiyorlar. Genel anlamda en büyük trajedi budur diye düşünüyorum.

çindirmekten bahsetmiyoruz bile. Ama biz buna rağmen eylem yapmamızın gerekliliğini farkındaydık ve **24 Ağustos-29 Ağustos** eylemlerini gerçekleştirdik. 29 Ağustos merkezi Ankara eylemimiz çok kitlesel geçti. Ancak medyada çok fazla yer bulmadı. Bu durumda hükümetin sansürü olduğunu tahmin ediyoruz.

- **Önümüzdeki süreçte planladığınız eylemler var mı?**

- Önümüzdeki süreçte de eylemlerimize aralıksız, daha da güçlenerek devam edeceğiz. Atamaların yapıldığı gün bir basın açıklaması yapmayı düşünüyorum. Okulların açıldığı ilk gün merkezi bir eylem yapacağız. Eylemlerimiz sertleşerek devam edecek, çünkü taleplerimiz noktasında ısrarcıyız ve geri adım atmayacağız.

- **Genel olarak talepleriniz neler?**

- En acil talep olarak **2009 KPSS iptal edilsin** istiyoruz. 2009 KPSS’de 6 soru iptal edildi ve bunun dışında hiçbir şekilde ölçme işlevi olmayan saçma diyebileceğimiz sorular vardı. Yine acil taleplerimizden biri olarak 200 bin öğretmenin atanmasını istiyoruz. Öğretmen açığı bu kadar, yığılma daha fazla ama acil olarak istediğimiz bir talep zaten. Temel talebimiz ise ilk etapta **KPSS’nin kaldırılmasını, daha güvenilir ve geçerli bir yöntemle öğretmen alınmasını** istiyoruz. İlk başta talebimiz KPSS’nin kaldırılmasına ilişkindi; ancak örgütlü bir yapıya bürününce anladık ki bu talep yetmiyor. Bu komple bir eğitim, komple bir ülke sorunudur. Eğitim yavaş yavaş bitirilmeye çalışırken, öğretmenler çok küzi miktarlarda çalıştırılırken bu talep yeterli değil. En önemli konulardan biri olarak ücretli öğretmenlik diye bir uygulama var. Bu ücretli öğretmenlik uygulaması kaldırılmalıdır.

- **Neden böyle bir talebiniz var?**

- Her yıl 100 bine yakın ücretli öğretmen çalıştırılıyor. Bizim deyişimizle ücretli köle çalıştırılıyor. (Tabi bu rakamlar MEB’den alınmış rakamlar değil, çünkü MEB bunu vermiyor.) Eğer bir öğretmen 500 liraya, bir yıl boyunca, hiçbir güvence verilmeden çalıştırılıyorsa, bu kişi kadrolu öğretmenlerin

haklarına sahip olamıyorsa bu köleliktir açıkça. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir uygulama yoktur. Kadrolu öğretmenlik, sözleşmeli öğretmenlik, ücretli öğretmenlik diye bizi kategorilere ayırıyorlar. Düşünün ki öğretmenlik parça parça bölünüyor. Öğrenciler bile soruyorlar bize, “öğretmenim siz gelip hemen gidecek misiniz?” diye. Çünkü bu çocuk bir dönem içerisinde üç tane öğretmen değiştiriyor. Çocuklar bile bunu öğrendi ama devlet öğrenemedi. Daha doğrusu biliyorlar ama işlerine gelmiyor.

- **Okullar öğretmensizken, sizlerin atanmasını neye bağlıyorsunuz?**

- Öğretmen atanmadığı için okullar bomboş. Öğretmen açığı çok fazla. Ama nasıl oluyorsa atanamıyoruz! KPSS öyle bir sınav ki bazı bölümlerde ne kadar yüksek puan alsan da atanamıyorsun. Sizde bir örnek verelim. AYÖP içerisinde bir arkadaşımız var; Eskişehir’den bir fizik öğretmeni. Bu yıl KPSS’den 99.6 olarak birinci oldu. Ancak atanamadı. MEB’le görüşmeye gittiğimizde bize çok ağır bir şey söylendi. “Benim de öğrencilerim var onlar da çalışıyorlar. Siz de çalışın kazanın.” Soruyoruz MEB’e: Bir sınav düşünün bu sınavın birincisi atanamıyor. Bu nasıl oluyor? **Çalışıp da bu sınav kazanılıyorsa bu nasıl bir sınav ki birinci olan kazanamıyor? Bu sınav seçmeye değil elemeye yönelik. Eliyorlar ama neyi elediklerini de bilmiyorlar.** İnsanlar bir yıllarını bu sınava hazırlanmakla geçiriyorlar. Bunca öğretmen açığından şikâyet edilirken bir bakıyorsun bu sene fizik öğretmeni almayacağım diyor; bizim KPSS’de birinci olan arkadaş da öyle kalıyor. Bunu bile önceden haber verme zahmetine katlanamıyorlar.

Hepimiz biliyoruz ki özellikle Doğu’da çok yoğun öğretmen sıkıntısı yaşanıyor. Tüm okullarda birleştirilmiş sınıflar uygulaması var. Ama MEB hala öğretmen açığı yok diyor. Devlet personel başkanlığı “140 bin öğretmen açığı var” dedi. MEB bu açıklamayı hemen ört-bas etmek istedi. Çünkü 15 bin öğretmen alacak sadece ve sadece 5 bini kadrolu.

MEB bu açığı en sonunda kabul etti ama “maddi kaynak yetersizliğinden dolayı alım yapılamayacağını” söyledi. Topu Maliye Bakanlığı’na attı. Maliye Bakanlığı ise “ilginçtir” IMF’yi işaret ediyor. **Bu devletin bir bakanlığı IMF’yi işaret ediyor. Bu devleti IMF mi yönetiyor?**

- **Bize KPSS mağdurları olarak yaşadığınız sıkıntılardan örneklerle bahsedermisiniz?**

- Ataması yapılmayan her öğretmen mağdur durumda. Yıllardır atanamayan insanlar var. Resmen öğretmenler olarak biz intihara ve suça teşvik ediyoruz, anti-depresan ilaçlar kullanıyoruz, ağır psikolojik sorunlar yaşamaya mahkum bırakıyoruz. Düşünün 2001’den bu yana 9 kişi sırf bu KPSS engeli yüzünden intihar etti. İğdir’de KPSS sürecinde 60 kişilik bir kopya çetesi tespit edildi. Bu 60 kişinin hepsi de suça teşvik edilmiş öğretmenler. ÖSYM Başkanı bu dehşet verici olay için müferittir diye açıklama yaparak örtbas etmek istedi.

Olayın vahametini açıklamak için örnekler vereyim:

Örneğin buradaki AYÖP Yürütme Kurulu’ndan Bayram arkadaşımız; kendisi resim öğretmeni, 34 yaşında ve evli değil. 9 yıldır atama bekliyor. Resim öğretmeni olduğu için KPSS’de iyi puan almıyor. Bu arkadaş resim konusunda yetenekli, KPSS için yeteneği yok. Bu kimsenin umurunda değil. “KPSS’ye girip iyi puan alırsan resim yapabilirsin” diyorlar ona. Bu insanın psikolojisini düşünün şimdi. Küçük kardeşi şu anda bir şirketin yöneticisi ama o işçi.

Dün Hatay’dan da bir kadın öğretmen bizi aradı. Ve başladı anlatmaya. Diyor ki ben çok kötü hastayım. 39 yaşında 9 yıldır atanamıyordum. Ve bunu anlatırken hüngür hüngür ağlıyor/ağlatılıyor.

Yine AYÖP’teki arkadaşlardan grev esnasında Bilgin diye bir arkadaşımız vardı. Zonguldak’tan. 2000 mezunu ve 9 yıldır atanamıyor. Ankara’ya geldiğinde pantolonu yırttı. Kameralar açlık grevimize geldiğinde Bilgin’e sen de bir şeyler söyle demiştik. Bilgin bunu istemedi; “Benim ağzım bozulur, ben konuşmam hakaret ederim, o derece doldum” dedi. Biz ısrar edince herkesin içinde ağlamaya başladı. Şu anda o da anti-depresan haplar kullanıyor.

Hakan diye bir arkadaşımız var Ankara’dan. O kadar sıkıntı yaşamış, o kadar bıkmış ki her şeyi yapmaya hazır; bize “arkadaşlar bu taleplerimiz için diyorsanız ki gidip kendimizi yakacağım gelmeyen namerttir” diyor.

En acı örneklerden biri olarak bu yıl bir intihar vakası oldu onu da anlatayım. Osmaniye’de bu yıl 34 yaşında bir öğretmen arkadaşımız kendisini kravatıyla balkon demirlerine asarak intihar etti. Bu olay karşısında ne denebilir ki? O kravatı götürüp Başbakan’ın önüne koymak lazım. “Bu size ne ifade ediyor?” diye sormak lazım! (Ankara)

İşçi-köylü’den

Emperyalist haydutları “hak ettikleri” gibi karşıyalalım!

Hemen her gün yeni bir gündem ile meşgul olan ülkemiz kamuoyu çok hızlı bir değişim ile yol almaktadır.

Yazılı ve görsel basın, kitle iletişim organları her gün bir başka gelişmeyi gündem yaparak bunu geniş kesimlerin tartışma odağı haline getirmeyi başarabilmektedir! Bu bombardmana maruz kalan işçi ve emekçilerin bilinci karartılmakta böylelikle gerçek sorumlularda rahatlıkla gizlenebilmektedir.

Eleştirel de düzenin kırmızı çizgilerine olan mesafe istisnasız hemen her konuda diklat edilen temel noktadır. Tartışmanın sınırları bir bütün olarak toplumun eksikliklerine, günah keçisi ilan edilen birtakım işgüzar bürokrat veya işadamlarının hırslarına dayandırılmakta, çoğu zamanda buna bile gerek duyulmamaktadır.

Kürt ulusal sorununda Cumhurbaşkanının açıklamaları ile yeni bir mecraya giren tartışma ortamında yaşananlarda bunu göstermektedir. Meselenin ele alınışı, işleniş ve çözüme dair söylenenler sorunun özünden son derece uzaktır. **Egemenler tartışmanın zeminini ve sınırlarını istedikleri şekilde belirleyebilmekte ve toplumun ilgisini de bu noktaya çekmeyi başarabilmektedir. Son olarak operasyonların sürecine dair keskin açıklamalar ve DTP’ye yönelik gözaltılar devletin Kürt ulusal sorununa bakışında değişen fazlaca bir şeyin olmadığı kimsini güçlendirmiştir. Egemenler ulusal hareketin belkemiği durumundaki güçlerine yönelik saldırılarına aralıksız devam ederken düşmanın pazarlık gücünü zayıflatmayı hedeflemektedir. Dozajı, ivmesi ve etkisi giderek azalan açılım tartışmaları kısa bir süreliğine de olsa yerini sel felaketi ile birlikte yeni tartışmalara bırakmıştır.**

Hayatta kalmanın adeta bir mucize olduğu, her an bir çöplüğün, sanayi sitesinin patlayabileceği, deprem ve sel felaketi ile şehirlerin yerle bir olabileceği ülkemizde yine tanıdık bir tablo ile karşı karşıya kalındı.

İstanbul ve Tekirdağ’da yaşanan birkaç günlük yağmur güçlü devlet maskesinin dökülmesi için yeterli oldu. 33 insanın yaşamını yitirdiği sel felaketinde ortaya çıkan resim düzenin insan hayatına verdiği değer kendisiydi. İktideli, Silivri ve Tekirdağ’da yaşamı felç eden sel suları değil düzenin yarattığı kaostu. Doğayı yok ederek rant alanları yaratan, daha fazla kar uğruna işçi ve emekçilerin yaşamını zindan eden devlet katliamın sorumlusudur. Emperyalist efendilerinin talimatları ve ihtiyaçları doğrultusunda ülkeyi yöneten egemenler, iyi birer öğrenci olduklarını yaşanan her yağmurda, depremde, ‘iş kazası’nda, çevre felaketinde ispatlamaktadır. Çeşitli ülkelerdeki uşak-ışbirlikçileri aracılığı ile dünyayı kan ve gözyaşına boğan emperyalistlerin sicili bu konuda oldukça kabarık. Emperyalistlerin daha fazla kar uğruna yapabileceklerinin sınırı yoktur.

IMF-DB: Açlık, yoksulluk, sefalet, ölüm...

Dünyanın dört bir yanını bir ahtapot gibi saran emperyalistler, kurumları aracılığı ile adeta bir vampir gibi tüm dünyayı sömürmektedir.

Bunlardan en fazla öne çıkan ve dünya halkları nezdinde beklide en fazla teşhir olan kuruluşlardan IMF ve Dünya Bankası 6-8 Ekim tarihleri arasında İstanbul’da bir toplantı gerçekleştirmeyi planlamaktadır. 28 Eylül’de hazırlık toplantılarında başlayacak olan bu haydutlar gerçekleştirecekleri toplantıda dünyanın geleceği hakkında kararlar alınacaktır. 2009 yılında ortaya çıkan küresel mali krizin ve bundan çıkış yollarının tartışılacağı toplantılardan dünya halklarına daha fazla açlık, yoksulluk ve sömürü çıkacağı açıktır. Çünkü bu kuruluşların tarihi bunun somut bir kanıtıdır! **IMF ve Dünya Bankası kurdukları 1945 yılından bu yana ‘reçeteleri’ ile tedavi etmeye çalıştıkları hastalarının hepsini öldürmüştür. 185 ülkenin üye olduğu ve her ülkenin ödediği aidatı oranda söz sahibi olduğu bu kuruluşlar başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ihtiyaçlarına doğrultusunda faaliyet yürütmektedir.**

Verdikleri krediler, hazırladıkları ‘reçeteler’ ve imzaladıkları stand-by anlaşmaları ile dünya halklarına birer umut olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Oysa gerçek hiç de öyle değildir!

IMF ve Dünya Bankası’nın reçeteleri sonrası Afrika’da 130 milyon insan açlık tehlikesi ile karşıya karşıya kaldı, Latin Amerika’da yoksul insan sayısı 180 milyona yükseldi, tarım yok edildi. Rusya’da yoksul insan sayısı 1992’de 2 milyon iken IMF’nin politikaları sonucu bu rakam 1996’da 6 milyona yükseldi. Endonezya, Güney Kore, Tayland, Arjantin ve Brezilya ekonomileri IMF’nin yol haritaları sonrası çöktü, milyonlarca insan işsiz kaldı, vergiler ve enflasyon yükseldi, maaşlar düştü.

Ülkemizde ise 50 yıl içinde işçiler, emekçiler giderek yoksullaştı, enflasyon yükseldi, alım gücü ve yaşam standartları düştü. Özelleştirmelerle binlerce işçi işten çıkarıldı, sağlık ve eğitim piyasaya açıldı, köylüler üretmez hale geldi, sosyal-güvenlik sistemi felce uğratıldı. IMF ve DB kredi musluklarını açarken karşılığında ülkenin yeraltı ve yer üstü kaynaklarını talan etmekte, ekonomisini sömürmektedir.

İşçilerin, köylülerin, öğrencilerin, kadınların, kamu emekçilerinin, işsizlerin düşmanı bu haydutlar İstanbul’a gelmeye hazırlanmaktadır. Onları hak ettikleri gibi karşılamak işçilerin emekçilerin görevi olmalıdır. Yaşamımızı çekilmez kılan bu vampirlere karşı şimdi gücümüzü birleştirme zamanıdır! Yaşamımızı çekilmez kılardan bunun hesabını sormak için alanlar bizi beklemektedir!

İstanbul'da sömürü ve yağmadan beslenenler toplaniyor! Yeni saldırı projelerine boyun eğmeyeceğiz!

Karşılama "törenleri" için hazırlıklar başladı!

6-8 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenecek olan IMF ve Dünya Bankası toplantıları için devrimci, demokrat, ilerici kurumların hazırlıkları başladı.

13 Eylül Pazar günü Taksim Tramvay Duranğı'nda bir araya gelen IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik bileşeni kurumlar Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyüş yaparak emperyalist haydutları protesto etti.

Bileşenler "IMF ve Dünya Bankası Defol" yazılı IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik imzalı pankart araçkar Galatasaray Lisesi'ne doğru sloganlarla yürüdü.

IMF ve DB'nin gerçek yüzünü anlatan konuşmaların yapıldığı eylemde Gündoğdu ve Çavbella marşları okundu, oturma eylemi yapıldı. Birlik, toplantı hazırlık programını da açıklayarak 17 Eylül Perşembe günü Unkapanı'nda bulunan Merkez Bankası Binası önünde yapılacak eyleme çağrı yaptı. Birliğin ilk eylemi kitlesel ve coşkulu oldu. (İstanbul)

Ülkemizde yalnızca yaşamak dahi çetin bir mücadeleyle şart koşmaktadır. Emekçiler kendilerini ve çocuklarını hayatta tutabilmek için uzun saatler, yoğun bir sömürüye sineye çekmektedir. Ancak bu da yetmemektedir. Hastalandığında sağlık hizmeti alması veya çocuklarının eğitimini sağlaması da güvence altında değildir. Tabii tüm bunları sağlamak için koşuturken ve en insani ihtiyaç ve özelemlerden kendimizi muaf tutarken bizlere böylesi bir geleceği sunmayan sistemin yeni sillerlerini de her an yemeye hazır durumdayız. Bir anda deprem olabilir ve yaşadığımız bina üzerimize çökebilir veya işe giderken hızlı şekilde ortaya çıkan bir sele kurban gidebiliriz. Bilimin yıllar önce çözüm bulduğu ve birçok ülkede akla bile gelmeyen hayattan kopuşları ülkemizde, hem de uzak kırsal bölgelerde değil, ülkenin en gelişmiş, en büyük şehrinde, İstanbul'da başımıza gelebilmektedir ve ne yazık ki sistemin gerçek yüzünü yaşayarak gören emek-

çiler için bunların hiçbirisi şaşırtıcı değildir. Faşizm, hayatımızda yarattığı tüm mağduriyetler gibi bunları da sıradanlaştırmayı başarmıştır.

Tüm bu ve benzerleri insana yakışır bir düzende yaşamadığımız için karşımıza çıkmaktadır. Bu adaletsiz düzenden çıkar sağlanan küçük bir azınlık kârlarına kâr katarken, yüz binlerce liraya eşlerine, çocuklarına lüks arabalar hediye ederken, kale gibi korunan evlerde ikamet ederken ve gözümüzün içine sokarcasına eğlencelerini, yozluklarını medya üzerinden pazarlarken emekçiler sellere, depremlere, iş kazalarına kurban edilmektedir. Bizlerin alın terlerinden gasp edilenlerle saltanatlarını sürdürmekte, halkımızın üzerinde ise ordusuyla, polisiyle, yasalarıyla -zor ve baskıyla hükümlerini devam ettirmektedirler.

Bu, her yerinden kan ve irin çıkan sistemin sahipleri olan komprador burjuvazi ve büyük toprak sahipleri de varlıklarını uşaklık yaptıkları emperyalistlere bağımlı şekilde sürmektedirler.

Onlara ülkemizin tüm insan ve doğa kaynaklarını yağmalamalarında hizmet eden ülkemiz egemenleri karşılığında elde ettikleri sadakalarla bu şaşalı yaşamı sürmektedirler.

İşte, emperyalizmin dünya genelinde ve ülkemizde yarattığı yoksulluk, sefalet tekellerin kârlarına daha fazla kâr katması içindir. Dünyanın dört bir yanında olduğu gibi ülkemizde de baskı ve zulmün devam etmesi bu sömürücülerin özel mülkiyete dayanan sistemlerinin sürmesi içindir. Üretimin toplumsallaştığı, tüm insanlığa yetip artacak kadar gıysinin, gıdanın ve diğer ürünlerin üretilebildiği dünyamızda mülkiyetin küçük bir azınlıkta yoğunlaşması sebebiyle açlık, sefalet, fakirlik varlığını korumakta, tüm bunlar daha büyük krizlere yol açmakta, emekçilere isyandan başka seçenek bırakmamaktadır.

Emperyalist kurumlar sömürünün sürdürücüsüdür

Dünyanın hakimleri bu düzeni sürdürmek için askeri, ekonomik, siyasi çok sayıda örgütle tüm dünyayı ahtapot gibi sarmaktadır. IMF ve Dünya Bankası da bu örgütler içinde en önemlilerdendir, emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik alandaki baş aktörleridir. ABD emperyalizminin güdümünde oluşturulan ve diğer emperyalist ülkelerin de söz hakkına sahip olduğu ancak geri bırakılan, yoksul ülkelerin yönetiminde kendilerini temsil edemediği bu örgütlerde (ülkeler IMF'de eşit temsil edilmezler. IMF'ye aktardıkları para miktarına oranla kararlarda söz sahibi olurlar) bahsini ettiğimiz sömürü ve yağma politikaları formüle edilmektedir. IMF ve Dünya Bankası, bir yandan dünya genelinde ekonomi politikasını belirlemekte diğer yandan ise dağıttığı kredi ve diğer araçlarla her bir ülkenin ekonomisinde söz sahibi olmakta, o ülkenin iç ekonomik politikasına doğrudan ve açıktan müdahale etmekte, onlarca ülkenin yarı-sömürge konumuna gelmesi ve bu konumu sürdürmesi için hareket geçmektedir.

IMF ve Dünya Bankası'nın desteği ve rehberliğiyle gelişen, sanayileşen, zenginleşen tek bir örnek yokken IMF ve DB'yi takip edip de yoksullaşmayan, krizler içinde debelenmeyen, sanayisi ve tarımı mahvolmayan tek bir ülke yoktur. Bu istisnasız "başarı" bu kurumların emperyalizm için değerini göstermektedir. Bu istikrarın en önemli ne-

deni de yukarıda da bahsettiğimiz gibi kurucularından kredi dağıtmasını sağlayan para desteğine kadar bu kurumların asıl sahiplerinin emperyalist ülkeler olmasıdır. Dolayısıyla Fon'a ayırdıkları parayla yoksul ülkelere dağıtılan kredilerin geri alınması görevi para akışının devamlılığı açısından IMF'nin sorumluluğundadır. IMF zaten bu parayı karşılıksız vermemektedir. Kendisinden para dilenen ülkenin ekonomi politikalarını şekillendirme şartıyla para veren IMF'nin reçeteleri verilen paranın geri alınması ve kendisinin para kaynağı olan emperyalist şirketlerin çıkarlarını korumak amacıyla taşımaktadır. Bu politikaları uygulayan ülkeler istisnasız şekilde krizlere girmektedir ve kriz ortaya çıkınca parasını kaptırmamak için bu kez de "kurtarıcı" kisvesinde ülkeye gelen IMF yöneticileri ülke ekonomilerini kendisine daha fazla bağlayan ağır reçeteler vermekte ve kendisinin belirlediği politikalarla doğan krizin faturasını emekçi, yoksul, masum halka çıkarmaktadır. Bu ülkelerde işsizlik artmakta, yoksulluk derinleşmekte, sömürü ve baskı yoğunlaşmaktadır.

Kan emiciler İstanbul'a geliyor!

İşte bu emperyalist kuruluşlar, IMF ve DB, emperyalizmin yaşadığı en büyük krizlerden biri yaşanırken ve bu kriz, bu iki kurumun 60 yılı aşkın tarihinde uyguladıkları politikaların sonucuyken, krizi kendi lehlerine çözmek, yani krizin faturasını emekçilere çıkartmak, yeni saldırı politikaları belirlemek için ülkemize gelmekte.

1-8 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da örgütlenecek olan IMF ve DB Toplantısı, ilk 5 gününde daha küçük ve alt düzeyde toplantı ve seminerlerle geçecek, 6-7 Ekim'de de büyük çaplı toplantısını örgütleyecektir. 15 bin civarında katılımcının beklediği toplantı için IMF ve DB'nin üst düzey yetkilileri, 184 ülkenin ekonomi bakanları ve merkez bankası başkanları, "ünlü" ekonomistler, dev tekellerin üst düzey temsilcileri, çeşitli emperyalist örgütler bir araya gelecek.

Anlaşılabileceği üzere mevcut krizin sorumluları, mevcudiyetlerini kan, gözyaşı, sömürü ve baskı üzerine kuran dünya halklarının düşmanları, sınıf düşmanlarımız bir araya geliyor. Toplantı konuları ise krizden çıkış hattının belirlenmesidir. Özcesi bir yandan yeni saldırı projeleri, yeni sömürü yolları üzerinde duracaklar öte yandan ise büyük bir medya kampanyası ile kendilerini allayıp pulla-

mayaya çalışacaklar.

Kâr ve azami sömürü amacıyla oluşturulan şehirlerde oluşan sellerin, depremlerin emekçilerin, yoksulların evlerini, eşyalarını ve en önemlisi canlarını alıp götürdüğü ülkemizde krizden kaynaklı olarak yüz binlerce işçi işten atılmakta, emekçilerin mevcut sınırlı hakları gasp edilmekte ama lüks otomobil ve ev satışları artış göstermektedir. Emekçilere en ufak destek sunulmamakta, tarım tasfiye edilmekte ancak lüks, pahalı ürünlerde vergi indirimlerine gidilmektedir. Şehirlerin meydanları emekçilere kapatılmakta ancak İstanbul; tekellerin, emperyalist kurumların temsilcilerinin gezi, dinlenme ve toplama salonu haline getirilmektedir.

Bizler bu gösteriyi, bu saldırı planlama toplantısına sessiz kalmayacağız. Bize insanca bir yaşamı çok görenlere, sınıf düşmanlarımıza sınıf kimimizi gösterecek, ülkemiz devrimci hareketinin tarihsel mirasını sahiplenerek sokakları, meydanları dolduracağız.

IMF ve DB'yi karşılama programı açıklandı!

Dünya halklarına açlık, yoksulluk ve yıkım dışında hiçbir şey getirmeyen bu haydutlar yeni saldırı planları yapmak üzere ülkemizde toplanacak. Toplantılar için devlet, tüm kurumlarıyla hummalı bir hazırlık sürecine çoktan girişmiş durumda. Elbette hazırlık yapanlar sadece onlar değil:

Ülkemizin devrimci, demokrat, yurtseverleri, IMF-DB toplantısı için haydutlara hak ettikleri bir "hazırlık şöleni" hazırlıyor. IMF-DB'nin İstanbul'da gerçekleştireceği toplantının gündeme gelmesi üzerine bir araya gelen ve Partizan'ın da aralarında bulunduğu kurumlar "IMF-Dünya Bankası Karşıtı Birlik" çatısı altında hazırlıklara giriştiler.

11 Eylül günü gerçekleştirilen bir basın toplantısı ile programlarını kamuoyuna duyuran kurumlar IMF-DB'ye geçit vermeyeceklerini ilan etti. Birlik bileşenleri bildirimleri, afişleri ile geniş bir kesime ulaşmayı, gerçekleştirecekleri eylem ve basın açıklamaları ile bir kamuoyu yaratmayı hedefliyor. 6-8 Ekim tarihlerinde ise toplantıda söz söyleme haklarını kullanmak üzere kongrenin yapıldığı yere yürünecek.

Sınıfsal Yaklaşım

FAŞİZMİN FELAKET TABLOSU, DOĞAL KATLIAMLAR OLGUSU

Benzer hatta aynı cümleleri bütün "doğal" katliamlardan sonra duymaya alıştık. Bu konuda yakın tarihteki en dikkat çekici örneği, bilânçonun ağırlığı nedeniyle 17 Ağustos depremi oluşturmuştu. "Takdir-i ilahi" söylemleriyle açıklanmaya çalışılan 10 binlerin kıymı, "kader"e bağlanmaya çalışılıyor, devletin/sistemin aslan payı gizleniyordu. O zaman hükümet koltuğunda oturanlar DSP'li MHP'li ANAP'lılardı. Ama söylenen devlet türküsü aynı olmuş, halkı boğan "felaket" doğal bir olay şeklinde geçiştirilmeye çalışılmıştı. Nitekim yaraları sarma adına vaat edilenlerin havada kalmasıyla soruna yaklaşımın özündeki felsefe kendisini daha açık biçimde gösterdi.

Aradan 10 yıl geçtiği halde hala ev sorunu çözülmeden, geçici konutlardan çıkarılıp sokağa itilenlerin oluşturduğu manzara bir yandan, zararları tazmin edilmeyip hakkını arama yolları kapatılanlar diğer yandan, devletin tercihi ve katliamın boyutlanışını deşifre etmektedir. Deprem bölgesine yönelik, binaları gözden geçirme ve güçlendirme, riskli alanlardaki yerleşimlere son verme ve alternatif yerleri hazırlama çalışmalarının neden yerine getirilmediği konusunda ise büyük bir suskunluk ve susturma eylemi devrededir. Bütün uzmanların yakın zaman diliminde hem de şiddetli bir

deprem öngörüsünde bulunduğu İstanbul'a yönelik "hareketsiz/çaresiz" kalma hadisesi ise yaşanacak katliama şimdiden "taammüden" damgası vurmuştur.

Yaşanan "felaket"leri, katliam ve yıkımları, kendi ihmal ve sorumsuzlukları, daha doğrusu kendi politikaları dışında göstermeye çalışan hâkim sınıfların verdiği mesaj, "eylemlerimiz sürececek" kabilindedir. Bu mesajı daha açıktan verdikleri örneklerin başında ise Tuzla tersanelerinde yaşanan seri cinayetler gelmektedir. Bunların yanı sıra iş "kaza"ları değil, trafikteki korkunç bilânço, tren kazaları vesilesiyle yaptıkları açıklamalar da aynı mahiyettedir.

Nitekim sözlerinde durmakta, "eylemler"lerine devam etmektedirler. Bütün "kaza" istatistikleri ve ölüm bilânçolarında dünya çapında derece yapanların, yaşananları zerre kadar vicdani sıkıntıyla karşılamadıkları açıktır. Türk egemen sınıflarının temsilcilerinde Avrupa ve Uzak Asya'daki meslektaşlarının binde biri kadar "istifa" (hatta intihar) geleneğinin olmayışı da sistemin kodlarına ilişkin başka ipuçları vermektedir.

Bu rejimin kodlarında "insan" denilen canlılığın değeri, kendi sınıfına mensubiyetle orantılı olarak vardır. Onda bile sistemin çıkarları gereği yukarıya doğru daralan bir kademelen-

me ve görecelilik hali söz konusudur. "İnsanlık" bir avuç sömürgeci ve zalimin elinde her türlü tasarrufla malzeme olarak kullanılan bir kavramdır ve onun yararına ve çıkarına yönelik görünen bütün eylemler özünde kendi düzeninin ihya olup süreklileşmesine hizmet etmektedir.

Okumasını bilenler için hemen her olay ve gelişme karşısında kendini ele veren bu bakış ve tercihin deşifre edilmesine şiddetle ihtiyaç bulunduğu, son "doğal katliam" vesilesiyle bir kez daha görülmüştür. Zira halkın başta can güvenliği olmak üzere temel önemde bütün çıkarları doğrudan tehdit altındadır ve bu sistem çok yönlü saldırıları ve verdiği zararlar ile her gün kendini yeni biçimlerde üretmekte, palazlanmaktadır.

Önce Çatalca ve Silivri-Selimpaşa, ertesi gün İkitelli, Halkalı, Bağcılar'da yaşanan "felaket"in sorumlusu; öncelikle dere yatakları ve tarım arazilerine imar izni veren, doğayı acimasızca katleden, çarpık ve plansız kentleşmeye yol açan rantiyeci ve yağmacı anlayışı gereği altyapıya eğilmeyen, bu bağlamda dere yataklarını bozan ve islah çalışması yapmayan, gelen uyarılara rağmen hiçbir tedbir almayan, "felaket" yaşanmaktayken ve sonrasında müdahale-kurtarma çalışmalarında geç ve yetersiz kalan, merkezi ve yerel yönetimleri devlettir. "Dere intikam aldı" diyen Tayyip ile "Vatanımızın da ihmali var" diyen Binali Yıldırım dalga geçmekte; "Buna alınacak önlem yoktur." diyen Veysel Eroğlu ile "Hiçbir alt yapı bu yağmuru kaldıramaz" sözlerini sarf eden Kadir Topbaş ise göz göre göre yalan söylemektedir.

Halkın hıyretle kesildiği ve bütçe-

den yerel yönetimlere ayrılan payın yüzde 36'sını aldığı halde halka yönelik hiçbir önlemin alınmadığı İstanbul; tarihi bir deprem katliamına doğru "kaderine" razı bir idam hükümlüsü gibi yol almaktadır. Tahmin edilen çapta bir deprem olduğu takdirde nelerin yaşanacağı ve sonuçların neler olacağına dair son felaket yeterince fikir vermiş olmalıdır. Egemenlerin zevk ve sefalet içerisinde, "Kültür Başkenti" gibi trajedi-komik projelerle göz boyadığı ve oyalandığı İstanbul, birçok başka açıdan olduğu gibi bu bakımdan da ülke halinin prototipik özelliklerine sahiptir.

Bir patron da tesadüfen "karambole" gitmiştir ama yetkililerin deyişiyle "faturayı kabartan" yine yoksullardır. Mal kaybı nihayetinde "sahip" olanların sorunudur ama can kaybıyla yüzleşenler daima ezilenlerdir. Malın yerine konulabilen özelliği bilinen bir yurgundur ve bu yüzden telafisi olmayan kaybın durumu her şeyi açıklayıcı mahiyettedir. Ezilenlerin hiçbir yerde ve koşulda güvenliği yoktur. Zira korunacak canın kime ait olduğu da sınıfsal bir bakışla değer ve karşılık kazanmaktadır.

8 kadın işçinin katledilme öyküsü her yönüyle ibretliktir ve düzenin çiplak resmini çizmektedir. Bunun yakın tarihte Bursa'da yaşanan, madenler, tersaneler, bütün fabrikalarda görülen, kamyon kasasındaki tarım işçisi olarak sürekli karşılaşılan "kaza" etiketli katliamlardan farkı yoktur ama lakyık görülen "servis" arabasının tabuta dönüşmesi, işçi ve emekçilerin üretimde ve hayattaki yerine dair kahredici bir fotoğraf ortaya koymuştur. Kadın işçilerin cansız bedenleri, değil devlet

törenli asker cenazeleri, telef olan hayvanlar kadar bile "değer" görmemiştir. Timsah gözyaşlarını dahi "esirgeme" hali, suçluluğunun tescididir.

Kapatılmaya/gizlenmeye çalışılan o kadar çok açık, ortaya saçılan o kadar çok kanıt vardır ki tıpkı diğer "doğal" katliamlarda olduğu gibi faşist diktatörlük dikkati başka yönlere çekerek işinden sıyrılma gayretindedir. "Yağma" olaylarına medya eliyle çarpıtılarak tutulan mercer de bu çerçevede değerlendirilmelidir. Bu tarzı benimseyen ve sorunun esas boyutları üzerinde durmayan para-medyanın tavıri şaşırtıcı değildir. Yağmanın tarzı olarak tepki uyandıran hali, felakete bağlı gelişmesiyle daha vahim bir içerik kazanmıştır. Bu "suç" a bulaşma bağlamında halkın yabancılaşması, yoksulluğu ve acizini tartışan yoktur. Hakeza, yaşananların özünde, sistemin yağmacı karakterinin olduğunu da...

Katliam ve yıkımları, takdiri ilahi ya da yöneticilerin eğitimsizliği olarak göstermek, hatta en çok belli ölçüde ihmalle açıklamaya çalışmak, egemen sınıf temsilcilerinin ortak faaliyetidir. Bu konudan bahisle sistemle kopuş yaşanmaması için gösterilen çaba muazzam boyutlardadır. Nihayetinde nasıl bütün yaşananların, olay ve olguların gerek gerçekleşme hali gerekse de sonuçlarıyla sistem doğrudan bağlaşımlı olarak açıklanması, emekçilerin bütün yollar sisteme çıkacaktır. Bu durumda meydana gelecek evrim ve olgunlaşmanın neyi mayalayacağı ise pekâlâ bellidir.

Faşist diktatörlüğün mevcut işleyiş ve politikalarında yerel ve ulusalarsaçafta iki kilometre taşı olan 11 ve 12 Eylül'lerin yıldırdığı arifesinde mey-

dana gelen doğal katliam; düzenin "insan merkezli" düşüncü tarzıyla, demokratik çözümleri ve de muktedir görünmeye çalıştığı anda gerçek yüzünü deşifre ettiği için çarpıcı sonuçlar üretmiştir. Askeri faşizmin kucağında palazlanan ve bizzat bugün de onunla kol kola hareket eden, doğallıkla başta 12 Eylül olmak üzere asıl "darbe" olgusuyla hesaplaşmama halini özenle gizlemeye çalışan ama tam aksine darbe(ci) avcısı, sivil, demokrat görüntüsü veren AKP yönetimi; "açılım" olarak kodlanan tasfiye projesi peşinde yeni hedeflere ulaşma derindedir. Ve aslında tam da sürecin öznesi konumundaki Ulusal Hareket'in çeşitli mevzilerine ve devrimci güçlere saldırı konusundaki dur-durak tanımaz saldırganlığını idame ettirmekte sakınca görmemektedir.

Hafızası sürekli silinmeye çalışılan halk kitleleriyle birlikte, açmazda düşen yurtsever, demokrat, ilerici çevrelerin de "yanılsama" haline darbe indirilmesi bakımından ortaya çıkan tablonun iyi biçimde sergilenmesi gerekir. İşçi, köylü, emekçi ezilenlerin, sisteme hesaplaşma konusunda etelenelemez, ihmalle gelmez bir görevleri olduğu görülmek-gösterilmek zorundadır. Özel hedef teşkil etsin etmesin, ölüm ve yıkım; baskı, sömürü ve zulme eşlik ederek yol almaktadır. İmha ya uğrayan yalnızca sistemle cephe- den karşı karşıya gelen komünistler, devrimciler ve yurtseverler değildir. Komprador patron-ağa düzeni, kaçınılmaz sona doğru giden yolda kendi "kader"ini çizen bir hat izlemektedir. Bu kader yoksulluğunu nihayete erdirecek olan yalnızca proletarya önderliğindeki halk sınıflarıdır...

ESENYURT'TA DİRENİŞ SÜRÜYOR!

✓ Esenyurt Belediyesi'nin Belediye-İş 2 Nolu Şube üyesi işçilere yönelik işten atma saldırısı sürüyor. Bugüne kadar Belediye 9 işçiyi işten çıkarttı.

Esenyurt Belediyesi'nde sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. Hatırlanacağı üzere 28 Mart seçimleri sırasında **Yakuplu ve Kıraç**'ın bazı bölgeleri Esenyurt Belediyesi'ne bağlanmış, bu belediyelerdeki çalışan işçiler de Esenyurt Belediyesi'ne devredilmişti. AKP'li Esenyurt Belediyesi bir kısmı Belediye-İş 2 No'lu Şubeye üye olan bir kısmı da Genel-İş'te örgütlü bulunan işçilerin örgütlülüğüne tahammül etmedi. Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube'ye üye olan işçileri önce tehdit eden, işe yaramayınca sürgün eden AKP'li belediye son olarak da

işçileri işten çıkardı. Bunun üzerine işçiler direnişe geçmişti. İşçilerin kapı önünde açtıkları pankarta saldıran Başkan Yardımcısı Emin Batmazoğlu işçi düşmanlığını bir kez daha göstermişti. İşçiler saldırılara ve tehditlere karşın mücadelelerini sürdürmüştü ve ilk eylemlerini de gerçekleştirmişlerdi.

İşçilerin direnişi aynı kararlılıkla devam ediyor. Belediyenin karşısına astıkları pankartın altında bekleyişlerini, direnişlerini sürdürüyor. AKP'li Esenyurt Belediyesi de direnişle yönelik düşmanca tutumunu koruyor. Belediye Başkanı **Nemci Kadoğlu** önceki günlerce iki işçiyi

daha işten çıkardı. Böylelikle işten çıkarılan işçi sayısı 9'a yükselmiş oldu. İşçiler sendikandan öncülüğünde direnişi büyötmek adına çalışmalarına hız verdi. Sendika, yerelde faaliyet yürüten sendikalara, kitle örgütleri ve siyasi partilere; ileric, devrimci kurumlara bir toplantı çağrısı yaptı. Esenyurt Belediyesi'nin işlerinden ettiği pazarcılarının da katıldığı bir yerel platform kuruldu. Bu platform önümüzdeki günlerde bir imza kampanyası düzenlemeyi, diğer kurumlarla ilişkileri geliştirmeyi, direniş çadırı açılmasını

ve Perşembe günü de bir eylem örgütlenmesini kararlaştırdı. Direnişe ilgili sorularımızı yanıtlayan Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Güllüm**, belediyenin işten çıkarmalara devam edeceğini buna karşılık mücadeleyi sürdüreceklerini ve kamuoyu oluşturma amacıyla çalışmalarına hız vereceklerini dile getirdi. (İstanbul)

SAĞLIK İŞÇİLERİ KAZANDI

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş üyesi emekçiler iki buçuk aydır ödenmeyen maaşların verilmesi için iş bıraktı. Hastanede taşeron bünyesinde çalışan sağlık emekçileri eylemde "**Sağlıkta taşeron olmaz**", "**İşten çıkarmalar yasaklansın**" yazılı dövizler taşıdılar.

Emekçiler adına açıklamayı Dev Sağlık-İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu** yaptı. Çerkezoğlu, Temmuz ve Ağustos ücretlerinin ödenmediğini belirterek, işçilerin yaptığı bu eylemin tamamen meşru olduğunu vurguladı. Sürekli isim değiştirme yoluyla taşeron firmanın kağıt üzerinde girdi çıktılarının yapıldığını belirten

Çerkezoğlu, bu yolla çalışanların haklarının gasp edildiğini söyledi. Eylemde ayrıca açıklama yapan TTB üyesi Dr. **Nazmi Algan**, taşeronlaşmanın iyi hizmetin önünü kesen bir uygulama olduğunu ve direnişteki işçilerin yanında olacağını söyledi.

İşçiler de ödemelerin bir an önce gerçekleşmesini istedi ve ödemeler yapılınca kadar oturma eylemi yapacaklarını belirttiler. Açıklamaların ardından emekçilerle görüşen hastane yönetiminin iki aylık maaş alacaklarının bir aylığının elden, bir aylığının ise bankadan çekileceğini söylemesi üzerine, işçiler ücretlerini çektikten sonra işbaşı yapacaklarını açıkladılar. (İstanbul)

DAVUTPAŞA'YI UNUTTURMAYACAĞIZ!

Davutpaşa patlamasında hayatını kaybeden işçilerin ailelerinin adalet arayışındaki kararlılığı eylemin 11. ve 12. haftalarında da devam etti.

11. haftada aileler yüreklerindeki susmak bilmeyen acı ve kinle Taksim Tramvay durağında bir araya geldiler.

Meydanda açtıkları "**Davutpaşa'yı unutmamak, unutturmayacağız!**" yazılı pankart ve "**20 ay oldu 1 dava yok**", "**Adalet istiyoruz**" dövizleri ile kararlılıklarını dile getirdiler.

Basın metnini patlamada oğlunu kaybeden **Mehmet Boyraz** okudu. Boyraz açıklamada adaletin ülkemizde olmadığını, işyerlerinde çalışan işçilerin hiçbir sağlık güvencelerinin olmadığını belirtti. Boyraz ayrıca kendisinin de aynı işyerinde çalıştığını ve her türlü yolsuzluğun yaşandığını belirtti.

12. haftada da aynı yerde bir araya gelen mağdur aileleri "**Davutpaşa'yı unutmamak unutturmayacağız**" pankartını açarak, "**Adalet isteyenlerin hissesine hukuk devleti düşüyor mu?**" dövizlerini taşıdı. Açıklamada ayrıca, patlamada hayatını kaybedenlerin isimlerinin yazılı olduğu pankart açıldı. Basın açıklamasını patlamada annesi Semra Bakkalı kaybeden **Ebru Günalan** okudu. İhmal, denetimsizlik ve gerekli önlemler alınmadığı için İstanbul'da yaşanan sel baskınında hayatını kaybedenleri anan Günalan, "Kamu yetkisi kullanan kurumların ihmal nedeniyle hayatını kaybeden ve yaralanan kardeşlerimizle derdimizi ve kederimizi ortak görüyoruz" dedi.

Günalan, 21 kişinin hayatını kaybettiği patlamanın üzerinden 21 ay gibi bir süre geçmiş olmasına rağmen, olayın sorumlularını hakkında herhangi bir dava açılmış olmamasının son derece acı verici olduğunu dile getirdi. (İstanbul)

DEMİRYOLUNDA DİRENİŞ!

Kamuya ait birçok alanda olduğu gibi demiryollarını ve buraya ait arazileri de yağma ve talana açan hükümetin burada çalışan işçilere dönük hak gaspları devam ediyor. Kadrolaşma oranını düşürüyor, var olanlarda siyasi kadrolaşmaya gidiyor, bir sebep belirtmeksizin keyfi bir biçimde işçileri sürgün ederek, evinden, ailesinden ayırıyor ve haksız uygulamalarla işçileri canından bezdiriyor. Tüm bu saldırılara karşı cevap yine emek cephesinden geliyor.

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) Şubeleri, bu hak gasplarını protesto etmek amaçlı 9 Eylül günü Türkiye'nin birçok yerinde eş zamanlı basın açıklamaları düzenleyip,

iki günlük açık grevi yaptı.

"**Siyasi kadrolaşmanın önüne geçmek için, lojman tahsislerindeki haksız uygulamaların, keyfi uygulamaların ve tren tarifecilerinde siyasi ayrımcılığının son bulması için açık grevindeyiz**" diyen BTS Adana Şubesi TCDD Adana 6. Bölge Müdürlüğü önünde basın açıklaması ile iki gün açık grevi yaptı. Amed'de ise atama, lojman tahsisi, sicil ve öğrenim gibi konuların göz ardı edildiğini belirten BTS üyeleri, TCDD yönetimindeki ayrımcılık ve siyasi kadrolaşmaya dikkat çektiler.

BTS İzmir Şubesi, "**Aile bütünlüğümüze ve çocuklarımızın okuma**

hakkına saygı istiyoruz" pankartıyla, istekleri dışında atamaları yapılan arkadaşlarına yönelik sürgünü protesto ederek, iki gün açık grevi yaptılar.

İstanbul'da da "**Marmaray Projesi**" adı altında yağma ve talana açılan Kadıköy-Kartal güzergâhı üzerindeki, Marmaray ve Anadoluay'ın kesişme

yeri olan ve rant sağlanmaya çalışılan Kadıköy İbrahimağa Transfer Merkezi'ndeki yapıların durdurulması yargıya taşınmıştı. Bu konu ile ilgili Eylül ayı başlarında verilen karar ile bu imar planı iptal edildi. (H. Merkezi)

PATRONDAN SENDİKA YÖNETİCİLERİNE

FAŞİST SALDIRI

Bursa'nın Hasanağa Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Plast MET fabrikasında çalışan, Genel Merkezi Bursa'da olan, Bağımsız Metal İşçileri Sendikası (BAMİS) Genel Başkanı **Ayşegül Bozdağ** ve Genel Sekreteri **Volkan Dursun**, patronun ve fabrika yöneticilerinin faşist saldırısına maruz kaldı.

7 Eylül günü BAMİS, fabrikanın önünde bir basın açıklaması yaparak, patronun ve yöneticilerin bu faşist saldırısını protesto etti. Ayşegül Bozdağ tarafından okunan basın açıklamasında 300 işçinin çalıştığı işyerinde kendisi enjeksiyon operatörü, Genel Sekreter **Volkan Dursun** ise vardiya amiri olarak çalışmakta iken,

işyerine BAMİS genel başkanlığına ve genel sekreterliğine seçildiklerine dair evrak ve üye kayıt fişlerini vermeleri ile önce Dursun'un vardiya amirliğinden alındığını, buna itiraz eden Dursun'un işten

atıldığı belirtildi. Kendisinin ise senelik izinde olduğunu, izin dönüşü işe alınmadığını belirten Bozdağ, "beni işten çıkardık-

larını söylediler. Ben de evrak istedim, evrak vermeyince, evrak vermeden gitmem dedim. Bunun üzerine patron Emel Şenol, askeriyeden emekli olan Birol Canyali, halkla ilişkiler sorumlusu ile işyeri güvenlik elemanı ile birlikte beni sürükleyerek, her tarafıma vurmaya başladılar" dedi. Bozdağ bu saldırıya karşı sonuna kadar mücadele edeceğini belirtti. Açıklamaya **BATIS**, **SODAP**, **Partizan**, **ESP**, **BDSP**, **TKP**, **İşçi Hakları Derneği** de katılarak destek verdi. Kitle "**Plast Met işçisine uzanan eller kırılacak**", "**Sendikal hakkımız engellenemez**", "**Yaşasın sınıf dayanışması**" vb. sloganlar attı. (Bursa)

Krizi fırsata çevirenler

Sabancı Holding Perakende Grubu Başkanı **Haluk Dinçer** de krizi fırsata çevirenlerden. Dinçer, bir yandan "**kriz teget gelecek**" açıklamaları yaparken öte yandan krizi fırsata çeviren Maliye Bakanı Şimşek'in yılın son çeyreği ile ilgili "olumlu gelişme olur" açıklamaları ile aynı görüşte. KDV'nin yüzde 18'den yüzde 8'e düşürülmesi en çok onların işine yaraymış anlaşılıyor. Bunun sonucunda olmalı ki satışlarını yüzde 17 oranında artırdıklarını ve krizi fırsata çevirdiklerini açıklıyor Haluk Dinçer.

Emekçinin gündemi

Kamu emekçileri için beklemenin zamanı değil, mücadelenin zamanı

Kamuda toplu görüşme oyunlarının sonuçsuz kalması ile birlikte KESK'in Kasım ayına ilişkin eylem takvimi daha da önemli hale geldi. Tüm kamu emekçilerinin ve kuşkusuz KESK'in geleceğini ilgilendiren önemli bir dönemeçten geçtiğimiz açık. Bu dönemde KESK'in mücadelesi, bu gücün nasıl kullanılacağı ve bunlar içerisinde devrimci-demokratik çizgideki emekçilerin rolü öne çıkan konular olarak kendini gösteriyor.

Bilindiği gibi hükümetle görüşmelerin ilk turunda KESK toplu görüşme masasının yasal ve meşru olmadığını belirterek masadan çekildi. "Toplu sözleşme ve grev hakkı" talebini dile getiren KESK hükümetin dayatmalarına karşılık tüm ülkeye yayılan çeşitli eylemliler gerçekleştirdi. Diğer yandan Memur-Sen ve Kamu-Sen hükü-

metle görüşmeleri sürdürdü ve bildik oyunlar tekrar sahneye kondu. Hükümetin ilk önce % 2-2 ve son olarak % 2,5-2,5 şeklinde açıkladığı zam önerisinde anlaşılmasını konunun "Uzlaşma Kurulu"na taşınmasına neden oldu ve kurul % 4-4 şeklinde zam önerisini ortaya koydu. % 4-4 şeklindeki sefalet zammı Kamu-Sen ve Memur-Sen tarafından sevinçle karşılanırken son kararı yine Bakanlar Kurulu verecek. Ancak "Uzlaşma Kurulu" kararlarının tavsiye niteliğinde olduğunu ve hükümetler tarafından ciddiye alınmadığını hatırlatmakta yarar var.

Tablodan anlaşılacağı gibi sürecin odağındaki asıl güçleri hükümet ve kamu emekçilerini temsil eden KESK oluşturuyor. KESK gerçekleştirilen oyunun farkında ve buna ortak olmayacağını baştan itibaren belirtti. Fakat bu oyunu

bozmada ve emekçiler lehine bir tablonun oluşmasında KESK'in rolünün ne olacağı sorusu çeşitli umut ve kaygıları beraberinde taşıyor.

KESK Genel Başkanı Sami Evren gazetelere yaptığı açıklamalarda devletin yasalarla işçiler üzerinde kurduğu baskıdan, iktidara biat eden bir anlayıştan bahsediyor ve geçmişte işçilerin mücadeleden sendikalarla yönetildiğini belirtiyordu. Diğer yandan sendikacı çalışanların sayısının toplam çalışanların % 5'lik bir kısmını kapladığı bir gerçeklik de sözkonusuydu. Bunlar varolan durumu bir yanıla açıklarken asıl sorulması gereken soruyu gözardı ediyordu. Peki bu durumda KESK ne yapmalıydı ya da yapmadığı neydi? Öncelikle şunu kabul etmek gerekiyor: Devletin çeşitli yasalarla hayata geçirdiği sürece emperyalist-kapitalist sistemin Türkiye örgülünde stratejik yönelimlerinin bir ifadesiydi ve bu sürecin önüne geçmek kolay bir iş değildi. Fakat imkansız da değildi ve durumu kabullenerek hiçbir yere varılmazdı. KESK'in açıkça olması da temel zaafı bu durumun kabullenilmesinden ileri geliyordu. Kararlı bir

mücadele öngörülmediği için sürece emekçiler lehine ileriye taşıyacak yeni olanaklar da yaratılmıyordu.

KESK örgülünde bu durumun görüldüğü uzun bir geçmiş vardı. Tabandan kopulduğu, kitlelere emek vermediği, onların söz ve karar haklarının yeterince pratikleştirilmediği bir örgütlenmenin her geçen gün güç kaybedeceği bilinmez bir şey değildi. Mücadelenin genellikle toplu görüşme süreçlerine hapsedildiği, göstermelik ve sonuç almaktan uzak kadro eylemleriyle üyeler ve geniş emekçilere güven verilemeyeceği de bir o kadar açıktı. Açık ve somut talepler etrafında başta grev olmak üzere kararlı bir eylem sürecini göze alamamak ise KESK'in en temel zaafına işaret ediyordu. Bu yapılmadığında sonu gelmez tartışma, toplantı ve kurultaylarla bir yere varılmayacağı kör gözlerin bile fark edileceği olumsuz bir gerçeklikti. KESK yönünü militan bir emek mücadelesinden yana belirlemek yerine sonuna AB penceresinden bakmaya ve "çağdaş sendikacılık", "toplumsal hareket sendikacılığı" gibi emek hareketinden kopmasına yol açacak birta-

kım yönelimlere giriyordu. Oysa KESK çözümü ülkede ve pratik mücadelede aramak zorundaydı. Bu temelde hem örgütlülüğü içerisinde hem de dışında ülkenin devrimci-demokratik güçleriyle ittifak halinde sonuç almayı hedefleyen militan bir mücadeleye yönelmeliydi. Fakat KESK bundan hep uzak durdu ve emekçilerin mücadele azmini kırarak pasif eylemliliklerle süreci ilerletti.

Egemen sınıfların saldırılarının kapsam ve derecesini en çok dillendirenlerden biri KESK'ti. Ancak bu saldırılara karşı daha güçlü ve militan olmak gerekirken tersini hayata geçiren de aynı KESK'ti. Sorun devletle açık bir hesaplaşmayı göze alıp almamakla ilgilidir. Sorun militan bir mücadelenin bedellerine hazır olup olmamakla ilgilidir. KESK'in güç kaybetmesine yol açan ve devlet karşısında etkisizleştiren bu kararsızlık halinden başka bir şey değildir. Oysa KESK, üyelerine ve emekçilere güvenmek zorundadır. KESK'in görevi onları sonuç alıcı bir grev ve mücadeleye hazırlamak olmalıdır. Ve nihayet KESK, ülkenin devrimci-demokratik güçlerine güvenmeli ve onlarla birlikte

hareketin kapılarını aralamalıdır.

KESK, toplu sözleşme talebinde Kasım'a kadar sonuç alınmazsa "hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanacağız" açıklamasında bulundu. Geçmiş bir eylem de olsa kuşkusuz bu önemli ve desteklenmesi gerekiyor. Sözkonusu gücün grev olduğunu tüm emekçilere anlatmak, KESK'in bunu ifade edişinde yansıyan belirsizlik ve kararsızlıkların üstüne gitmek tüm devrimcilerin ve emekten yana güçlerin görevi olarak ortada duruyor. KESK'te taban inisiyatifi açığı çıkarmak, yönetimi sonuç alıcı eylemlere zorlamak, her eylemi bunun bir aracı haline getirmek KESK'te yaşanacak olumlu değişimin de temellerini yaratacaktır. Bu aynı zamanda devlete ve egemen sınıflara karşı kazanılacak başarıların da teminatı olacaktır. Süreç beklemenin ve durum tespitleri yapmanın değil harekete geçmenin zamanıdır. Gerçek bir emek hareketinin her sorunda bir çözüm gücü olduğu unutulmamalıdır. Görevimiz bu hareketi bulduğumuz parçalardan başlayarak büyötmek ve merkezileştirmektir.

KENT AŞ İŞÇİLERİ ANKARA'YA YÜRÜYÖR

✓ Kent AŞ'de işçiler, sınıfın çıkarları yerine sermayenin ihtiyaçlarını dikkate alan sendikacılara ve taşeronlaştırmaya karşı direnişlerini sürdürmekte kararlı.

Izmir'in CHP'li Karşıyaka Belediyesi tarafından 1 Mayıs 2009'da işten çıkarılan Kent A.Ş işçileri direniş güncesi yazmayı sürdürüyor.

Genel-İş Sendikası'na üye işçiler işten çıkarılmalarına karşılık seslerini duyurmak ve sorunlarının çözülmesini istemek amacıyla Ankara'ya yürüme kararı aldılar. Yürüyüşü yaptıkları bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyuran işçiler duyarlı, demokrat tüm kamuoyunun desteğini bekliyor. Eylem takvimine ilişkin bilgi veren Genel-İş Sendi-

kası Genel Başkanı Erol Ekici yürüyüşün 16 Eylül Çarşamba günü Karşıyaka Belediyesi Hizmet Binası önünde başlayacağını, eyleme devam eden 70 işçiden 55'inin aileleri ile birlikte katılacağını söyledi. Yürüyüş devam ederken diğer işçiler şantiyedeki direnişini sürdürecek.

Yürüyüş güzergâhına göre; İzmir-Ankara arasındaki 600 km'lik mesafe 30 günde alınacak. Yürüyüş yapan işçiler, Genel Başkan Ekici ve sendikanın genel kurul üyeleri de eşlik edecek. İlk konaklama yeri Bornova çıkışındaki Belkahve ola-

cak. Her gün ortalama 20 km. yürünecek. İşçiler, sendikanın temin ettiği sekiz çadırda kalacak. Eylem sırasında karşılaşılabilecek sağlık sorunları da, sendikanın sağladığı ambulans ile giderilecek. Yürüyüş planlandığı gibi giderse, otuz gün sonunda Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda son bulacak ve orada oluşturulacak bir heyet, CHP Lideri Deniz Baykal'dan randevu alıp, işçilerin işe geri dönmelerini isteyecek.

Genel Başkan Erol Ekici, "Eylemimiz sadece Kent A.Ş'den çıkarılan işçiler için değil, taşeronlaşmaya kurban giden tüm işçiler için olacak. Hükümetin, belediyeleri bölerek veya kapatarak işçiler üzerinde oynadıkları oyunlar için, kararlılıkla ve yılmadan yürüyeceğiz" sözleri ile eylemin amacını dile getirerek diğer sendikalardan da destek istedi.

Kent AŞ'de ne olmuştü?

Yerel seçimler öncesinde çıkarılan kanunla Karşıyaka Belediyesi'nin bir semti olan Bayraklı ilçe yapılmış, bunun sonucunda Karşıyaka'nın ilçe sınırları yüzde 43 küçülmüştü. Belediye hizmet alanının daralması, gelirlerinin düştüğü iddiası ile belediye şirketi Kent A.Ş'de temizlikten parklara

her alanda çalışan işçilerden 276'sını işten çıkarmıştı. Bunun üzerine Kent AŞ işçilerinin direniş güncesi başlamıştı.

İşçiler işlerine sendikali olarak geri dönmek amacıyla şantiye içinde çadır kurarak direnişe başladı. CHP'li Belediye Başkanı Cevdet Durak, işçilerin işten çıkarılma gerekçesini işçilerin giderlerini karşılayamamak olarak açıklarken 276 Kent AŞ işçisinin yaptığı işi dört taşeron firmaya verdi. Bu firmalarda toplamda 740 işçi çalıştırılıyor. Belediye başkanının gerçek amacının sendikali örgütlenmeyi dağıtmak ve belediyeye taşeron sokmak olduğu böylelikle açıklığa kavuşmuş oldu. Taşeron şirketlerden biri olan Atlas firması Tunceli milletvekili Sinan Yerlikaya'ya ait.

Karşıyaka Belediye Başkanı Cevdet Durak, direnişin devam etmesi üzerine işçilerin şantiyeden çıkarılacağını söyleyerek polis devreye soktu. 22 Haziran günü saat 05.00'te dört otobüs çevik kuvvet polisi ve bir panzer Örnekköy Mahallesi'nde bulunan şantiyede direniş sürdüren işçilere saldırarak onları şantiyenin dışına çıkardı.

Direnişe ailecek devam eden işçiler için artık her gün bir eylem, yürüyüş ve basın açıklaması vardı. Karşıyaka Belediye binası ve şantiye başta olmak üzere Karşıyaka'nın her mahallesi ve alanı onlar için bir eylem alanıydı. Şehrin dört bir yanına kurdukları masalarla sorunlarını İzmir halkına anlatmaya çalışan işçiler bir de imza kampanyası başlattı. Kısa sürede binlerce imza toplayan işçiler, Kardeş Türküler konserine katıla-

rak burada konuşma yapan belediye başkanını protesto ettiler. Çıkardıkları bildirileri İzmir halkına ulaştıran işçiler önemli bir kamuoyu yaratmayı da başardı. İzmir'e gelen Deniz Baykal'a bir karşılama töreni hazırlayan işçiler, sloganları ile CHP ve Deniz Baykal'ı protesto ederek otobüsün önünü kestiler.

CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin örtülü desteği ile yine CHP'li Karşıyaka Belediyesi çokça övüldüğü sosyal demokratlıktan ne anladıklarını bir kez daha gösterme fırsatı buldular! CHP lideri Deniz Baykal'dan Büyükşehir'e uzanan bu destek Cevdet Durak'ın işçi düşmanlığının partinin bir siyaseti olduğuna da işaret etmektedir. CHP'nin sosyal demokrat makyajı yaşanan her yeni gelişmede biraz daha dökülmektedir.

Öte yandan Genel-İş'in bağlı bulunduğu DİSK'in Kent AŞ işçilerini sırtını dönmeye sendikal hareketin düzen partileri ile kurduğu dirsek temasını da göstermektedir. DİSK, Kent A.Ş direnişini büyük bir kayıtsızlıkla izlemektedir. İşçiler eylemleri ile alanları doldururken ve sendikaları için mücadele ederken DİSK, bir açıklama yapma ihtiyacı bile hissetmemektedir.

Kent AŞ'de işçiler, sınıfın çıkarları yerine sermayenin ihtiyaçlarını dikkate alan sendikacılara ve taşeronlaştırmaya karşı direnişlerini sürdürmekte kararlı.

TARIM İŞÇİLERİNİN "ÖLÜM YOLCULUĞU!"

✓ Tarım işçilerinin sorunları yolculuklarıyla birlikte başlar. Bu sorunlar daha sonra düşük ücretlerle büyür ve nihayetinde özellikle son yıllarda daha sıkça görüldüğü gibi ırkçı saldırılarla "hayat-ta kalma" mücadelesine dönüşür.

Köylüler, yıkım politikaları kapsamında giderek yoksullaşmakta ve bir aşamadan sonra borç batağına sürüklenmektedir. Girdiği borç çıkmazından kurtulmak için son çare olarak topraklarını satan yoksul köylü ya şehirlere göç etmekte ya da köyde kalarak boğaz tokluğuna yine toprağa bağlı olarak yaşamını sürdürmektedir. **Büyük bir kısmı ise mevsimlik işçi olarak gurbet yollarına düşmektedir.** Ülkemizde topraksız köylülerin mevsimlik işçi olarak farklı tarım alanlarında çalışması gündemimize öncelikle çalışma alanlarında yaşadıkları sorunlar ile beraber girmeye başlamıştır.

Sorunlar bitmiyor, kazalar da!

Ülkemizde tarım işçilerinin kayıtsız çalışması zaten kırıntı düzeyinde olan anayasal haklardan yararlanılmamasına neden olmaktadır. Tarım işçilerinin sorunları yolculuklarıyla birlikte başlar. Bu sorunlar daha sonra düşük ücretlerle büyür ve ni-

hayetinde özellikle son yıllarda daha sıkça görüldüğü gibi ırkçı saldırılarla ekmeğini kazanma kavgası, "hayatta kalma" mücadelesine dönüşür.

Toplu katliam gibi yaşanan "kaza"larda ise mevsimlik işçilerin, kapasitesini aşan derecelerde araçlara bindirilmeleri daha baştan felaketlerin sinyallerini vermektedir. Hava, yol ve aracın durumuna bakılmaksızın başlayan "ölüm yolculuğunda" bu yıl toplam 9 mevsimlik işçi yaşamını yitirirken 201 tarım işçisi ise yaralandı. **Manisa, Düzce, Bolu, Trabzon, Kayseri, Elazığ, Sivas Bingöl ve Giresun'da meydana gelen kazalarda tarım işçilerinin sigorta vb. gibi sosyal güvenlik hakları bulunmamaktadır.** Bu haklardan mahrum olmaları ise sorunları katmerletmektedir. (H. Merkezi)

DİRENİŞİMİZ MEŞRUDUR!

Rize'nin Çayeli ilçesi Çaldere köyünde yapımı süren iki HES projesi hakkındaki dava Mart ayı içerisinde gerçekleşti. Ancak Rize İdare Mahkemesi'nin aldığı yürütmeyi durdurma kararı Rize Valiliği'nin verdiği "özel izinle" çiğnenerek bölgedeki HES projesi hayata yeniden geçirildi.

Kararın ardından köylüler 22 Ağustos'ta HES inşaatına taşlı saldırı gerçekleştirdi. Projenin hayata geçirilmesine tepki gösteren köylüler çıkarılan kararı tanımadıklarını belirttiler.

Son olarak 1 Eylül günü Köy meydanında bir araya gelen yüzlerce köylü, geçim kaynağı olan tarım arazilerine ve geleceğin sahibi olan çocuklarına sahip çıkmak için bir eylemle projenin devam etmesi-

ni protesto etti. Eylemde "Hukuk Karadeniz'de yıkılmıştır", "Hukuk tesis edilmiştir", "Karadeniz isyandır", "Çevreciler burada, dairesi nerede?" pankartlarını açan köylüler "Bu vadiler bizindir, bizim kalacak" sloganını attı. Birbirlerini zincirlerle bağlayan köylüler, şantiye alanına giden yolu keserek burada bir açıklama gerçekleştirdiler.

Açıklamayı yapan **Senoz Vadisi Koruma Platformu dönem sözcüsü İsmail Ak yıldız**, Rize İdare Mahkemesi'nin verdiği yürütmeyi durdurma kararına rağmen firmaların HES projelerini sürdürdüğünü belirterek, mahkemenin iptal kararlarının uygulanmadığını ve doğanın katledilmeye çalışıldığını vurguladı.

"Bu bir isyandır. Kanunsuzluğa, usulsüzlüğe, zulme karşı, onurlu insanın isyandır" diyen Ak yıldız, ayrıca ve bütün Karadeniz vadilerinin bu isyana sirayet etmesinin bir meselesi olduğunu belirtti. Açıklamanın ardından şantiyeyi basan köylüler şantiyenin camlarını ve kapılarını kırdı. Olaya müdahale etmeye çalışan şantiye görevlilerinin müdahalesini boşa çıkaran köylüler, görevlileri dövdüler. Yaşanan olayların ardından jandarma köylülere saldırdı. Saldırıda direnen köylüler, eylemi kendi inisiyatifiyle sonlandırdılar. Saldırının ardından açıklamada bulunan köylüler her ne şekilde saldırı olursa olsun direnmeye kararlı olduklarını belirttiler. (H. Merkezi)

BU YAŞAM BİZİM!

Adana'nın Ceyhan ilçesine Bağlı İsalı köyüne yapılması planlanan taş ocağına köylüler tepki gösterdi. Nar ve zeytin ile ünlü ve ismini buradan alan İsalı biberi ile köy Çukurova'da oldukça iyi tanınıyor. Karaisalı ismiyle tanınan köy, doğal içme suyu pınarlarıyla, keklikleri ile oldukça verimli arazilere ve doğal yaşam alanlarına sahip. Çukurova'da daha önce avcılarının avlanmasına engel koyan köy halkı bu gün başka bir saldırıya daha direniyor.

800 nüfuslu ve 125 haneli köy, verimli bir araziye sahip olmasının yanında birçok tehlikeyi de barındırıyor. Dağ eteklerinde yer alan bu bölgede heyelana sıkça rastlanmaktadır. Yüksek gürültü ile toprağı güçsüzleştirip heyelan tehlikesini artıran maden ocakları Karaisalı köyünü tehdit ediyor.

Köylüler bu tehdiye karşı köy meydanında bir eylem gerçekleştirdi. 2 Eylül Çarşamba günü gerçekleştirilen eylemde köylüler "Taş ocaklarına hayır" pankartı açarak sık sık alkış tuttular. Kitle adına açıklama yapan İsalı köyü muhtarı **Aykut Kılıç**, köyün dağ eteğinde olduğunu ve bölgede

bulunan heyelan tehlikesinin taş ocakları ile birlikte sıkça yaşanacağını belirtti. (H. Merkezi)

ÇİFTÇİ-SEN DİRENİYOR

Üzüm-Sen, Tütün-Sen, Fındık-Sen, Hububat-Sen, Çay-Sen ve Üzüm-Sen'in üst örgütlenmeleri olarak kurulan **Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu** (Çiftçi-Sen) kapatma saldırılarına karşı direnmekte kararlı. Ankara 8. İş Mahkemesi'nin 5 Mart'ta verdiği kararla kapatılması gündeme gelen Çiftçi-Sen karara karşı çıkarak temyiz talebinde bulundu. Talebin ulaştırıldığı 9. Hukuk Dairesi talebi kabul ederek kararı boşa çıkardı.

Konu ile ilgili bir açıklama yapan Çiftçi-Sen, Anayasa'nın 90. maddesi gereği uluslararası sözleşmelere dayanarak kurulduğunu ve İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde, Ekonomik Sosyal Haklar Sözleşmesi'nde ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nde herkesin sendika kurma hakkı olduğunu belirtti. Tüm bu haklara rağmen yapılan kapatmaların demokrasinin yokluğunun en somut örnekleri olduğu da yazılı açıklamada belirtildi. (H. Merkezi)

ERZİNCAN HSA MERMER'DE SENDİKA DÜŞMANLIĞI

Sendikali oldukları için işten atılan **HSA Mermer fabrikası işçileri**, seslerini duyurmak için **Cumhuriyet Meydanı**'nda demokratik kitle örgütlerinin de destek verdiği bir basın açıklaması düzenledi.

Açıklamada **Kristal-İş Sendikası Erzincan Şubesi** yazılı bir pankart açan işçiler adına **Kristal-İş Şeyi Baştemsilcisi İsmail Çevik**, yıllarca

emeklerini o işyerine harcamış olan işçilerin hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılmasını kınadı. Patronların ucuz, sağlıksız ve huzursuz iş şartlarında köle işçi modeli yaratmak istediklerini ve bu konuda sivil toplum örgütlerini ve siyasi partileri göreve çağırdıklarını vurguladı. Eylemde "Yaşasın sendikal mücadelemiz", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Birlik mücadelemiz zafer" sloganları atılarak, bu konuda gerekli kurumların duyarlı olmaması durumunda, eylemlerin devamının getirileceğine değinilecek basın açıklamasına son verildi. (Erzincan İK)

KİM YALANCI?

Ulusal Süt Konseyi'nin toplantısında tarıma uygulanan politikaları değerlendiren Tarım Bakanı **M. Mehdi Eker** son günlerde sıkça gündeme gelen bir konuya "netlik kazandı". Eker hemen her sene emperyalist politikalarla zarar eden zeytin üreticilerinin durumunu değerlendirdi ve zeytin üreticilerinin zarar ettiği iddialarının yalan olduğunu söyledi. **"Dekar başına 90 lira hibe verdik. Zeytinde politikamız da var, desteğimiz de"**, **"Yok böyle bir şey. Yalan söylüyorlar"** diyerek hem gerçekleri çarpıttı hem de kendisinin ve temsil ettiği sınıfların niteliğini ortaya koydu. Zeytin ve zeytin yağı üreticileri ise her fırsatta yaptıkları açıklamalarda Yunanistan'da kilo başına 1.32 Euro destek verilirken, Türkiye'deki destek miktarının sadece ve sadece 18.9 Kuruş olduğunu vurguluyor. Aynı şekilde Yunanistan'da sofralık zeytinde kilo ba-

şına verilen destek 20 Sent iken, Türkiye'de destek verilmiyor.

Dekar başına 90 lira hibe

Mehdi Eker, eskiden 99-100 milyon olan zeytin ağacı sayısının bugün 150 milyona çıktığını ve hepsinin de sertifikalı olduğunu belirterek zeytinde politikalarının olduğunu iddia etti ve zeytin üretimine yönelik politikaları ise şu şekilde açıkladı; "Zeytin bahçesi kur, dedik. Sertifikalı fidan kullanacaksın dedik. Ve bu bahçelerin de 2 ila 10 dekardan aşağı olmayacağını belirttik. 2 dekar, dekar başına 90 lira hibe desteği veriyoruz. 10 dekar da 900 lira veriyoruz. Yağ için de 18.9 kuruş veriyoruz. Hani politikamız yoktu? Hani destek vermiyorduk?"

Bu açıklamalardan da görüldüğü gibi Eker üreticiye verilecek olan "desteği" de çeşitli koşullara bağlıyor. (H. Merkezi)

"Barajlarla bölgede yaşam olanakları ortadan kaldırılacak!"

Dersim'de yeni bir baraj daha faaliyete geçti ve 16 Ağustos'tan itibaren su tutmaya

Ormanlar operasyonlardan kaynaklı yanıyor

Operasyonlardan kaynaklı Dersim Hozat'a bağlı Dalveren köyündeki ormanlık alanda yangın çıktı.

Son dönemlerde başlatılan askeri operasyonların ardından sık sık ormanlık alanlar ateşe verilirken, Dalveren (Pakire) Köyü ormanlık alanında yangın çıktı. Dalveren Jandarma Karakolu yakınlarında bulunan ormanlık alanda çıkan yangın rüzgarın etkisiyle geniş bir alana yayılan yangını söndürmek için herhangi bir müdahalenin yapılmadığı bildirildi. (H. Merkezi)

Barajla Dersim'in insansızlaştırılmasına hayır!

Devlet, '90'lı yıllarda evleri, köyleri, ormanları yakarak göç ettirmek ve gıda am-

başladı. Baraj kapaklarının kapanması ile birlikte geniş bir alanda evler ve tarım alanları su altında kaldı. İşçi-köylü gazetesi olarak barajlarla ilgili gelişmeleri Munzur Çevre Derneği Başkanı Ali Barmagçı'ye sorduk. Munzur Çevre Derneği uzun bir süredir Dersim'de doğa katliamına ve siyanürlü altın madenciliğine karşı çalışmaktadır. Yakın bir zamanda Boğaz Köprüsü üzerinde yaptıkları eylem ile Munzur'da yapımı süren barajlara dikkat çekmişlerdi.

- Dersim'de birçok barajın yapımı sürüyor. İnşaatı biten Uzunçayır barajında su tutulmaya başlandı. Barajlarla ilgili son gelişmeleri öğrenebilir miyiz?

Ali Barmagçı: Uzunçayır Barajı Pütülmür Suyu ile Munzur Suyu'nun birleştiği noktadan itibaren Elazığ Karayolunun 17. kilometresinde bulunmaktadır. Barajın inşaatına 1994 yılında başlandı. İnşaatı bitmesine rağmen bugüne kadar su tutulmamıştır. DSI 31 Temmuz'da su tutmayı planlıyordu ancak o sırada Munzur Festivali'nin olmasından dolayı oluşacak tepkiden çekindikleri için ertelediler. Ağustos'un sonunda su tutulması bekleniyordu ancak 15 gün önce olarak 16 Ağustos'ta su tutmaya başladılar. Tunceli ilinin kanalizasyon suları Munzur suyuna akmakta. Ancak akarsu olduğu için kanalizasyon ciddi bir tehlike oluşturuyordu. Şimdi su tutulunca Uzunçayır Barajı'nda kanalizasyon suları birikecek. Bu da çevrede yaşayan insanlar üzerinde ciddi

sağlık sorunlarının ortaya çıkaracaktır. Şu ana kadar Munzur suyu üzerinde 8 adet baraj yapılacağını biliyorduk. 1985'te yapımına başlanan Mercan Barajı daha önce faaliyete geçmişti. Tunceli-Ovacık karayolunun 1-3 kilometresinde yer alan Bozkaya Barajı'nın inşaat çalışmaları için hazırlıklar yapılmaktadır. Son yaptığımız araştırmada öğrendik ki bu sayı sekiz değil 18. Sadece Munzur Suyu üzerinde değil onu besleyen kollar üzerinde de baraj yapılması planlanıyor.

- Bölgede çok sayıda baraj yapılıyor. Bunların Dersim coğrafyasına ve iklimine ne tür etkileri olacak?

- Barajların yapıldığı alanda pek çok köy ve tarım arazileri bulunmaktadır. Su altında kalan alanların bir daha kullanılamayacak duruma gelmesi yerleşim alanlarının su havzalarının yakınında yapılması ile barajlar yaşam alanlarını ortadan kaldırmaktadır. Barajların ömürleri oldukça kısa, elde edilecek enerji miktarı ile harcanacak ekonomik maliyet kesinlikle birbirini karşılamamaktadır. Barajlar bölge ikliminin de değişmesine neden olacaktır. Su havzalarının ana kaynağı kar sularıdır. Yağış şekilleri de değişecektir. Yağışların azalması ile birlikte akarsular da kuruyacaktır. Tüm bu projeler hayata geçirildiğinde bu bölgede yaşam olanakları ortadan kalkacaktır. Devlet, bölgede yaşayan halkı oradan çıkarmayı hedeflemektedir. Siyanürlü altın madenciliğine, barajlara karşı çıkarken resmi ideolojinin ve sermayenin kar amaçlı çalışmalarında karşı çıkmalıyız.

- Uzunçayır Barajının su tutmaya başlamasına karşı birçok yerde çeşitli eylemliler yürüyüşler, açlık grevleri örgütlendi. Bu süreç devam ediyor. Siz dernek olarak barajlara, doğa katliamına ve siyanürlü altın madenciliğine karşı nasıl bir mücadele hattı öngörüyorsunuz?

- Biz kamuoyunun oluşturulması açısından bu çalışmanın esasta yerelde örülmesi gerektiği fikrindedir. Bölgede belediye başkanları ile pek çok demokratik kitle örgütünün sol-ilerici güçlerin katılımı, desteği ile birlikte bir sürecin örülmesi gerektiğine inanıyoruz. Yerelde sürekli ve kalıcı bir tepkinin oluşmasına yönelik bir gayret var. Buna dair hazırlıklarımız sürüyor. Pek çok kurum barajlara karşı mücadele etmektedir. Ancak bu kurumların bugünkü etkinliklerinin dar olması yapılan eylemlerin yaratıldığı etkinin sınırlı olmasını beraberinde getirmektedir. Geçmiş süreç göstermiştir ki sonuç alınabilmesi için tepkinin kitlesel olarak örgütlenmesi gerekir. Yerel dışına çevre örgütlerinin, devrimci-demokratların katkısı önemlidir. Esas olarak önemli olan soruna direk muhatap olan kesimlerin günübirlik tepkilerinin örgütlenmesidir. Yereldeki çalışmanın ön plana çıkarılması gerektiğini düşünüyoruz. Tek tek kurumlar olarak yapılacak çalışmadan kalıcı sonuçlar elde edemeyeceğimize ağıttır. Bu mücadeleyi sadece Munzur'la ilgili çalışma yapan kurumlarla sınırlı tutmamak gerekir. Önümüzdeki günlerde buna dair çalışmalarımıza hız vereceğiz. (İstanbul)

TUDEF, Uzunçayır Barajının kapatılmasını istedi

Dersim'de faaliyete geçen Uzunçayır barajına karşı eylem yapan TUDEF, Munzur Vadisi'nin yok edilmeye çalışıldığına dikkat çekti.

13 Eylül günü Taksim Tünel'de toplanan Tunceli Dernekleri Federasyonu

katıldı. Tünel'den adeta bir insan seli gibi Taksim'e doğru yürüyen kitle "Dersim faşizme mezar olacak", "Munzur özgürdür özgür olacak", "Siyanürlü şirket Dersim'i terk et" sloganlarını haykırdı. Gençler yoğun katılmaları ile dikkat çekti. Yaklaşık bir buçuk saat süren eylemde Dersim coğrafyasını temsilen getirilen siyah tabutu

nu, Munzur suyu üzerinde inşa edilen barajları, doğanın tahrip edilmesini ve siyanürlü altın arınmasını protesto etti.

En önde "Uzunçayır barajı utanç gölüdür, Munzur'uma Dokunma/TUDEF" yazılı pankart açan kitle Tünel'den Taksim Tramvay durağına doğru yürüyüşe geçti. Kitle; alkışları, zılgıtları sloganları ile İstiklal Caddesi'ne sığmadı. Yoldan geçenlerin de büyük bir ilgi ile izlediği ve destek verdiği eyleme binlerce insan

lar taşındı. İstiklal Caddesi'ni uzun bir aradan sonra böylesine yoğun bir kitle ile buluşturan Tunceli Dernekleri Federasyonu adına yapılan basın açıklamasında Munzur Vadisi'nin yok edilmeye çalışıldığı buna Dersim halkının izin vermeyeceği dile getirildi. Eyleme Munzur Çevre Derneği, Munzur Kültür Derneği, Doğa Derneği, Hacı Bektaş Veli Federasyonu, Pir Sultan Abdal Derneği, Partizan, DHF ve ESP de destek verdi. (İstanbul)

bargosuyla bölgenin tamamen insansızlaştırılmak için çabaladı. Bunu tam anlamıyla başaramayan TC devleti, küçük bir coğrafya parçası üzerinde tam 18 baraj yaparak bölgeyi insansızlaştırmaya çalışıyor. Dersim halkı ve dostları, devletin bu saldırılarına geçmişte nasıl karşı koyduysa bugün de karşı koyabilmelidir. Dersimlinin direnme,

başkaldırı geleneği sürdürülmeli ve devletin barajlarla bu kültürü ve doğayı yok etme saldırısı boşa çıkarılmalıdır.

5 Eylül günü, Bursa ve Gemlik Tuncelililer Derneği bir basın açıklamasıyla dönüşümlü olarak 15 gün açlık grevine başladıklarını kamuoyuna açıkladı. Açıklamayı dernek adına okuyan Gemlik Tuncelililer

Derneği Başkanı Yusuf Topçu, siyasi iktidar bu olumsuz politikalarından vazgeçmediği müddetçe Dersimliler olarak mücadele devam edebileceklerini söyledi. Açlık grevi ile birlikte birçok devrimci, demokrat kurum ve siyasi parti ile Alevi Dernekleri bir araya gelerek 10 Eylül günü bir yürütme oluşturdular. (Bursa)

Mamoste Medya'dan dersler...

İnsan dünyanın en güzel ninnilerini, masallarını, türkülerini kendi diliyle öğrenir; annesinden, babasından... Ölümüne kendi diliyle ağıt yakabilir, acısını ve hüznünü ancak böyle anlatabilir. Ya da sevgisini kendi diliyle ifade edebilir, dostluğunu ve duygusunu ancak böyle dile getirebilir. Bir insanın diline hakim olmak ve ona kelepçe vurmamak, büyük bir baskı ve zulümdür. Bu, o insanı yok saymak demektir.

Medya, Amed'in yoksul mahallelerinden biri olan Hasırlı'da yaşayan, 9 yaşında, minik bir kız çocuğu... Ancak o yaşları gibi "masum" değil! Çünkü o, "devletin milletiyle bölünmez bütünlüğüne", kendi dili olan Kürtçe ile konuşmakta ve dilini bilmeyen arkadaşlarına Kürtçe öğretmekte ısrar ediyor. Tıpkı bir öğretmen gibi bir de sınıfı var. (Zaten ona bu yüzden "Mamoste Medya" diyorlar.) Bundan daha büyük bir "suç" olamaz herhalde! "Tek dil, tek devlet, tek bayrak" ilkesine aykırı davranan küçük Mamoste Medya için "topluma duyurlu" savcılarımız boş durmadı ve hemen Medya'nın ailesi ve onlara destek veren DTP'li belediye hakkında soruşturma başlattı.

Devletin "Kürt açılımı" konusundaki ikiyüzlülüğünü ve ırkçı zihniyetinin açılım derken aslında daha fazla ölüme, daha çok baskıya yol açtığını gösteren bu soruşturma ile faşist TC'nin düzen içinde asla demokratikleşemeyeceğini görmüş olduk. Kürt Ulusal Mücadelesi'nin tasfiyesinden başka hiçbir amacı olmayan bu "açılım" ile halk içinde oluşturulmaya çalışılan "umutlu tablo"ya ve "Türkiye demokratikleşiyor" söylentilerine aldanmamak gerekiyor. Soruşturması takipsizliğine sonuçlanan Mamoste Medya gibi "ifademi de Kürtçe verimist" kararlılığını göstermek gerekiyor. (H. Merkezi)

Yine Amed, yine DTP baskınları...

Devlet; "Kürt açılımı" kapsamında operasyonları, baskıları, yasaklamaları genişletiyor. Kürsülerden "anaların ideolojisi olmaz/kan dursun" diyerek "duygusal" açıklamalar yapıp T. Kürdistanı'nda askeri operasyonlara hız vermekten çekinmemektedir.

"Açılım"da DTP'yi "muhatap" aldığını söyleyen egemenler, yine ikiyüzlü olduklarını göstererek Amed'de DTP'ye operasyon düzenlediler. Operasyon kapsamında aralarında belediye başkan yardımcılığı ve eski belediye başkanlarının da bulunduğu çok sayıda kişinin gözaltına alınması birçok yerde protesto edildi. Protesto eylemlerinde gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi.

ANKARA

DTP İl Örgütü, il binasında basın toplan-

İZMİR

DTP il binası önünde basın açıklaması yapıldı. "12 Eylül zihniyeti ile Kürt sorunu çözülmez" vb. dövizlerin taşındığı açıklamada, "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Biji biratiya gelan" vb. sloganlar atıldı. Eylemde konuşan DTP İzmir İl Başkanı Mukaddes Kubilay, partilerine yönelik gerçekleştirilen operasyonların si-

yasi faaliyetlerinin engellemesi amacı taşıdığını belirtti.

AYDIN

İl binası önünde yapılan açıklamada da "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganı atıldı. İl Başkanı Ahmet Ergin, gözaltı ve tutuklamaların yerel yönetimlere yönelik olduğunu belirterek, yerelde hizmetleri aksatabilecek, yerel yönetimleri çalışmaz duruma getirebilecek operasyonların maksatlı yapıldığını söyledi.

VAN

İl binasında bir araya gelen çok sayıda kişi, Sanat Sokağı'na yürüyerek, operasyonu protesto etti. Yürüyüş boyunca sık sık "Baskılar bizi yıldırılmaz", "DTP halktır halk burada" sloganları atıldı.

ADANA

DTP İl binası önünde yapılan açıklamada

sık sık sloganlar atıldı. İl Başkanı Osman Doğan, barışa yönelik tartışmalara rağmen baskı ve operasyonların arttığını belirterek, "Bundan sonraki tüm gelişmelerin sorumlusu hükümettir" dedi.

ESP, BEKSAV ve Atılım Gazetesine baskın

Önceki yıl yenilenen ve bu haliyle de kazanılmış tüm özgürlüklere bir darbe niteliği taşıyan Terörle Mücadele Yasası son aylarda "meyvelerini" daha yoğun olarak vermeye başladı. Gündeme gelen tepkiler sonucu bir anda uygulanmayan, denemeleri ise özellikle Kürt illerinde gerçekleştirilen TMY, artık daha fazla yaşamımızın bir parçası haline getiriliyor.

Yasal ya da yasadışı yollarla dinlenen telefon görüşmeleri, demokratik bir eylemde çekilmiş bir fotoğraf, okunan bir basın metni, atılan bir slogan, taşınan bir flama ve hatta bu gelişmeleri takip eden bir muhabir de TMY'nin hedefine giriyor. Ve işte TMY'deki değişikliklerin kabul edilmesinin hemen ardından "Gaye Operasyonu" adı altında ESP'ye yapılan eşzamanlı operasyonların ardından geçtiğimiz hafta yine benzer bir operasyon gerçekleştirildi. İki ayrı iddianameyle gündeme gelen operasyonda 8 Eylül günü Ankara ve İstanbul Ağır Ceza Mahkemelerinin ayrı ayrı kararları ile değişik illerde gerçekleştirilen operasyonda demokratik kurumlar ESP, SGD, Tekstil-Sen, Limter-İş ve

BEKSAV çalışanı, üyesi toplam 24 kişi gözaltına alındı.

Ankara Ağır Ceza Mahkemesi gözaltılara Karşıyaka Mezarlığı'nda son yolculuğuna uğur-

lanan devrimci aydın Kutsiyi Bozoklar'ın cenazesine katılmayı gerekçe olarak gösterdi. "Yasadışı örgüt propagandası" yapıldığı iddiası ile gözaltına alınan 24 kişi 11 Eylül günü Ankara Adliyesine çıkarıldı. Beş kişi savcılıktan serbest bırakılırken 19 kişi tutuklama talebi ile mahkemeye sevk edildi. Mahkeme 13 kişinin tutuklanmasına karar verdi.

Mahkeme sırasında Ankara Adliyesi önünde eylem yapan ESP ve SGD "Bize gücünüz yetmez, Biz kazanacağız, Gözaltılar serbest bırakılın", yazılı pankart açarak "Kutsiyi Bozoklar onurumuzdur", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganlarını haykırdılar. ESP, İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklaması ile de gözaltı ve tutuklamaları protesto etti.

İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı ise Gazi Mahallesi'nde baz istasyonuna karşı gerçekleştirilen eylemlere dayandırıldı. Atılım Gazetesi çalışanları Tuncay Mat ve Çağdaş Küçükbattal da bu eylemleri takip ettikleri gerekçesiyle gözaltına alınarak tutuklandı. Atılım gazetesi çalışanları ile birlikte eyleme katıldığı iddia edilen dört ESP'li de tutuklandı.

Atılım gazetesinin 5 Eylül 2009 tarihli sayısı hakkında da toplantı kararı verildi. Mahkeme MLKP dördüncü kongresi ile ilgili haberleri gerekçe göstererek yasadışı örgüt propagandası yapıldığı iddiası ile Atılım gazetesini bir ay süre ile kapattı. (İstanbul)

Okmeydanı

ESP, BEKSAV, Atılım baskınlarının yaşandığı günün akşamı Mahmut Şevket Paşa Sağlık Ocağı önünde bir araya gelen ESP ve SGD üyeleri bir yürüyüş yaptılar. "Baskılar bizi yıldırılmaz" pankartı açan grup Anadolu Kahvesi'ne kadar yürüdü. Eylem sırasında sık sık "Gözaltılar serbest bırakılın", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada yapılan saldırının sadece ESP'ye değil bütün devrimci, demokrat ve ilerici kesimlere yapıldığı ifade edildi. Eyleme Partizan, Halkevi, ÖDP, DTP, DHF vd. kurumlar da katılarak destek verdi.

(Okmeydanı Partizan)

BURSA

Gözaltı terörü 10 Eylül günü ESP, Partizan, DHF, BDSP ve Sosyalist Parti tarafından Orhangazi'de yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Eyleme KESK, Halkevleri, ÖDP, BATIS ve Tunceliler Derneği de destek verdi.

HASTA TUTSAKLAR SERBEST BIRAKILSIN

Hasta tutuklu Yusuf Kaplan serbest bırakılsın

IHD Ankara Şubesi, hapishanede bulunan 85 yaşında ve vücudunun yüzde 79'u felçli olan Yusuf Kaplan'ın serbest bırakılmasını istedi.

Her Cumartesi günü Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde toplanan IHD'liler "Hasta tutuklular serbest bırakılsın" pankartı açtı. Açıklamada konuşan IHD Şube Sekreteri **Hüseyin Yaman**, Güler Zere, Halil Güneş, Abdulsamet Çelik, Hayati Kaytan, Yusuf Kaplan gibi birçok hasta tutuklunun yaşam mücadelesinin devam ettiğini belirterek, bugün durumu acil olan Yusuf Kaplan için kamuoyuna seslendiklerini ifade etti.

Yaman, Kaplan'ın raporlarında kalp yetmezliğinden kronik arter hastalığına, görme sorunundan solunum sistemi rahatsızlığına kadar birçok hastalığı bulunduğunu vurgulayarak, "**Yusuf Kaplan'ın tahliye olması için vücudunun ne kadarının felçli olması gerekiyor?**" diye sordu. (Ankara)

Adli Tıp Toplantısı protesto edildi!

Güler Zere için örgütlenen eylemler durmaksızın devam ediyor. Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu'nun verdiği karar üzerine gerek Adli Tıp önünde gerekse sokaklarda süren eylemler egemenlerin kararlarını boşa çıkarmakta kararlı.

10 Eylül günü bu eylemlerden biri de Yenibosna'da bulunan Adli Tıp önünde gerçekleştirildi. Aynı gün yapılan Adli Tıp Genel Kurulu (ATGK) Toplantısı da protesto edildi. Saat 10.00'da bir araya gelen kitle duvarlara "**Güler Zere'yi öldürtmeyeceğiz!**" yazılı ozalidler astı. Ardından saat 12.00'de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı **Barkın Timtik** okudu.

Timtik, Güler Zere'nin beslenmede son yol olan "**burun yolu ile beslenme**" yöntemine geçildiğini belirterek bu duruma gelmiş bir hastanın, bırakılmamasının altında siyasi bir tutumun bulunduğunu vurguladı. Açıklamanın ardından kitle marşlar söyleyerek bekleyişini sürdürdü. Bu bekleyişinde ardından saat 14.30'da bir açıklama yapan Zere'nin avukatı **Oya Arslan**, Güler Zere'nin sesi olmaya devam edeceklerini belirterek her cuma saat 19.30'da gerçekleşen eylemlere çağrıda bulundu. (İstanbul)

Güler Zere'nin serbest bırakılması için yapılan eylemlerden biri de Yenibosna'daki Adli Tıp Kurumu önündeydi...

Kadın tutsaklara taciz

Hapishanelerde özellikle kadın tutsaklara yönelik bir saldırı ve işkence olarak kullanılan askerin yanında tedavi dayatması devam ediyor. Son olarak Bitlis E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan kadın tutsakların, götürüldükleri Bitlis Devlet Hastanesi'nde askerlerin yanında ve elleri kelepçeli bir şekilde muayene edilmek istendiği öğrenildi.

Ailesinin aracılığıyla açıklama yapan tutsaklardan **Yıldız Çelebioğlu**, şunları kaydetti: "Hastaneye götürüldüğümüzde kelepçelerimiz çıkarılmıyor. Askerlerin yanında muayene edilmek isteniyoruz. Ben de bu duruma itiraz ettim. Doktor da bana, 'İstemiyorsan git kadın doktor baksın sana' dedi. Ben de sorunun erkek ve kadın doktor meselesi olmadığını, askerlerin içerde olması olduğunu söyledim. Tartışmalardan sonra bu şekilde muayeneyi kabul etmedim için apar topar cezaevine geri getirildim."

İSTANBUL

Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması amacıyla her Cuma yapılan eylemler devam ediyor.

10 Eylül günü saat 19.30'da Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan eylemde ön plana çıkan yine analardı. Taşdıkları pankart ile slogan ve zılgıtları ile eyleme ayrı bir coşku kattılar. Çevreden geçen insanların yoğun ilgisine çeken yürüyüş her zaman olduğu gibi bu hafta da Galatasaray Lisesi önünde sona erdi. Eylemde konuşan **Av. Taylan Tanay**, Güler Zere için verilecek olan kararın çeşitli nedenlerle ertelendiğini ve bunların aslında hiçbirinin inandırıcılığı olmadığını belirtti.

BURSA

11 Eylül günü "**Güler Zere'ye özgürlük Platformu**" Osmangazi metro istasyonundan Kent Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada "Hastalığının 4. evresinde, cezaevi koşullarında tedavisi mümkün değil raporuna rağmen, Güler'in yaşaması için sanayeler bile değerli iken Adli Tıp Kurumu iki kez toplanmış, iki kararında da 'evraklar eksik' denilerek Güler'i öldürmekte kararlı olduklarını yinelemişlerdir" denildi. Eyleme **Partizan ve ESP** de destek verdi.

İZMİR

5 Eylül Cumartesi günü Konak Kemeralı girişinde bir araya gelen İzmir Tecride Karşı Mücadele Platformu bileşenleri

ve konuya duyarlı diğer kurumlar yaptıkları açıklamada Adli Tıp'ın bu tutumunun Zere'yi göz göre göre ölüme göndermekle eş değer olduğuna değinildi ve raporun açıklanmamasının siyasi bir karar olduğunun ve devrimci düşünceye karşı tahammülsüzlükten kaynaklandığının altı çizildi.

İzmir TKMP'nin düzenlediği açıklamaya DISK ve Mesop katılımcı olurken birçok devrimci, demokrat kurum da destek verdi.

ANKARA

Ankara Tecride Karşı Mücadele Platformu da tutsakların sesini dört duvarın ardına taşıyarak protestolarını sürdürüyor. **8 Eylül**'de Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde bir araya gelen Ankara TKMP, hasta tutsakların serbest bırakılması için bir basın açıklaması yaptılar. Kitle adına açıklamayı okuyan Ezgi Duman, F Tipi hücrelerin başlı başına bir saldırı biçimi olmayı sürdürdüğünü, tecrid ortamında tutsakların birçok hakkı gasp edildiğini ve hukuksuz uygulamaların devam ettiğini söyledi.

12 EYLÜL'Ü NE UNUTUR NE DE AFFEDERİZ!

✓ 1980 yılının 12 Eylül'ü çeşitli milliyetlerden halkımız için bir dönüm noktasıydı adeta. O gün sadece toplumsal muhalefetin değil, toplumun üzerinden silindir gibi bir darbe geçti. 12 Eylül'ün üzerinden 29 yıl geçti ama yaşamın her alanında varlığını hissettiriyor. Darbe ile egemen sınıflar toplumu süreklileştirmiş korkularıyla yaşamaya mahkum etti. Amaç da buydu zaten, sinmiş, korkutulmuş, kendinden

soyutlanmış bir halk gerçekliği yaratmak. Bunda ciddi bir başarı kazandığını da itiraf etmek gerekiyor. Diğer yandan ise bugün hala onbinlerce insan o günlerin hesabını sormak için ayağa kalkıyorsa, "affetmeyeceğiz" diyorsa, demek ki istediği kadar da başarılı olamamıştır. İşte 29. yıldönümünde de kitleler alanlarda, sokaklarda yaptıkları eylemlerle bir kez daha 12 Eylül'ü lanetledi.

İstanbul

12 Eylül 1980 Darbesinin 29. yılı Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde yapılan mitinglerle lanetlendi.

12 Eylül günü saat 13.00'te Kadıköy Tepe Natiilius önünde bir araya gelen kurumlar "**Ergenekon yetmez darbecileri de yargılayın**" pankartı açarak saat 13.30'da Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Kitle 12 Eylül Cuntasını temsil eden dev postal ve general maktinini vinçle taşıyarak eyleme renk kattı. Yürüyüş sırasında DTP kortejinde "**Biji serok Apo**" sloganının atılması ile birlikte polis ile kitle arasında kısa süreli bir arbede yaşandı. Çıkan arbede DTP yöneticilerinin araya girmesi ile sona erdi. Yağmurun şiddetini artırması ile birlikte hızlanan yürü-

yüş Kadıköy İskele Meydanı'nda sona erdi. Burada açıklama yapan DTP Diyarbakır Milletvekili **Gülten Kışanak**, darbecilerini yargılamayan bir ülkenin asla demokratikleşmeyeceğine vurgu yaptı. Eylemde bir açıklama yapan DESA direnişiyile sesini duyan Emine Aslan, birlik ve dayanışma gücünün her sorunun çözüm gücü olduğuna değindi. Mitingde Ergenekon operasyonu ile hesap sorulduğu gibi bir algının olması dikkat çekiciydi.

Ankara

Ankara Tren Garı'nda toplanan sendika, siyasi parti ve çeşitli kitle örgütlerinden oluşan gruplar, buradan mitingini gerçekleştireceği Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Partizan mitingine "**12 Eylül kararlığı yasa değil büyütülen isyanla dağıtılır**" pankartıyla katıldı. Partizan kitesi, döviz ve sloganlarla darbecilerin ancak halk tarafından yargılanabileceğini vurguladı. Miting alanında devrim ve sosyalizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşu sırasında kürsüden şehitlerin isimleri okundu. Daha sonra çeşitli katliamlar düzenlemiş, devrimcilerle ve halka zarar vermiş devlet, gerici faşist partilerin yöneticilerinin isimlerini okunarak hep birlikte "suçludur" denilerek bu kişiler teşhir edildi.

Bursa

12 Eylül günü Kent Meydanı'ndan Fomara'ya kitlesel bir yürüyüş düzenlendi. İçinde Partizan'ın da bulun-

duğu devrimci, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerden oluşan 33 kurumun afişinden bildirisine kadar ortak örgütlemiş olduğu eyleme getirilen onlarca katledilen devrimcinin resimleri ortak taşıdı.

12 Eylül AFC'sinde ölümsüzleşenlerin anısına yapılan saygı duruşunun ardından kitle adına basın açıklamasını Çağdaş Hukukçular Derneği'nden **Günel Dede** okudu.

Dersim

12 Eylül, Sanat Sokağı'ndan İnsan Hakları Heykeli'nin önüne yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. Eyleme **HKM**, Partizan, **DTP**, İHD ve **Eğitim-Sen**'in de aralarında bulunduğu birçok kurum katıldı. Kitle adına açıklamayı okuyan Barış Yıldırım, "12 Eylül askeri faşist cuntası, ABD emperyalizminin Ortadoğu'da oluşturduğu devrimci, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerden oluşan 33 kurumun afişinden bildirisine kadar ortak örgütlemiş olduğu eyleme getirilen onlarca katledilen devrimcinin resimleri ortak taşıdı." dedi.

Sivas

Sivas'ta 12 Eylül; KESK, ÖDP ve EMEP öncülüğünde yapıldı. Eylem için Sivas Selçuk Çay Bahçesi önünde 50 kişilik bir grupla yapılan basın

açıklamasını KESK Dönem Sözcüsü okudu. "Darbeciler yargılasın", "Katiller Halka hesap versin" gibi dövizler açıldı. Sivas YDG olarak biz de basın açıklamasına katıldık. (Sivas YDG)

Erzincan

12 Eylül ile ilgili **Partizan**, KESK, **Tunceli İler Kültür ve Dayanışma Derneği**, TKP ve **ÖDP** tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Eylemde "Anayasa değişsin, darbeciler yargılasın", "12 Eylül AKP ile sürüyor", "12 Eylül'ün hesabı sorulsun" sloganları atılarak bitirilmiştir.

Antakya

12 Eylül askeri faşist darbesinin 29. yılı yürüyüş ve adliyenin önünde yapılan basın açıklamasıyla kınandı. Katılımın geniş olduğu basın açıklamasında; 12 Mart darbesi '71 devrimcilerini yok ederken onların henüz sıcak olan küllelerinden yeni bir devrimci kuşağın doğmasını engelleyemediği vurgulandı. Yapılan basın açıklamasına Partizan, 78'liler Girişimi, KESK, DISK, DTP, İHD, ESP'nin de bulunduğu birçok kurum destek verdi. (Antakya Partizan)

"12 Eylül hukuku sürüyor!, 'İyi çocuklar' iş başında"

12 Eylül Darbesi'nin 29. yıldönümünde bir eylem gerçekleştiren Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik 12 Eylül'ün hesabının sorulacağını

dile getirdi. 13 Eylül Pazar günü Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle sloganlar, alkış ve ıslıklar ile cuntayı lanetledi, darbeyi gerçekleştiren zihniyetin sürdürdüğünü belirtti.

"12 Eylül darbecileri halka hesap verecek" yazılı pankart açan kitle

"12 Eylül sürüyor, iyi çocuklar iş başında", "12 Eylül darbecilerinden hesap sora-

cağız" ve "Suzan Zengin serbest bırakılsın" yazılı dövizler taşıdı.

Açıklamada, 12 Eylül hukukunun varlığını koruduğu, devrimci ve sosyalist basın üzerindeki baskıların sürdürüldüğü, en demokratik taleplere azgınca saldırdığının altı çizildi. İşçi-Köylü gazetesi Kartal Büro çalışanı Suzan Zengin'in bir komplonun sonucu gözaltına alınarak tutuklandığı, Ezilenlerin Sosyalist Platformu'na yapılan operasyonda onlarca devrimcinin tutuklandığı, son olarak da Diyarbakır'da DTP'ye yönelik bir operasyon gerçekleştirildiği ifade edildi. Açıklama faşist diktatörlükten hesap sormak üzere emekçilere yapılan mücadele çağrısı ile sona erdi. Eylem coşuklu ve kitleseldi. (İstanbul)

Faillerden hesap sormak, 12 Eylül'den hesap sormaktır

Kayıpların bulunması ve sorumluların yeniden yargılanması için bir araya gelen kayıp aileleri hesap sormakta kararlı.

232. Hafta

Eylemde ilk konuşmayı oğlu Murat Yıldız'ı kaybeden **Hanife Yıldız** yaptı. Yıldız, "Açılım açılım dediler açılımdan elektrik zammı çıktı" diyerek sözlerine başladı. Konuşmasında annelerin ortak hareket etmesi gerektiğini söyledi. Yıldız'ın ardından sözü **Mahmut Taştan** aldı. "Ben Kürdüm, Kürtlüğümle onur duyuyorum. Hiçbir şekilde de bu kimliğimden vazgeçmeyeceğim" diyerek konuşmasına başlayan Taştan, oğlunun 1997 yılında Cumartesi Anneleri'nin eylemine destek verdiği için gözaltına alındığını ve daha sonra görmediğini söyledi. 2006 yılında çıkan çatışmada oğlunun katledildiğini belirten Taştan, "Oğlumun cenazesini bile vermiyorlar, belli ki ölüsünden bile korkuyorlar" dedi.

233. Hafta

12 Eylül Cumartesi günü yapılan eylemde kayıp yakınları 12 Eylül'de katledilen **Hüseyin Morsümbül**'ün öyküsünü anlattı.

Eyleme destek veren Türkiye Yazarlar Derneği Üyesi **Mustafa Köz**, 12 Eylül Askeri Faşist darbesinin ardından evine yapılan baskınla gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınmayan Hüseyin Morsümbül'ün katledilmesinden sorumlu olan Albay Durmuş Kıvrak'ı ve sorumluluğu bulunan bütün askeri rütbelilerin yargılanmasını istedi.

Eylemde 12 Eylül'ün hesabının sorulmasının ilk adımının darbecilerin yargılanmasından geçtiği belirtildi. Eylemde basın metnini Eğitim-Sen Genel Başkanı **Zübeyde Kılıç** okudu.

"Açılım"da Geline Aşama:

UYGUN ADIM, YERİNDE SAYI

TC devletinin bir süredir AKP eliyle devam ettirdiği "açılım süreci" -tartışmaları- Beşir Atalay'ın yaptığı son açıklamaları belli oranda aydınlığa kavuşmuş bulunuyor. Elbette aydınlığa kavuşan "açılım"ın içeriği, ana hatları, yapılacaklar değildir. Zira bu konuda henüz bir şey söylenmiş değil. AKP hükümeti şimdilik "açılım"dan ziyade "açılım propagandası" yapmakla yetiniyor. **Oluşan beklentilerin aksine Atalay'ın açıklamalarında ortaya çıkan, nelerin yapılmayacağı ve her şeyden önce devletin demokrasi kılıfıyla ortaya sürdüğü "açılım"ın hangi niyetle hareket ettiği.** Kuşkusuz bunu anlamak için devlet erkânından açık sözlülük bekleme-ye gerek yoktur; soruna sınıfsal düzlemde bakılabilmek, hatta buna biraz olsun çalışmak devletin süreci işletirken taşıdığı niyeti anlamaya yetebilir/yetecektir.

Yaklaşık bir aylık süre boyunca; siyasi parti temsilcileri, İHV, Kamer, Diyarbakır Demokrasi Platformu, Yazarlar Birliği vb. 22 kitle örgütü, TOBB, TUSİAD gibi sermaye temsilcileri, sendikalar, meslek örgütleri ve "şehit aileleri dernekleri" gibi toplumun çeşitli kesimleri ile "Kürt sorunu" gündemi çerçevesinde görüşmeler yürüten İçişleri Bakanı Beşir Atalay, "merakla" beklenen açıklamasını Ağustos ayının son günü bir basın toplantısıyla kamuoyuna duyurmuştu.

Öncelikle söylemeliyiz ki Beşir Atalay açıklamasında **"bizim bu çalışmamız bir ortak akıl arayışıydı, bu konuda gerçekten hedefe ulaştık, umutluyum"** sözleriyle sürecin devamına ilişkin "umutlu olduğunu" beyan etmekten ve umut vermekten kaçınmadı. Açıkçası, egemen sınıfların ve onların temsilcilerinin kendi adlarına umut beyan etmeleri, bizim cephemizde sadece şüphe uyandırabilir. Ve bu şüphe "ezberlerimizden" değil, MLM dünya görüşümüzden, proleter sınıf reflekslerimizden kaynaklanmaktadır. Bunun, sürece "iyi niyetli" yaklaşanları tatmin etmeyeceği bilimiz dahilindedir! Fakat onlar Atalay'ın devletin amacını "tasfiye" olarak beyan etmesinden de ders almış görünmektedirler. Devlet -ve temsilcisi olarak AKP hükümeti- halkımız deyimıyla, **"hem karnım doysun hem çorban eksilmesin"** mantığı ile hareket etmektedir. Kuşkusuz onlar kendi sınıf çıkarları gereği bu mantığı güdüyorlar. Tersinden, onların karşılıklarına çıkarların da yapması gereken budur.

Kürt açılımı; demokratik açılım, millî birlik...

Atalay'ın, yaptığı bu görüşmeleri "ortak akıl arama" olarak beyan etmesi ise sadece gülünçtür. Faşizmin "ortak akıl"dan kastettiği şey Kürt Ulusal Hareketi'ni ve genel olarak da halkın ilerici, devrimci ve demokrat kesimlerini kendi istediği şekilde düşünmeye zorlamak, "vereceklerine" razı etmektir. Devlet ve AKP temsilcilerinin yanı sıra, devlet kadrosundan aydın mertebesine tayin olanlar ve liberal zevat tarafından DTP'ye yönelik eleştirilerin arkasında da bu anlayış yatmaktadır. DTP'nin Abdullah Öcalan ve PKK'nin muhatap alınması

gerektiği ifadeleri, "af, Anayasa, anadil" talepleri aşırlı bulunarak DTP'nin süreci **uçlaştırdığı** ifade ediliyor. "Çözüm" için muhatap alınmayanların, sorun yarattıklarını söylemek faşizme (ve onun için endişelenenlere) has bir iki yüzölçümlüktür.

Dile getirilen bu taleplerin karşısında muhatabını "millet" olarak ifade eden Beşir Atalay üstlendiği görevin gereği olarak inkarcılığa devam ediyor. TC devletinin geleneksel kaygılarından dolayı **"Kürt açılımı"** ifadesini **"demokratik açılım"** olarak değişime uğratan ve -sanıyoruz aynı kaygılardan dolayı(!)- en sonunda **"millî birlik, huzur ve kardeşlik projesi"**ne yatay geçiş yapan AKP hükümeti-

nin bakanı, konuşmasında bir kez bile "Kürt" kelimesini kullanmamıştır. Faşizm eliyle ileriye gösterirken, ayaklarını yere sağlamca bastırmıştır. Bunların hangisinin gerçek, hangisinin sahte olduğu ise bizce oldukça açıktır.

Malumun ilanı...

"Açılımın" içeriği konusunda elle tutulur hiçbir şey söylemeyen Beşir Atalay şimdilik en azından ne yapmayacaklarını söylemiş bulunuyor. Elle tutulur hiçbir konuda bir değişiklik vaat etmeyen, fakat Ulusal Hareketin (ve belli oranda tartışmaya dahil olan/olmak isteyen ilerici-demokrat kesimlerin) "anadil, Anayasa değişikliği ve af" taleplerinin devletin gündeminde bulunmadığını söyleyen Atalay'ın sözleri "malumun ilanı"ndan ibarettir. Bu anlamda şaşırarak bir şey de yoktur.

Beşir Atalay'ın açıklamasına kadar geçen sürede yürütülen tartışmalar, CHP ve MHP'nin yaklaşımı bir yana, MGK ve Genelkurmay Başkanlığı'ndan yapılan açıklamalar "açılım"ın çerçevesinde de çiziyordu. Egemen sınıflar açısından oldukça zorlu bir şekilde işleyen sürecin her adımda duraklamalara uğraması, gözden geçirilmesi ve sistemin temel kurumları tarafından sınırların yeniden hatırlanması hakim sınıflar açısından zorunludur. Çünkü tartışılan konu TC devletinin kuruluşuna damga vuran temel anlayışı da kapsamaktadır ve faşizm temel konularda bir değişim yapmayı bırakalım bu konuda bir tartışma yürütecek güçten ve zihniyetten yoksundur. MGK bildirisi ve Genelkurmay açıklamaları "açılım" bahsinde AKP'ye ne kadar açılılabileceğini işaret etmiştir. Ki işaret edilen yer çok ilerisi değildir. Bu konuda söyleyebileceğimiz "açılım" konusunun TC devletinde boğulma korkusu yarattığıdır. Bu korku Beşir Atalay'ın "Kürt" demesine dahi engel olmuştur.

malara uğraması, gözden geçirilmesi ve sistemin temel kurumları tarafından sınırların yeniden hatırlanması hakim sınıflar açısından zorunludur. Çünkü tartışılan konu TC devletinin kuruluşuna damga vuran temel anlayışı da kapsamaktadır ve faşizm temel konularda bir değişim yapmayı bırakalım bu konuda bir tartışma yürütecek güçten ve zihniyetten yoksundur. MGK bildirisi ve Genelkurmay açıklamaları "açılım" bahsinde AKP'ye ne kadar açılılabileceğini işaret etmiştir. Ki işaret edilen yer çok ilerisi değildir. Bu konuda söyleyebileceğimiz "açılım" konusunun TC devletinde boğulma korkusu yarattığıdır. Bu korku Beşir Atalay'ın "Kürt" demesine dahi engel olmuştur.

Pazarlık değil teslimiyet!

Elbette "Kürt sorunu"nun düne göre bugün daha açıklan tartışılıyor olması, sürecin farklı bir mecrada seyrettiğinin göstergesidir. Bu inkâr edilemez. Emperyalizmin bölgesel politikalarının TC devletini "Kürt sorunu" noktasında baskı altına alması belirleyici bir noktada durmakla birlikte, tartışmaların bu derece açıktan yürütülmesinde ulusal mücadelenin geldiği aşama ve etki düzeyinin vardığı boyutun payı önemlidir. Fakat sadece bu değil; ulusal hareketin, "devletin üniter yapısı" konusunda belirttiği kabulü, bir başka ifadeyle "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı"ndan vazgeçtiğini açıklaması etkili olmuştur. Bu durum Ulusal Hareketi devlet tarafından tamamen olmasa bile nispeten "kabul edilebilir" duruma getirmiş, -TC devletinin içinden geçtiği sürece de bağlı olarak- daha geniş kesimlerin Ulusal Hareketle benzer talepleri savunmasını sağlamıştır. Bu böyleyken TC devleti bakanının ağızdan beyan ettiği "tasfiye" anlayışı ile Ulusal Hareket'ten çok daha fazlasını istemektedir. TC'nin istediği pazarlık değil tam teslimiyettir.

Açıkçası düne göre devletin hedeflerinde değişen bir şey yoktur. Beşir Atalay'ın "tasfiye süreci" sözlerine eklenecek tek şey bunun önceliklere eklenen başka yöntemlerle yapılacağıdır. **Bu "yeni" yöntemin önceliklere göre daha kansız olması ise meseleye yaklaşımda özde bir değişikliği değil Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yeni bir kuşatmanın varlığını göstermektedir.** Peki, durum böyleyken düne göre değişen nedir? AKP'yi öncellerinden daha "demokrat" yapan, TC devletini "demokratikleşme" yoluna sokan nedir?

Yapılan görüşmeler, hükümet cephesinden yapılan açıklamalar, MGK'nın üstü örtülü onayı vs. sonrasında, gerici-faşist kesimler bir yana toplumun ilerici-demokrat kesimlerinde sorunun çözümüne dair umutlu bir beklentinin oluştuğu ve sunulan görüşlerin de bu çerçevede şekillendiği açıktır. Bu gelişmeler üzerinden söyleyebiliriz ki TC devleti ve AKP bu konuda toplumu bir beklentiye sokmayı ve yine süreci istediği çerçevede yönetmeyi şimdilik başarmış görünmektedir. Sürecin yürütücüsü olarak AKP'nin, toplumda kendinden yana bir beklenti yaratması özellikle seçim hesaplarıyla birleştiğinde önemli bir yerde durmaktadır. Diğer taraftan bu durum, artık boyutlarını gizlen-

mez hale gelen "Kürt sorunu"nda halkın kendi alternatif tartışma sürecini işletmesini bir başka deyişle, tartışmanın burjuvazinin değil proletaryanın anlayışı temelinde sürdürülmesini engellemektedir. Ve bu durum hangi klipten olursa olsun egemen sınıfların tamamının işine gelmektedir.

"Açılım süreci"ne dair gerek CHP, MHP ikilisinin sert karşı duruşları ve gerekse Genelkurmay tarafından yapılan açıklamalar AKP konusunda kafa karıştırmamalıdır. Diğerlerinin gericiği AKP'yi ilerici bir hale getirmez. Sadece süreç içinde aldıkları pozisyonları açık eder. Devletin diğer kesimlerinin "statükoculuğu" üzerinden kendi sicilini temiz çekmek, demokratik taslamak AKP'nin ve onun başkanının geleneksel kafa bulandırma yöntemlerinden biri olmuştur. Aynı senaryo daha önce "e-muhtıra" sırasında, cumhurbaşkanlığı seçimi ve "367" pespayeliği vs. sırasında da ortaya konmuş ve AKP ülkemizde demokrasinin temsilcisi ilan edilmişti. Kuşkusuz farklı kesimlerden aldığı destekle AKP'nin bu konuda nispeten başarılı olduğunu da teslim etmek gerekir. Ancak demokratlık konusunda AKP'nin düzeyi CHP, MHP ve sair düzen partilerinden daha iyi değildir. Tayyip Erdoğan demokrasi konusunda sarf ettiği her kelimeyi, bir adım sonra unutmaya meyillidir. Erdoğan'ın "açılım"a dair en son "tek dil, tek devlet, tek bayrak" ezberini tekrarlanması bunun en son göstergesidir. Bunun içindir ki "demokratlık gömleği" -ne kadar tersi için uğraşsın da- AKP'nin üzerinde eğreti durmaktadır.

Ancak bu sürecin kitlelerde, kimi ilerici, demokrat kesimlerin ve en önemlisi ulusal harekette, Kürt sorunun çözümünde devletten ve AKP'den yana beklenti/umut yarattığı bir gerçektir. Üstelik devlet kendi yetkililerinin ağızdan "tasfiye" hedefini ifşa ettiği, gerilla karşı imha operasyonlarının sürdüğü, baskı-saldırı politikalarında bir adım dahi geri atılmadığı halde bu böyledir. **Bu tehlikelidir, zira yıllarca bedel ödenerek yaratılan değerlerin sistem potasında eritilmesine, soruna taraf olanların pasifleşmesine neden olabilir. Bu tehlikelidir, çünkü "cehennemin yolu iyi niyet taşlarıyla döşenir".**

Bu durumu tersine çevirmek; halkımızın devletten ve egemen sınıfların süreçteki temsilcisi olan AKP'den yana "umudunu kırmak" bizlerin görevidir. Bu görev başarılıyorsa oranda egemen sınıfların rahatları bozulacaktır.

Gül, oyuncak, sakız, simit değil; "TAŞ YOK MU TAŞ"!!!

Egemen sınıflar, **"Kriz Varsa Çare De Var"**dan sonra yeni bir kampanya ile daha karşımızdalar; **"Alın Verin, Ekonomiye Can Verin"**. İlk başta kulağa hoş gelen, üstüne üstlük hayli "diyalektik" görünen(!) sloganlarla karşımıza çıkmak, görüldüğü kadarıyla asalak tabakanın yeni eğlencesi olmuş durumda. Öyle görünüyor çünkü söyledikleri hiçbir şey halkımızın dertlerine deva olmuyor! "Çare var" dediklerinde, karşılığı işten çıkarmalar, kazanılmış hakların gaspı, yeni zamlar, özelleştirmeler oluyor. Halkımızın "el, elin eşiğini türkü söyleyerek aramış" diye bir sözü vardır, görünen o ki ilk kampanyayı başlatan TOBB ile yeni kampanyanın sahibi Türkiye Reklam Konseyi, bizim "eşeği ararken" slogan atmaktan ileri gitmiyor.

Önceki kampanyayı bir hatırlayalım. **"Kriz varsa çare de var"** diyerek meseleye "diyalektik açıdan" yaklaşan TOBB bir adım sonrasında "çare" bulma işinden yan çizmişti! Şaşırtıcı değil elbette, zira sloganda yanlış olan "diyalektik" in, halkımıza faydası bulunmuyor. Düzenin temelinde eşitsizlik var malum, kriz de herkesi eşit vurmuyor işte! **"Kriz varsa çare de var"** diyenlerin, ne emperyalist-kapitalist sömürü sistemiyle göbekten ve gönüllü kurulmuş bağ ile ne de kötürüm olmuş ekonomileriyle ilgili bir sorunları olmadığı için "diyalektik" de kendilerinden yana işliyorlar. Her sınıfın diyalektik kendine demek ki! Bundan dolayı sanırsanız, kampanyanın ikinci

sloganı olan **"kimse işini kaybetmesin"**e gelene kadar tüm "sermayedar"lar sıvışmıştı. Bu halkımız açısından mesele değil elbette, ne de olsa onların "çare"lerine muhtaç değiliz! Onların bu sahte "diyalektik"ine karşı halkın sloganı ancak **"kriz sizden, çare bizden"** olabilir! Diyalektik ve hatta materyalist olan da bu slogandır bizce. Böylece hem krizi çıkarınları işaret etmiş hem de çarenin ancak bizde olacağını söylemiş oluyoruz. Bunu egemenler ne derece kabul eder bilemeyiz ama bir şeyi itiraf edelim; bunu umursamıyoruz!

Cahilliğin bu kadar mekteplide!

Şimdi yeni bir kampanya ile daha karşı karşıyayız; öncekinin başarısızlığı kimseyi ürktürmesin, egemenler bu kriz meselesinin üstesinden gelmekte hayli kararlılar. İlk başlarda "bu seferki bizden kaynaklı değil" diyerek, haksız yere suçlanmış çocuk gibi tepki gösterse de, "teğet geçti" diyerek küçümseseler de, meseleye yaklaşımları görüldüğü kadar ciddiyetsiz ve basiretsiz değil... gibi durmakta! Ya da belki tam tersi! Belki de ciddiyetsiz ve basiretsiz olduklarından böyle yapıyorlardı. Niyet okumak gibi olmasın(!) ama "şimdiye kadar iyi idare ettik, kriz de artık son demlerine yaklaşıyor, bunu da böyle geçirelim" diye düşünmüş de olabilirler. İdare etme çabaları "takdire şayandır", yeri geldiğinde yalanı yeri geldiğinde zorbalığı ve çoğunlukla iki-

sinin birden bini bir para bunlarda... Faşizmin çarkları böyle önüyor malum.

Türkiye Reklam Konseyi'nin hazırladığı reklâmda, halkımıza daha güvenilir geleceğini düşündükleri "okumuş-yazmış" insanlar karşımıza çıkıyor ve bizlere krizin reçetesini öğretiyorlar. Fakat kimsenin kendi kimliklerine güvenmediğini düşünüyor olacaklar ki, bakkal, simitçi, çiçekçi olarak çıkıyorlar karşımıza! Ya bizleri saf zannediyorlar, ya kendilerine güvenemediler! Dedik ya niyet okumak istemiyoruz.(!)

Ekonomi profesörü Deniz Göçke bakkal havası kuşanmış; **"Bu sakız tüm ekonomik krizlere iyi gelir, sakınleştirir. Biri bir sakız alır, bakkal kazanır. Bakkal eve giderken meyve sebze alır. Manav kazanır, yetiştiren köylü kazanır, ülke kazanır"** diyor. Yine bir başka ekonomist olan **Meliha Okur** çiçekçi kılığında bürünmüş; **"Bu güller satılırsa, bu gülleri eken de kazanır, dikenleri eline bata bata toplayan da... Toplayan elindeki yaralara rağmen işine ve hayata tutunur, üretir, bundan ülke kazanır"** diye yüreğimize hitap ediyor. Eski Merkez Bankası başkanı **Yaman Törüner** oyuncakçı olmuş; **"Oyuncak satıldıkça oyuncakçı evine ekmek götürür. Ekmek yapmak için fırın yandıkça, ekmekçi de kazanır, unu üreten de kazanır, buğdayı yetiştiren de kazanır. Sonuçta tüm evlerin ocağı tüter, ülke ka-**

zanır" diyerek açıklıyor krizi aşma reçetesini. Garanti Bankası eski başkanı **Akın Öngör** emekliliğini simitçi olarak değerlendirmiş; **"Siz simit alırsanız, simitçi kazanır, fırın da kazanır. Fırına un satan top-tancının işi yürür, unu yapan üreticinin değirmeni döner. Sonuçta memleket kazanır"** diye açıklamalar yapıyor. Onlar böyle laflar ettikçe aklımıza **Sakallı Celal**'in **"cahillğin bu kadar ancak mekteplide bulunur"** lafı geliyor! Ama baştan söyledik ya bunlar bizimle eğleniyor. Yine de insan düşünmeden edemiyor, iş bu kadar basitti madem, en başından söyleseydin de halkımız böyle yokluk yoksulluk içinde debelenmeyeydi! Öyle IMF kapılarında sürünmeye, emperyalist efendilerinin önünde el pençe divan durup, borç dilenmeye ne gerek vardı? Kaç milyon insanız, adam başı bir sakız çiğner çözüverirdik işi. İşsiz aşsız kalmamak değil mi mesele? Çenemiz de biraz yolulversin, ne olacak?!

Yalancının mumu yatsıya...

Gelin görün ki aklımız yatmıyor bu işe, asgari ücret -net-; 496 TL, açlık sınırı; 741 TL, yoksulluk sınırı; 2.413 TL. Biz Türk-iş'in yalancısıyız. Hesabi basit tutuyoruz ki kimsenin başı ağrımaz... Basit tutuyoruz ama biz yine de içinden çıkamıyoruz. Sigortayı, sağlığı, yolu, elektriği, suyu, "ekmek bulamazsak pastayı"

denkleştiremiyoruz. Bir de aklımıza ister istemez geliyor, yarın bir gün bunlar sakız çiğnemedik, oyuncak almadık diye krizin suçunu bize atmasınlar? Eh krizi üzerlerine alınmadıkları, "bizden kaynaklı değil", "olur böyle şeyler" ve sair diyerek geçiştirdiklerine göre!.. Sistem lanetli bir tekerrürle krize girip duruyor. Söz meclisten dışarı Lenin'in **"tarih sadece aptallar için tekerrür eder"** diye bir lafı vardır. Onlar krize sakızla, simitle "çare" aradıkça, biz Lenin'i anıyoruz işte!

Daha fazla uzatmadan itiraf edelim, bize inandırıcı gelmiyorlar! Sistem yerinde durdukça bu iş çözülecek gibi durmuyor. İş sakızla, simitle kurtulmaya kalsa iyi, ama olmuyor. Öyle olsa şimdiye kadar çiğnediğimiz sakızlarda keramet olurdu! **Sonuç olarak bizim bu efendilere sözümüz; siz sakızı, oyuncakçı, çiçekçi, simidi boş verin; "taş yok mu taş"!! Bize krizin nihai çözümü orada gibi görünüyor!**

VARTİNİK KIVILCIMINI YANGINA ÇEVİRECEĞİZ!

Açıklama: Elimize e-posta kanalıyla geçen anlatıyı haber değeri taşıdığı ve güncelliğinden dolayı yayımlıyoruz.

Bir yaz faaliyetinin daha sonuna yaklaşıldı. Barınak için son hazırlıklar yapılıyordu artık. Tabi bir yandan da kitle faaliyeti de olağanca hızıyla sürüyordu. Barınak için eksik bir şey kalmamalıydı. Her şey barınak sürecini en iyi şekilde geçirmek üzere planlanıyordu. Son hazırlıklar yapılırken tüm birlik bileşenleri, karmaşık bir duygu yoğunluğu yaşıyordu. Çünkü barınak demek; kitlelerden bir süreliğine ayrı kalmak demektir gerilla için. Kışın zor doğa şartlarını, köylülerin insan sevgisi ve sıcaklığıyla yoğrulmuş sofralarına misafir olmak yerine barınakta geçirmek, her yoldaşta bir üzüntü yaratıyordu. '90'lı yıllarda gerilla ile köylülerin yaz kış sürekli bir arada olma olanaklarının anlatıldığı anlarda, bu duygu yoğunluğu daha da artıyordu. Bir de bu sene yaban arılarının ve meşe palamutlarının çok fazla olmasını köylülerin "kış çok zor ve uzun geçecek" diye değerlendirmeleri, ayrılığın daha da uzun süreceği düşüncesine yol açıyordu.

Yüreklere kitlelerle...

Ve artık yapraklar sararmaya başlamış, bir süre sonra da sararan yaprakların dökülmeye başlaması, gerillanın güvenliğini tehdit eder duruma gelmiş ve düşmana açık hale getirmeye başlamıştı. Ve sorumlu yoldaşlar barınak için bir plan yaptı. **Gerilla için, yaşam her an planlı ve programlı olmayı zorunlu kılmaktadır.** Bazen, somut şartlar yapılan planların yaşama geçmesine engel olsa da gerilla plansız iş yapmazdı. Diğer faaliyet alanlarındaki yoldaşların da gelmesiyle plan tüm birlik bileşenlerine açıklandı. Bir grup son hazırlıklar için köylere girmeye devam edecek, bir grup barınak yerinin inşası için çalışacak, diğer grup da barınağa gitmesi gereken eşyaları taşıyacaktı. Ve çalışmanın startı verildi. Binlerce arının bal yapmak için çalışması gibi, hummalı bir çalışmaya başladı gerilla birliği. Madem kış koşullarında bir zorunluluktan barınak yaşamı, o zaman her anlamda o süreçten en iyi faydalanmanın hazırlıkları ve planı yapılmalıydı.

Son çalışmalar tamamlanmış, barınağa girmek için, kitle faaliyeti yürüten grubun gelmesi bekleniyordu.

Bu arada bir öğle saati, Denge Mezopotamya'yı dinleyen bir yoldaşımız, Pertek'te bir birahane bombası konulduğunu, ancak erken fark edilmesi sonucu düşman tarafından etkisiz hale getirildiğini söyledi. Eylem Partimize bağlı militanlar tarafından yapılmıştı. Tüm gerilla birliğinde böyle bir eylemin yapılmasının sevinci ama patlamadan fark edilmesinin üzüntüsüyle karışık bir duygu yoğunluğu yaşandı. **Nasıl ki gerilla güçlerinin yaptığı eylemler, diğer alanlardaki yoldaşlarda etki yaratıyorsa, aşağıda yapılan her eylem de gerilla için sevinç kaynağıydı.** Oradaki bizimkilerin eylemleri, buradaki bizimkilerin faaliyetine bir tuğla daha ekliyordu. Hele bir de uzun zaman sonra gerilla alanında yapılan eylemlerin etkisi daha sıcaklığını korurken, şehirde yapılan bu eylem, kır-şehir diyalektiği bağlamında önemli bir yerde duruyordu.

Tüm köylere, tüm evlere...

Bu arada kitle faaliyetine giden yoldaşlar gelmesi gereken tarihte gelmeyince, gerilla birliğinde "ne oldu, niye gelmediler?" sorusu sorulmaya başladı. Her yoldaş sabah kalk saatinde, gelmeleri gereken yere durbün, çekiyor, herhangi bir hareketlilik gözlemlemeyince umutlarını bir sonraki güne bırakıyordu. Bir sabah kalktığımızda, yoldaşların geleceği noktaya yakın bir yerde işlerimizi yaparken, yoldaşların sesini duyduk. Herkes derin bir nefes aldı. Gelen yoldaşlara sıkı sıkı sarılmalar, faaliyete ilişkin soruların ardı arkası kesilmiyordu. Yoldaşlar, üzücü bir haberle gelmişlerdi. Yaz sürecinde gerilladan firar eden bir alçağın ifadesi sonucu, çeşitli köylerden insanlar asker tarafından evleri basılarak, gözaltına alınmış ve tutuklanmışlardı. Tüm birlik, derin bir üzüntüyle sarsıldı. Sonuçta savaştı bu ve bazen bizlere kapılarını açan

✓ Güneş ilk dağların doruklarını aydınlatır. Dağların dorukları da kitlelerin özgürlük yürüyüşünün başladığı yerlerdir. Aydınlanan doruklar, devrimin yolunu ıdır.

halktan insanların da bedel ödemesini gerektiriyordu. Devlet gerillanın, Dersim halkıyla yeniden bütünleşmesinin önüne geçmek için, böyle bir saldırı başlatmış, hiçbir şüphe olmayan köylüleri, bir alçağın düzmece ifadeleriyle tutuklayarak, Dersim halkına "Bakın beslediniz, kapınızı açtınız, ne oldu? Adınızı verdiler" diyerek gerillaya karşı bir güvensizlik yaratmaya çalışmıştı.

Tüm yoldaşlar yaz faaliyetini geçirdiler akıllarından. Geçtiğimiz yıl barınak faaliyeti sonrası alan önderliğinin 8. Konferans kararları ışığında belirlemiş olduğu "gidebileceğimiz tüm köylere, gittiğimiz tüm köylerdeki tüm evlere" şiarını kuşanarak yoğun bir kitle faaliyeti ile sonlandırmışlardı yaz faaliyetlerini. Eksikliklerine, yetmezliklerine rağmen, birçok olumlu pratiği de içerisinde barındıran, daha geniş bir kesimle kurulan ilişkilerin vermiş olduğu coşku ile barınak hazırlığı sürerken gelen böyle üzücü bir haber, tüm birlikte ihanete karşı bir kez daha, direniş şiarlarını haykırmalarına neden oldu. Dersim halkı da ilk defa yaşanıyordu böyle olayları. Onlar da biliyordu Partimize kurdukları 36 yıllık kesintili de olsa faaliyet sürecinde ilişkin etkisiyle "ihanet varsa, direniş de vardır" pratiğini. Onlar belki tarihimize böyle ihanetlerle az da olsa karşılaşmışlar, ancak tarihinin her kesiminde direnen onlarca parti militanımızın, üyemizin, kadromuzun pratiğiyle de karşılaşmışlardı.

Yaşanan bu gelişmelerle bitirildi barınak hazırlığı. Artık bir sonraki faaliyet sürecine kadar, ideolojik-politik ve askeri olarak önümüzdeki sürecin hazırlığı yapılacak ve yeni bir faaliyete hazırlanacaktı gerilla birliği. Geçmiş dönem pratiği değerlendirilecek, olumlu-olumsuz yönleri tespit edilerek bir sonraki faaliyete ışık tutacak yeni yönelimler belirlenecekti bu barınak sürecinde. Yoğun bir çalışma, kolektif bir emekle tamamlandı barınak. Her yoldaş büyük bir özveriyle, gecesini gündüzüne katarak, yağmur-çamur demeden, zor şartlar altında, önüne çıkan tüm

hep onları düşündüm." Biz de kitlelerden uzaktık ama karşımadaki tepelerin, ormanların ardındaki köylüleri aklımızdan hiç çıkarmadık. Hep baharı düşledik, onlarla yeniden kucaklaşmamızı, sofralarına misafir oluşumuzu. Sonra bu sene yürüteceğimiz, barınak boyunca geçmiş deneyimlerimizin ışığında tartıştığımız, belirlediğimiz, önümüze hedef olarak koyduğumuz politikaları kitlelere götürdüğümüzü düşledik. Onlarla sohbet ettik, yoldaşlarımızla yaptığımız her sohbette onlar vardı. Onlarsız geçmiyordu günümüz. Nasıl geçebilir ki, onlar için, onlara partimizin politikalarını taşıyıp, örgütleyip onlarla birlikte savaşmak ve özgür günleri yaratmak için buradayız. 21. yüzyılda küresel dünyanın tüm teknolojik nimetlerinden yoksun, taş duvarlar arasında, bir avuç yürek çarpıyor, karlar altında soğuğa inat tüm sıcaklığıyla.

Ve işte ilk kar düşüyor artık toprağa. Kış yaşamı kendisini hissettirmişti düşen karla beraber. Artık tamamen barınaktayız. Parti Komitesi ve Komutanlık son planlamaları yapıyor. Her şey barınağın daha örgütlü ve planlı geçmesi temeline planlandı. Önce komisyonlar belirlendi. Komün, sağlık, kültür-sanat, teknik, pano, kitap-kırtasiye ve nöbet komisyonları barınak faaliyeti boyunca işlerin daha örgütlü ve kolektif bir şekilde yürütülmesi için belirlendi. Tabi aynı zamanda her komisyonun faaliyetçileri, faaliyeti geliştiren, yaşamı örgütlemek, bir bütün düşünme-bilme ve her şeyden önce kolektif çalışma ruhunu yaratma hedefiyle belirlendi. Ve barınak sürecinde sıkça kullandığımız, "Komutanlar savaşçılara, savaşçılar komutanlara ve savaşçılar savaşçılara öğretecek" (Mao Zedung) şiarı ile başladı barınak faaliyeti. Ve barınağımıza bir de isim belirlenmeliydi. Bu bir kültürdür Halk Ordusunda. Her yıl şehit düşen yoldaşlarımızdan birinin adını taşıyor barınaklarımız. Ve parti komitesi her yoldaşın tek tek önerisini alarak belirledi üslenim kampının ismini. **2008-2009 Mehmet Demirdağ Eğitim ve Üslenim Kampı.** Bu yıl geçtiğimiz yıllardan farklı bir yanı vardı barınak isminin. Daha önce Geçici Kış Üssü olarak tanımlanan barınaklar, bu yıl barınak faaliyetinin misyonunu tam olarak yansıtmadığı nedeniyle Eğitim ve Üslenim Kampı olarak değiştirildi.

Savaşın gelişimi için politik eğitim

Daha üslenim kampının başlamasının ardından birkaç gün geçmişti ki davetsiz misafirlerimiz gelmişti barınağımızın yanına. Keşif amaçlı gelen kobra tipi düşman helikopteri dağlarda bizi arıyordu. Açıklarımızı arayıp bize darbe vurmak için dolaşıyordu. Ancak ilkelerin yaşama geçirildiği yerde düşman bize darbe vuramaz gerçekliği bir kez daha yaşam bulmuş ve düşman güçleri elleri boş bir şekilde geri dönmek zorunda kalmıştı. Kış boyunca birkaç defa daha keşif amaçlı gelmiş ancak her geldiğinde aradığını bulamadı.

Bu arada Komutanlık ve Parti Komitesi barınak için hazırlıklarını tamamladı ve savaşçıların da önerilerini alarak belirlediği eğitim çalışma programını açıkladı. Her yönüyle olduğu gibi eğitim çalışmalarının da kapsamı, zamanı, niteliği açısından son yıllardan biraz

daha farklı ele alındı çalışmalar. Her yoldaş görevlendirildi. Herkes eğitim vereceği konunun hazırlıklarına barınağın başından itibaren başladı. Sonuçta savaş kanlı bir politika biz de politik olarak kendimizi geliştirmeliydik. **Gelişen her yoldaş, savaşın gelişimine katkı, zaferin yoluna döşenen bir tuğla olarak gördü kendisini ve bu ciddiyetle ele alındı eğitim çalışmaları.** Eğitim çalışmalarında, geçtiğimiz yıl faaliyetlerinden çıkarılan deneyimlerle bütünleştirilerek, geçen yılın benzer konuları olsa da içinde, daha bir canlı geçtiği yönünde fikir birliğine vardı iki barınağı da yaşayan yoldaşlar.

Ve kültür-sanat komisyonu da ilk etkinliğini gerçekleştirdi. Şiirler, marşlar ve skeçlerle zenginleştirdiler etkinliği.

Bahar isyandır...

Zaman hızla akıp gidiyor ve akıp giden zaman bizi yapacağımız kitle faaliyetine her an bir adım daha yaklaştırıyordu. Ve işte acısıylatılıyla, içinde olumluluk ve olumsuzlukları da barındıran bir kavga yılı daha geride kalıyordu. Ama uzun yıllar sonra gerilla alanından gelen eylem sesleriyle anımsanacak yıllardan biri olarak geride bıraktık 2008'i, merhaba yeni kavga yılı 2009 diyerek. Gerçek komün, gerekse de kültür-sanat komisyonu hummalı bir çalışmaya girmişti tüm kolektifle birlikte. Artık 2008'in son saatleri yaklaşmıştı ve her yoldaş yeni kavga yılına dair duygu ve düşüncelerini aktardı.

Yeni bir kavga yılının ilk ayı. Ve bu ayın son haftası. Partimizin Birinci Konferansında belirlenmiş olduğu üzere Parti ve Devrim Şehitlerini Anna Haftası nedeniyle çeşitli anma etkinlikleri gerçekleştirdik. Şehitlerimize dair, şiirler, marşlar, Kaypakaya, Demirdağ, Mustafa Suphi ve Seyit Rızaların direniş geleneğini canlandırdık. Halk Ordusu andını içtik, tüm yoldaşlar gur bir şekilde bağlılığını ifade ederek şehitlerimize.

Her yönüyle farklı bir barınak süreci oldu 2008-2009. Bu yılki barınak faaliyetlerimizden biri de, dağların sesi, gerillanın sesi **Wenge Çıya** isimli dergi çalışmasıydı. Barınak süreci boyunca üç sayısını çıkardığımız Wenge Çıya, içerik olarak, hem kitle faaliyetinde yaşananlardan derlenen anı-anlatılar, hem de genel olarak Partimizin, özel olarak da alanımızın politik yönelimi doğrultusunda atacağımız adımların işlendiği ve ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmeleri işlediğimiz bir dergi oldu. Adını dağlardan aldık. Kürtçe ve Zazaca; **Dağın Sesi.**

Güneş ilk dağların doruklarını aydınlatır. Dağların dorukları da kitlelerin özgürlük yürüyüşünün başladığı yerlerdir. Aydınlanan doruklar, devrimin yolunu ıdır. Ve artık bahar geldi, dağların dorukları bahar güneşiyle aydınlanmaya, ısınmaya başladı. **Mart isyandır.** İsyan gelecek özgür günlerin müjdecisi ve habercisidir. 8 Mart'ta başkaldırdı emekçi kadınlar, balyoz darbesini 21 Mart'ta indirdi Zalim Dehak'ın beynine Demirci Kawa. Ve gerilla birliğinde de büyük bir heyecanın yaşandığı ay olur Mart ayı. Cemre düştü mü toprağa, karlar başlar erimeye. Ve artık son hazırlıklar yapılır kitle faaliyetine dair. Böyle yaşandı Mart ayı bizim açımızdan bu yıl Dersim topraklarında. Dağları mesken eylemiş Partizanların diyarında. Ve Partizanların içine de düştü cemre. Isıttı yürekleri, coşku ve sevinç kapladı tüm birliği. Yeni alanlara açılmak, var olan alanlarda savaş daha büyümek, savaş büyümek... Geriye kalan bu hedeflere uygun politik hedefleri alanlar özgünlüğe indirmek ve kıvılcımı büyütüp, yangını tüm bozkırlara yaymak.

İşte, bu iddia ve inançla yeni bir faaliyet dönemi başladı. Ayrılık zamanı geldi. Her grup yeni faaliyet alanının yolunu tuttu. Ardında, yoldaşlarının bakışlarını bırakarak...

(Dersim'den bir gerilla)

Cinsel şiddete karşı etkin mücadele...

Kâr ve rekabet üzerine kurulu, her şeyin metalaştırıldığı sistemde kadın ve çocuk bedeni de metalaştırılmıştır ve bunlar üzerinden cinsel-lik kışkırtılmaktadır. Burjuvazinin iki yüzlü ahlak anlayışı, metalaşan bedene her türlü saldırıyı gerçekleştirmeyi kendisine hak olarak gören insani yönü zayıf ve kişilik bozukluğu olan bireyler yaratmaktadır.

Dünyanın farklı yerlerinden, çocuk yaştan itibaren bir odaya, bodrum katına ya da barakaya kapatılarak tecavüze uğrayan ve tecavüzcülerinden çocuk sahibi olan kadınların ve çocukların acı ve zulüm dolu yaşamlarının haberleri geliyor. Medyada bu haberler, sanki ülkemizde bu tür olaylara rastlanmıyor ya da cinsel şiddetin yaşandığı ülkeler arasında ilk sıralarda yer aldığımız bilinmiyormuş gibi hayretle veriliyor. Çök değil, Ağustos ayının sonlarında, Gebze'de iki "öz kızına" yıllarca tecavüz eden ve kızların hamile kalmasına, çocuk düşürmesine neden olan, karısını da kızlarına ve kendisine uygulanan tecavüz ve şiddete göz yumması yoksa hepsini öldüreceği tehdidiyle korkutan bir "babanın", yaşadığı tüm bu baskılara ve şiddete artık dayanamayan karısının ihbarı sonucu tutuklanması ve ertesi gün tek kaldığı hücrede kendini asma haberini ne kadar yansıttı medyada? Yansıtılanlar da Anadolu'nun çeşitli yerlerinde yaşanan toplu tecavüz örneklerinde olduğu gibi pornografik bir anlatımla verilmektedir.

Oysa ergenlik öncesi kız çocuk-

larının % 25'i, erkek çocuklarının % 15'i en az bir kez cinsel istismara uğruyor ve bunların % 77'si ebeveynleri, % 12'si akrabaları tarafından taciz ediliyor. Ve bunların çok az bir kısmı açıklanıyor, haklarında cezaî işlem yapıyor.

Türkiye, çocuk pornosunun en çok takip edildiği ülkeler arasında!

Gazete haberlerinden öğrendiğimiz kadariyle internette savaşı, katliam oyunları kadar rağbet görenlerin içinde her türlü cinsel şiddetin olduğu oyunlar da varmış. Bu oyunların biri sanal kadın karaktere tecavüz edilmesi üzerine kurulu! Tecavüz sonunda hamile kalan kadın kürtaja zorlanıyor, kürtajı reddedenlerin doğurdukları çocuklar ise bir şekilde öldürülüyor. İşte bunun gibi yüzlerce ürün piyasaya sürülüyor ve tecavüz çekici hale getirilip, sıradanlaştırılıyor. Yaşam onlar için bir oyun gibi algılanıyor. Sistem içinse rant olarak görülen bu tür oyunlar kârlarında düşme olmadığı müddetçe oynatılmasında ve oynanmasında sakınca görülüyor.

Tecavüz de dahil olmak üzere her türlü şiddetin normalleştirilmesine, meşrulaştırılmasına şahit olacağız. Araştırmalara göre her 5 kadından biri yaşamı boyunca en az bir kez tecavüze uğramaktadır. İnsanlığın uzaklaşmış, sevginin, aşkın olmadığı, doğal ilişkiler içinde gelişen duygulardan yoksun, karşısındaki

her şeye (kadın, çocuk, hayvan vs.) cinsel obje gözüyle bakan ve kışkırtılmış güdülerini bu objeler üzerinden tatmin eden bir insanlar güruhu yaratılıyor.

Türkiye çocuk pornosunun en çok takip edildiği ülkeler arasında da ilk sırada gelmektedir. Bunlara karşı yaptırım oluşturabilecek doğru düzgün bir yasal engelleme mevcut değil henüz. Bu k o n u d a

yapılanlar ç o c u k

pornosu yapan birkaç numunenin tutuklanması ve altı ay içerisinde serbest bırakılmasından öteye gitmemektedir. Öte yandan kafaları dipçik darbeleleriyle kırılan, ellerinde taş izi var gerekçeyle oyunlarından, okullarından koparılacak hapis hanesine konulan çocuklar için adalet çağrısında bulunan, onların korunması gerekti-

ğini dillendiren ve çocuklara uygulanan her türlü istismar, taciz, tecavüz ve şiddete karşı tepkilerini ortaya koyan kesimin payına da gözaltılar, tutuklamalar, baskılar düşmektedir.

Kırılan kol yen içinde kalmam!

Burjuvazi çocuk ve kadın bedeni üzerindeki cinsel saldırılara çözüm olarak, cinsel şiddet uygulayanlara yönelik yasaların ağırlaştırılması, tecavüz eden kişilerin hadım edilmesi, cinsel yönelimi çocuklara dönmek olan kişilerin kimyasal ilaçlar yoluyla bu eğilimden uzaklaştırılmaları gibi önlemler ileri sürmektedir. Yani sorunun kökenine inerek incelenmesiyle değil görünen yanlarının törpülenerek "çözüleceği" savunuluyor. Burjuva ahlak anlayışıyla beslenen kişilerce gerçekleştirilen ve giderek çılgın büyüyen cinsel saldırıların son bulması iddia edildiği gibi bireye yönelen ve hukuksal alanda yapılan kısmi değişikliklerle asla mümkün de-

ğildir. Çok yaygın şekilde yaşadığı halde cinsel şiddete uğrayanlar; korktukları, baskı gördükleri, açıkladıklarında destek göreceği yerde toplumsal dışlanmayla karşı karşıya kalacakları için, aile birliklerinin parçalanacağı kaygısıyla, kolun kırılıp yen içinde kalmaları misali yaşanan şiddete bo-

yun eğmektedirler.

Öncelikle kadın ve çocukların yaşadıkları ciddi sorunlar karşısında kapsamlı bir çözüm gücü oluşturabilecek, kadın ve kadın sorunu özgünlünde örgütlenmiş kurumları oluşturmaya ihtiyacımız var. Ataerkil zihniyetle şekillenen ve kendine yönelik her tür şiddet karşısında aciz, kimsesiz ve edilgen kalan kadının bu çaresiz durumu yıkabileceği cesareti ve gücü veren, ihtiyaç duyduğunda ulaşabileceği, destek görebileceği örgütlülükler yaratılmalıdır. Bu konuda yaşanan inisiyatifsizliğin aşılması yönünde çaba harcamalı, diğer devrimci, demokratik, yurtsever ve ilerici kadın örgütleriyle "cinsel saldırı" eksenli çalışmalarda ortaklaşmalar sağlanmalıdır. Çocuk pornosu yapan ve bunları yayınlayan şirketlere yönelik tepki ve protesto birlikleri örgütlemek, çocuklara, gençlere doğru, bilimsel ve sağlıklı cinsel eğitimin verildiği bir eğitim müfredatının uygulanması noktasında ısrarlı çalışmalar yürütmek gibi sorunun toplumsal çözümüne hizmet edecek bir faaliyet içinde olmak gerekir.

Kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele gününün yaklaşmakta olduğu şu günlerde, yukarıda saymaya çalıştığımız bu eksenli çalışmaların bugünden başlayarak örülmesi gerekmektedir. **25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü**, son bir haftaya sıkıştırılan ve genel geçer değerlendirilmelerle geçiştirilen bir gün olmaktan çıkarılmaktadır.

(Gebze Kadın Hapishanesi'nden bir İK okuru)

YORUMSUZ

31 Ağustos: İzmir'in Karabağlar ilçesinde, 3 çocuk annesi bir kadın evinde intihar etti.

2 Eylül: Emine Aşkın Yerengümel adlı kadın beraber yaşadığı iddia edilen Münir Kayat tarafından silahla vurularak öldürüldü.

2 Eylül: Mesut B. (37) isimli şahıs, 2 ay önce evden kaçarak başkası ile birlikte yaşadığı ileri sürülen eş **Güllü B.**'yi av tüfeğiyle vurarak öldürdü.

2 Eylül: İzmir'de yaşayan **Songül Eymur** adlı kadın kendini asarak intihar etti. 2 çocuk annesi Eymur'un kısa bir süre önce eşinden boşandığı belirtiliyor.

4 Eylül: Dersim Merkez'de yaşayan 17 yaşındaki **Dilek Taşoğlu** adlı genç kadın kendini asarak intihar etti.

4 Eylül: Buldukları sahil kenarında kurşunlanan iki kadından **Çiçek Kayran** hayatını kaybederken, **Nurgül Küçük** ise ağır yaralandı.

4 Eylül: Maraş'ta 68 yaşındaki **Fatma Aksoy** adlı yaşlı kadın 40 yıllık eşi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

4 Eylül: Adana'da bir kişi, annesinin yanına dolmuşla gitmesi için verdiği **1 YTL** parayı az bulan eşi **Emine K'yı** bıçaklayarak yaraladı.

5 Eylül: Zonguldak'ta, 27 yaşındaki Murat Akçomak, sokak ortasında tartıştığı eşi **Hatice Akçomak**'ı yumruk darbesiyle hastanelik etti. Murat Akçomak'ın açıklaması yumruktan daha sarsıcıydı: "Evde yemek yapmıyor, bulaşık, çamaşır yıkamıyor. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de boşanmak istiyor. Sinirlerime hâkim olamadım."

6 Eylül: Çiğdem G. adlı kadın chat yaptığı gerekçeyle eşi tarafından önce şiddete maruz kaldı, sonra sokağa atıldı.

6 Eylül: Eskişehir'de, 59 yaşındaki Mustafa Kurtuluş, damacana içindeki içme suyunu fazla kullandığını öne sürdüğü 53 yaşındaki eşi **Hatice Kurtuluş'u** bıçakla kolundan yaraladı.

6 Eylül: Ordu'da Liman İşletme Müdürlüğü rıhtımında akşam saatlerinde Nevin D. (27) isimli bir kadın rıhtımda balık tutanların şaşkın bakışları arasında ayak kabısını ve üzerindeki ceketi çıkartarak, "Bir insan kadar değerimiz yokmuş" diyerek, denize atlayıp intihar etti.

7 Eylül: Adana'da **Çiğdem G.** (22) adlı kadın, eşi Bayram G.'nin (30) MSN'de chat yapmasına tepki gösterince şiddete maruz kaldı ve 1 yaşındaki çocuğuyla birlikte evden kovuldu.

7 Eylül: Adana'da **S.E.** isimli genç kadın, sürekli alkol alarak kendisine şiddet uygulayan eşini, balıyla öldürdü. Olayın yaşandığı gece de kadının şiddet gördüğü ve sinir krizi geçirdiği belirtildi.

9 Eylül: Adana'nın Seyhan ilçesinde 35 yaşındaki **Meltem Yılmazyardım**, bilinmeyen bir sebeple oturduğu 11. kattan kendini aşağı attı.

11 Eylül: Sakarya'nın Serdivan ilçesinde, göğüs ağrısı şikayetiyle özel bir hastaneye giden 8 aylık hamile kadının, 4 saat kaldığı hastanede muayene olmayı beklerken öldüğü iddia edildi.

Medyada solan kadın yüzleri

Dünden bu güne kadın ve medya konusuna bakarsak bugün yaşanan Münevver Karabulut cinayeti ve medyanın bu cinayete yaklaşımı hakkında çok daha sağlıklı sonuçlara varabiliriz.

Muhafiz ve devrimci düşünceye kapılırlarını, satırlarını kapatan, egemen sistemden beslenen, teşvik ve reklam ile palazlanan, sermayenin sesi boyalı medya, kadın ile ilgili yaklaşımını daima egemenlerden ve erkek egemen anlayıştan yana koymuştur. Onun için Kürt kadını, göçzede kadın, savaş kadını, töre cinayetinde katledilen kadın, pamuk işçisi kadın yazım ve ilgi konusu dahi değildir. Toplumsal duyarlılık yükseldiğinde dahi bu temel konulara, kadının sokakta verdiği özgürlük ve eşitlik kavgasına yabancı duran medya, kadını obje olarak gören, reklam malzemesi olarak tanıtan bir magazin unsuru haline getirmiştir. Aynı medya verdiği kadın ekleri ile de neye hizmet ettiğini yıllardır bize ispat etmiştir. Önce dikiş nakış, yemek ekleri verilerek kadına biçilen toplumsal ve klasik hakim anlayış tüm toplumun belleğine adeta kazınmış, ardından yine magazin eki ile boyalı bebeklerin dünyası başta genç kadınlar olmaz üzere tüm kadın-

lar için büyüdü hale getirilmeye çalışılmıştır. Fabrikada grevdeki kadın ya da ölüm orucu direnişçisi kadın, üniversitede demokratik taleplerini haykıran kadın medyanın konusu olamamıştır. Milyonlarca emekçi ve ezilen kadının sesini boğarak ve onların kavgasına yabancılaşarak, gecekondudaki,

fabrikadaki yaşam kavgasından uzaklaşarak günlük kahramanlar yaratan, onlara medya aracılığı ile kaynana ve koca bulmaya dahi soyunan, onları meşhur edeceği iddiasıyla dans ettiren, şarkı söyleten, ABD patentli her türlü yarışmaya sokan medya Münevver Karabulut cinayetinde de yaşanan olayın dehşet vericiliğinden öte reyting derdine düşmüş, konu artık öyle bir hale getirilmiştir ki özel hayatın gizliliği ve hassasiyetler dahi gözetilmeden çarşaf çarşaf dillere dolandırılmıştır.

Bu sahte dünyaların boyalı yüzünün dışında kadına nasıl yaklaşıldığı, kadını cinsel malzeme olarak gören o dünyanın gerçek yüzünde yaşanan ve her gün onlarca genç yaşama mal olan kokuşmuş şekillenmiş gözlerden yine irak edilmiştir. Kimi zaman bar tuvaletlerinde solan genç kadın yaşamları üçüncü sayfa cinayet haberine konu edilerek o sahte dünya yine bu medya eli ile korunmuş, düşünen sorgulayan, üreten, eşitlik ve özgürlük şiarları yükseleten, bu kokuşmaya karşı duran sesler ise yok sayılmaya devam edilerek egemen sisteme hizmette kusur edilmiştir. (İzmir)

Sendikada da "kadının adı yok!"

İşçi ve emekçiler içerisinde güvenirliliğini, "emek mücadelesi veren örgüt" kavramını koltuk ve çıkar uğruna giderek yok eden sendikalar, aynı zamanda kadınların yok sayıldığı bir alan haline gelmiş durumda. Krizin halkın cebinde kocaman bir delik açmasına karşı "dişe dokunur" hiçbir karşı koyuşta bulunmayıp egemenlerin ekmeğine yağ süren sendikalarındaki bu durumu, erkek egemen zihniyetli sistemden bağımsız düşünemeyiz. Sömürü düzeninin genel özelliklerinden biri olan erkek egemen zihniyet, sınıf mücadelesinde dik duruşu olmayan sendikaları da etkilemektedir.

Düzenin kadına biçtiği "toplumsal rol" gereği, kadının yeri "evi" ve işi de "ev işleridir. Ancak kadının yaptığı bu iş meslekten bile sayılmadığı ve diğer alanlar da "erkeğe ait" olduğu için, kadın, buralarda yer bulamamaktadır. Çalışan kadınlar ise istihdam dışı bırakılarak esnek ve güvencesiz iş koşullarında çalışmaya zorlanmaktadır. Yapılan araştırmalara göre, Türkiye'deki işçi ve emekçi kadınların % 75'i sigortasız, % 78'i ise eğitimsiz, kayıt dışı (bu oran aynı zamanda ev emekçisi kadınları da kapsıyor) ve esnek koşullarda çalışıyor. Ayrıca çalışan kadınların % 20-30'u aynı işi yapmalarına rağmen erkeklerden daha az ücret alıyor. Hiçbir özel istihdama dahil edilmeyen, istihdam edildiği alanlarda ise güvencesiz ve esnek çalışan kadınlar içinde sendikalaşma oranı oldukça düşük. Sosyal güvence- li çalışan kadın oranı % 20'leri geçmezken, bu oranın yalnızca % 3'ü sendikalı! (Bu oran, dünya

genelinde % 30'larda...)

Erkek egemen zihniyetten kurtulamayan sendikalarındaki bu düşük kadın üye oranının yanı sıra dikkat çekilmesi gereken diğer bir nokta da, kadının sendika yönetimindeki oranı! Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) 2007'de hazırladığı "Kadın İstihdamında Küresel Eğilimler" raporunda, Türkiye'de bulunan toplam 96 sendikanın sadece 3'ünün başkanının kadın olduğu belirtiliyor. Yine rapora göre sendikalarındaki yönetim kurulu üyesi toplam 489 kişinin yalnızca 19'u kadın!

Yönetim, disiplin, denetleme kurullarında ve genel merkezlerinde hiç kadın üyesi olmayan DISK, Türk-İş, Hak-İş'in, kadının sendikal mücadelesini ilerletmek ve bu oranı artırmak için bir politika ya da çalışması mevcut değil! (Haksızlık etmeyelim, yazı üzerinde de olsa bazılarının tüzüğünde "kota" uygulaması var!) Bu konuda diğerlerine göre biraz daha duyarlı olan ve çaba gösteren KESK'in genel merkez yönetim kurullarında bir kadın yer almaktadır. (Bahsedilen yönetici, Nisan ayında KESK'e yönelik gözaltı ve tutuklama teröründe cezaevine gönderilen Songül Morsümbül)

Ancak bu durum genel tabloyu değiştirmemektedir. Kadınların sendikalı olması ve yönetimde yer alması için hiçbir özgün politika ve çalışma geliştirilmemesi, kadının hak mücadelesinde yer almasını zorlaştırmakta ve bu da egemenlerin işine gelmektedir. (H. Merkezi)

Kadınlar kümesine...

Van'da son iki ayda şiddet gören ve ölüm tehdidi ile karşı karşıya kalan 85 kadın Kadın Kent Meclisi'ne başvuruda bulundu. 2008 yılında kurulan ve Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) bünyesinde yürütülen "Biz Kadınız Kimsenin Namusu Değiliz, Namusumuz Özgürlüğümüzdür" kampanyası çerçevesinde çalışmalarını sürdüren Kadın Kent Meclisi kentte kadına yönelik sorunların tespiti ve çözüm yöntemleri üzerinde de önemli çalışmalar yürütüyor. Kadınların yaşadığı sıkıntılarda başvuru adresle-

rinden biri haline gelen Kadın Meclisi'ne son iki ay içinde şiddet gören ve ölüm tehdidi altında olduğunu belirten 85 kadın başvuruda bulunarak, hukuki ve psikolojik destek istedi.

Yapılan başvurular ve çalışmalar hakkında bilgi veren Van Kadın Kent Meclisi Üyesi Yıldız Tekin, "Şu ana kadar yapılan başvurularda, eşleri tarafından şiddete uğrayan kadınlar yoğunlukta. Şiddet yöntemleri arasında çok vahşice yöntemler var. Küme kapatılan, sigara ile vücudu dağıtılan, parmakları kırılan pek çok şiddet biçimine tanık oluyoruz. Yine aile bireylerinin tacizine ve tecavüzüne uğrayan kadınların başvurularını da sıklıkla alıyoruz" dedi. (H. Merkezi)

Yaptığı işin bilincinde olarak yüreğini ortaya koyan bir devrimci: Hasan Hakkı Erdoğan

1984 yılında İstanbul'da gözaltına alındıktan sonra uğradığı vahşi işkencelere karşı yiğitçe direnen Hasan Hakkı Erdoğan'ın yaşamına dair kardeşi, aynı zamanda da Yordam Yayınevi sahibi Hayri Erdoğan ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

- **Hasan Hakkı Erdoğan nasıl bir aile ortamında büyüdü, çocukluğu nasıl geçti?**

- Hasan Hakkı 1960 doğumludur. Ailemiz küçük bir memur ailesi olduğu için öğrenimini Bingöl Kiğı, merkez, Elazığ Palu ve daha sonra da İzmir'de sürdürdü. Ailemizin durumu, yaşadığımız çevrenin özellikleri pek çok olumlu şeyi bir araya getirdi. O yörede az sayıdaki memur ailelerden biriydik. Babam orman işletmesinde kâtip. Bu eğitim, kitapla tanışma, aydınlanma bakımından bir olanak sunmaktaydı. Diğer yandan Dersim aşiretlerinin yerleşim alanlarında yaşıyorduk. O toplumun isyan geleneğinin parçasıydık.

Hakkı'nın hamurunda hem Kürt halkının geçmiş mücadelelerinin isyancı mayası hem de öğrenme, dünyayı anlamaya hizmet edecek bir aydınlanma ortamı vardı.

- **Mücadeleye ne zaman ve nasıl başladı?**

- '71 hareketi sırasında çocuk yaşlardaydık. Hakkı çok küçük yaşta Ali Haydar Yıldız'ın bizim eve konuk olduğunu biliyorduk. İ. Kaypakka Hareketi'nin ayak izleri köyümüze kadar gelmişti. Bütün bunların etkisi ile mücadeleye erken başladık. Bedellerle de erken karşılaştık. Benim Hakkı'yla tercihim 1977'de ayrıldı. Ben Halkın Kurtuluşu Hareketi'ndeydim, Hakkı da bir süre bu harekete sempati duymakla birlikte tercihini İbrahim Kaypakka geleneğinden yana yaptı. O yıldan itibaren politik olarak yollarımız ayrıldı.

Örgütlü mücadeleye İzmir'de katıldık. Liseyi bitirdikten sonra gizli çalışmaya başladık. İlk yakalanış sıkıyönetimin ilan edildiği dönemlerde, sanırım 1978 sonları '79 başlarıydı. Maraş Elbistan'da bir evde yakalandı. Ağır işkencelerden geçti ancak hiçbir şekilde taviz vermedi. Adana'da tutuklu kaldı ve ardından salıverildi.

Babam mutemet idi. Sol gruplardan biri tarafından işletmenin maaşını Bingöl'den Kiğı ilçesine götürürken soyuldu. Devrimci bir aile olduğumuz için devlet önce bize yoğunlaştı. Soygunu üzerimize yıkılmaya çalıştı. Bazı kişilere zorla ifade verdirerek bu soygunu Hakkı'nın planladığına dair bir kanaat oluşturmaya çalıştı. Ağır işkencelere maruz kaldı. Bu komploya karşı da net bir tutum takındı. Epeyce bir süre tutuklu kaldıktan sonra beraat etti. 12 Eylül'e girerken örgüt içinde daha aktifti, pek çok bölgede çalışma yürütüyordu.

- **Son yakalanışından ve gözaltı sürecinden biraz bahsedebilir misiniz?**

- 1984'ün 17 Eylül'ünde İstanbul Sarıcahanede yakalandı. 30 Eylül'de öldürüldü. Bu işkence zamanında başında Mehmet Ağar vardı. Ailemizin çabaları sonuç vermedi. Uzun bir hukuk mücadelesi verdik ve ancak 1986'dan sonra bu davayı basına yansıtabildik. Sonra ikinci bir adım daha atıldı. Katillerin yargılanmasına başlandı. Birinci şubede TİKKO'dan sorumlu ekibin şefleri yargılandı. Ama Mehmet Ağar yargılanmadı. Sonrasında mahkûm oldular. Bu cinayeti işlemiş oldukları açıklık kazandı.

Hakkı'nın ölümü bizim için acı vericiydi. Fakat biz Hakkı'nın davasını 12 Eylül'e karşı mücadelelen bir parçası haline getirebildik. Davaları düzenli bir şekilde takip ettik. Aldıkları ceza ne olursa olsun katiller deşifre edildi. Ve kamuoyu vicdanında mahkûm edildiler.

Hakkı yaptığı işin bilincindeydi. 12 Eylül sırasında silahlı bir siyasal hareketin yöneticisi olmanın kendisine neler getirebileceğini bildiği için o "içeri giririm", "gözaltına alınırım", "hapis yatarım çıkarım" gibi bir şey düşünmüyordu. **Onun için de yeraltı mücadele sanatını büyük bir ustalıkla kullanıyordu. Ama gözaltına alındığı andan itibaren büyük bir savaşla karşı karşıya olduğunu biliyordu.** Polislerin büyük takibatları, işkenceleri sonucu birtakım kişilerden bilgi olarak randevu yerinde yakalandı. Diğer arkadaşlarıyla randevularını söylemesi isteniyor. O bunları söylemiyor ve vahşi işkencelere meydan okuyan bir tutum alıyor. Çok kısa zamanda bilgi almak istedikleri için çok yoğun yükleniyorlar. Bunun sonucunda komaya girince Haydarpaşa Numune'ye götürmek istiyor polis. Görevli doktor rapor yazmak istemiyor. Polis sahte bir rapor düzenliyor ve kısa bir süre sonra da gözaltına öldürülüyor.

Hakkı'nın cenazesini köyümüze, Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı Pamuklu köyüne götür

rüyör babamlar. Cenaze jandarma ve polis abluksında köye getirilmiş. Ben o sırada içerdeydim. Baskılara, tehditlere rağmen, yöre halkı ve köylülerimiz cenazeye sahip çıkmış. Mezarı Perilrmağ'ının yamacındaki küçük aile mezarlığında dir.

- **Hakkı nasıl bir insandı? Öne çıkan özellikleri nelerdi?**

- Egemen olanın karşısında daima isyancı bir pozisyonu vardı. Bu isyancılığı aile içinde de geçerliydi. Babamın kararlarına karşı sertti. Aldığı kararları değiştirmezdi, arkasında dururdu. Çok cesur bir çocuktur. Bir yandan çok cesur ve direngen, öte yandan müthiş bir insan canlısı. Onun ilişki kurduğu, sohbet ettiği insanın onu sevmemesi düşünülemezdi. Aradan onlarca seneye geçti. Hala onu tanıyanlarla karşılaşırız. "Hakkı bizim oralardan geçmişti", "bizim köyümüze gelmişti" denilir. İz bırakan bir insandı.

Onda bir önderde olan özellikler vardı. Çok çabuk, ani kararlar verebiliyordu. Bu kararlarını cesaretle uygulayabiliyordu.

12 Eylül toplunun hayatında köklü yıkımlara neden oldu. **Ama 12 Eylül'ün yenilebileceğine, sosyalizm fikrinin yok edilemeyeceğine dair umut az sayıda insan tarafından temsil edildi. Hakkı da onlardan biriydi.** Karanlık günlerdi, vahşetin hüküm sürdüğü günlerdi, sert bir çatışma vardı. **O çatışmanın ve karanlığın içinde gövdesini açılara siper etmek yüksek bir meziyetti. O bu meziyetin temsilcisiydi.** Hepimiz herhangi bir şeye karşı inançlı olduğumuzu söyleyebiliriz. Doğrudur, öyledir. Ama bunun varlık ya da yokluk sorunu haline geldiği, insanın inancını hayatıyla ispat etmek zorunda kaldığı dönemlerde bunun kanıtı çok yalındır. Bu yalın kanıtı Hakkı sunmuştur.

Çok iyimser, en kötü zamanlarda en güzel şakaları yapabilen bir insandı. Hep dost kazanan bir insandı. Elazığ Askeri Hapishanesi'nde kalmıştı bir süre. Ben de tutuklandım, oraya sevk edildim. Onu tanıyanlar bir başka anlatırdı. Sadece kendi siyasal grubundan değil tüm gruplardan insanlar anlatırdı. Saygı kazanmıştı. Coşkulu bir insandı. Romantik denilebilecek ölçüde coşkulu bir insandı. Fırsat bulduğu ilk aralıkta saz çalardı. Türkü söylemeyi severdi. Pir Sultan'ı, şiirlerini severdi, türkülerini söylerti. İyi bir şair değildi, çok iyi bir ozan da değildi ama duyarlıydı. Beğenileri gelişmişti. Marksizm'i araştıran, edebiyatla, şiirle iç içe çok yönlü bir insandı. Çok yardımsever bir insandı. 12 Eylül

döneminde örgütleri ile bağı kopmuş başka siyasi grup mensuplarına yardım ettiğini de biliyorum. Hakkı bu özellikleri ile genç devrimcilere örnek bir kişiliktir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Sinan Günel; 1979 yılında Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Dadukta köyünde dünyaya geldi. Yoksulluğu bilen ve devrimciliği tanıyan bir çevrede büyüdü. '96'da bölgede kurye olarak görevlendirildi. Ailesi ile birlikte ekonomik nedenlerle İstanbul'a göç etti. '98 yazında yeniden Partizanlarla ilişki kurdu. '98 sonbaharında tutsak düştü. Dışarı çıktığında Dumanlı'da şehit düşen akrabası Bahattin Günel'in yerini doldurmanın yükü vardı omuzlarında. '99 ilkbaharında gerillaya katıldı. 6 Eylül 2001 gecesi girdiği çatışmada şehit düştü.

Halil Türker; 1973 doğumlu olan Halil Türker, ekonomik sıkıntılardan dolayı ortaokuldan ayrılmak zorunda kalmış ve küçük yaşta çalışmaya başlamıştır. 1992 yılında çalıştığı Tokat Devlet Hastanesi'nde sendikal örgütlenme çalışmaları yürüttü. 1993'te Partizanlarla tanışan Halil Türker yeni bir insan olmasına rağmen disiplinli oluşu, çalışkanlığı, fedakârlığı ve militanlığı ile kısa sürede gelişti. 1997 yılında Özgür Kemal Karabulut'un şehit düşmesinin ardından gerçekleştirilen bir eyleme gözaltına alınan Halil Türker iki yıla yakın kaldığı Ulucanlar Hapishanesi'nde kendini daha da geliştirdi. 26 Eylül 1999'da gerçekleştirilen Ulucanlar katliamında vahşete karşı devrimci ve komünist değerleri can bedeli koruyan Halil Türker, başından aldığı kurşunla dokuz devrimci dostu ile birlikte ölümsüzleşti.

Dumanlı şehitleri

27 Eylül 1998'de Tokat Almus'a bağlı Varzıl köyü yakınlarında Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı dağında Partizanlar ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada **Bahattin Günel (Eyüp), Leyla Karataş (Nilüfer), Ümit Güner (Ümit) ve Zeynel Çapar (Bakış)** şehit düştüler.

Bahattin Günel; Tokat Almus'a bağlı Dadukta (Çambulak) köyünde doğdu. Partizanların Karadeniz'de yürüttüğü gerilla faaliyetinden etkilenenlerdendi. Köylüsü ve akrabası Duran Salman'la birlikte bir süre milislik yaptı. İstanbul'da gençlik faaliyeti yürüttü. 1994 yılında gerillaya katıldı.

Leyla Karakoç; O, kadının kendi prangalarını nasıl parçalayacağını en güzel örneği. Evli ve iki çocuk annesiydi. 1996 yazında Karadeniz Bölgesi'nde gerilla faaliyetine katıldı.

Ümit Güner; Mersin'in Tarsus ilçesinde doğan Ümit Güner, Partizanlarla 1994-95 yi-

linda üniversitede okuduğu yıllarda Kütahya Simav'da tanıştı. Simav'da Halkevi'nde ve kendi okulunda faaliyet yürüttü. Verilen her görevi tereddütsüz kabul eden Ümit Güner tercihini halk savaşından yana yaptı.

Zeynel Çapar; Tokat Almus'a bağlı Gevrek köyünde doğdu. Partizanların bölgedeki faaliyetinden etkilenmişti. Önce lisede yerel faaliyetlerde görevler aldı. Dilek Konuk'un gerillaya katılması sonrası o da 97'de gerillaya katıldı.

Almus Kadıvakkı şehitleri

Tokat'ın Almus Kadıvakkı köyünde 27 Eylül 2001'de Partizanlarla devlet güçleri arasında çıkan çatışmada **Mehmet Şahin ve Cihan Fındık** şehit düştü.

Mehmet Şahin; 1974 yılında Tokat Merkez Bağdere köyünde doğdu. 1994 yılında öğrencilik yaşamında tanıştı Partizanlarla ve 1996 yılında gerillaya katıldı.

Cihan Fındık; 1979 Dersim Pertek doğumlu olan Cihan Fındık gerillanın sık sık uğradığı bir köyde büyüdüğü için Partizanlarla iç içeydi. 2000 Ağustos'unda gerillaya katıldı.

Amutka Şehitleri

Dersim Hozat Amutka mezrasında bir ihbar sonucu çıkan çatışmada komutan **Ali Karadağ**, savaşılar **Aziz Süre ve Murat Diri** son nefesine kadar çatışarak şehit düştü. Partizanların ihbarcıları Hayri Yıldırım ve Müslüm Yıldırım Partizan tarafından Ekim 1983'te cezalandırıldı.

Ali Karadağ; Dersim Çemişgezek Paşacık köyünden olan Ali Karadağ (Bektaş) 1976'dan sonra aktif bir şekilde Partizanlarla faaliyet yürütmeye başladı.

Aziz Süre; 1979 yılında Partizanlarla tanıştı. İlk gerilla birliklerinde görev alan Aziz Süre (Siho Abbas) Hozat Geyiksuyu mezrasında bağlı Muşkirek köyündendi.

Murat Diri; Dersim'in Ovacık ilçesi Tetüş köyünde doğan Murat Diri, 1979 yılında Partizanlarla tanıştı. Bir dönem Adana'da çalışma yürüttü. 1983 yılının Nisan ayında gerillaya katıldı. Fedakârlığı ve alçakgönüllülüğü ile kitleler tarafından çok seviliyordu.

Engin Altın; 1954 Ardahan Hanak Suluçayır köyü doğumlu olan Engin Altın, Partizan saflarında mücadele yürütürken 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Damal ilçesinde sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

siyle ilişkileri ona çok ilginç gelmişti, kendi aile ortamıyla kıyaslayarak, Mao'ya derin bir hayranlık duyarak anlatıyordu. Önümüzdeki aylarda o kitabı yayınlamak oluştumuz bende güzel çağrışimler yapıyor.

Şöyle bir sahne var gözlerimin önünde: 1982 yılında aranır durumda iken İzmir'e gittim. O da aranıyordu. Ben ayrılm Elazığ'a dönecektim. Hakkı orada kalacaktı. Akşam uzun uzun sohbet ettik, vedalaştık. Benim ertesi gün hangi saatte hangi otobüse bineceğimi biliyordu. Bir bakıma garajda otobüsün önünde bekliyor, dayanmamış şartlarını zorlayıp beni uğurlamaya gelmiş. Bu, son görüşmemiz oldu. (İstanbul)

- **Çocukluğunuz birlikte geçmiş, Bizimle paylaşabileceğiniz anılarınız var mı?**

- Çocukluğumuz ve ilk gençlik yıllarımız beraber geçti, onun bende olumsuz bir etki yaratan bir davranışını hatırlıyorum... Politikaya ilgi duymaya başladığımız günlerde beraber bir kitap okuştuk birbirimize anlata anlata. Mao Zedung ve Çin Devrimi üzerine bir kitap: "**Çin Üzerinde Kızıl Yıldız**" (yazarı Amerikalı bir gazeteci, Edgar Snow). Mao'nun çocukluğu, aile-

deniminde örgütleri ile bağı kopmuş başka siyasi grup mensuplarına yardım ettiğini de biliyorum. Hakkı bu özellikleri ile genç devrimcilere örnek bir kişiliktir.

deniminde örgütleri ile bağı kopmuş başka siyasi grup mensuplarına yardım ettiğini de biliyorum. Hakkı bu özellikleri ile genç devrimcilere örnek bir kişiliktir.

Pusula

Kolektif düşünme ve hareket tarzı üzerine...

Devrimci çalışmada kolektivizm, çalışmaların başarısı için **gerekli ve zorunlu** bir kriterdir. Bu kriterin olmadığı yerde herkesin her işe koştuğu, ancak yine de faaliyetin yeterince örgütlenemediği, yanlış anlayışların geliştiği veya sürece uygun politika üretiminde eksikliklerin yaşandığı görülür.

Kolektif çalışmayı, sadece komitelerin, organların, bileşenlerin düzenli toplantılarına indirgemek oldukça eksik ve yetersiz bir kavrayıştır. Şüphesiz kolektif bir düşünüş ve hareket tarzı yaratmak için bir araya gelmenin, toplantıların ve tartışmalarımızın önemi büyüktür. **Burada sorunun kilit noktası, yapılan toplantıların, buluşmaların niteliğidir-verimidir.** Öyleyse şu soru sorulabilir; Bir toplantının veriminin ölçütü nedir? Her şey-

den önce bir toplantının verimli-nitelikli geçmesi için, o toplantının gündemine uygun olarak her katılımcının iyi bir hazırlık yapması gerekir. Eğer bu toplantılar belli periyotlarla yapıyorlarsa, toplantıya gelmeden, bir önceki toplantıda alınan kararların ne düzeyde uygulandığının hesabının iyi yapılması gerekir. **Başarı ve başarısızlıkların nedenleri kolektif bir tarzda açığa çıkarılarak sunulmalı ve tartışılmalıdır.** Bu aynı zamanda bir tecrübe aktarımıdır ve aynı hataları başka yoldaşlarımızın yapmasını engellemenin de en önemli araçlarından biridir.

Toplantıya, tartışmaya hazırlıklı gitmek, iki toplantı arasında dünyada ve bölgedeki, ülkedeki ve faaliyet alanımızdaki gelişmeleri iyi izlemek ve bu gelişmelerin düşman ve ezilenler cep-

hesinde ne tür sonuçlara yol açacağını ve buna karşın yeni sürecin bizlere yüklediği görevler konusunda da asgari düzeyde bir düşünceye sahip olmak demektir. **Kıscacası toplantıya hazırlıklı gitmek, iki toplantı arasındaki çalışmaların değerlendirilmesini yapmak ve yapılan bu değerlendirmelere göre yeni dönemin görevleri konusunda belli plan ve projelere sahip olmak anlamına gelir.**

Açık olan şu ki; hazırlıksız, konuk misafir gibi sürece katılmak; sorumluluk değil, zorunluluk gereği bir şeyler söylemek kolektif akıl oluşturma sürecine hizmet etmez. Yukarıda da altını çizdiğimiz gibi kolektivizm-kolektif düşünüş tarzını yaratmak belli sürelerle bir araya gelip "tartışmak" demek değildir. Elbette ki ortak platformlar mutlaka kullanılmalıdır. **Ama esas olarak olması gereken, farklı fikirleri doğru bir zeminde tartışarak, canlı bir tartışma ortamı yaratmaktır.** Böyle bir tartışma ortamında daha ileri düzeyde fikirler ortaya çıkar ve ileri-

ye dönük kararlar alınır. Tartışmanın kolektif olması, alınan kararlarda herkesin katkısının olması, pratik uygulamadaki irade ve eylem birliğini daha da güçlendirir. Ve gerçek kolektif çalışmanın sonuçları da böyle ortaya çıkar. Böylesi olumlu toplantıları tüm katılımcılar büyük bir heyecanla bekler. Çünkü; bu toplantılar sorunları çözme gücüne sahiptir.

Bu heyecandan yoksun olan tüm toplantılar sıkıcı olur; eğitici ve üretici olmaz. Dolayısıyla toplantının bitimiyle her şey ya unutulur ya da yüzeysel bir kavrayışla sınırlı kalır. Durum böyle olunca, kararların yaratıcı bir tarzda uygulanması da zorlaşır. Çünkü uygulamak, kavramakla alakalı bir sorundur. Canlı bir tartışma neticesinde kavranarak alınmayan tüm kararlar öncelikle alıcıların ayaklarına dolanır; sonra ise, neden uygulanmadığına dair gerekçeler üretilir. **Dolayısıyla alınan kararların başarılı bir şekilde uygulanması için, başta karar alıcılar olmak üzere, tüm uygulayıcılar tarafından kararların mantığını kavrayacak bir tartışma ortamının yara-**

tilması gerekir. Tartışmada zenginlik, uygulamada denetim ve ortaya çıkan sonuçlar üzerinde sistemli bir muhasebe daha ileri taktik hamleler için olmazsa olmazdır.

Tüm bu veriler bize, ortaya daha sağlıklı ve uygulanabilir kararların çıkarılması için yapılan toplantılara hazırlıklı gitmeyi, tartışma sürecine aktif olarak katılmayı dayatıyor. **Tartışma, derinleşme ve netleşmedir. Netlik, ise uygulamanın başlangıcıdır.**

Oldukça zor koşullar altında mücadele yürüttüğümüz düşünülürse toplantıların güvenliğinin sağlanması açısından da hazırlık yapmanın önemi kavranabilir. Kısıtlı zamanların doğru ve güncel meselelerin tartışılması için bu hazırlık oldukça önemlidir. Gündemlerin tespitinde, tartışmalarda tali değil, ana sorunlar üzerinde durmak, ayrıntılara girmemek de önemlidir. Sorumlu bir tartışma halka, devrime ve partiye karşı taşınan sorumluluktan bağımsız değildir. Bu durum toplantılarda izlenen eleştiriler yönünde, hatalara karşı takılan öz-eleştirel tutumda da benzer tarzda kendini gösterir.

Toplantılarda siyasal gündemlerin tespiti, bunların üzerinden kolektif bir tartışmanın yürütülmesi oldukça önemlidir. Siyasal geriliğin aşılması, ortak bir düşünüş ve hareket tarzının yaratılması için bu yönlü çalışmanın gerekliliği ortadadır. Proletarya Partisi'nin hem genel sürece hem de gündeme dair yapmış olduğu değerlendirmeleri, toplantı gündemlerinde ele almak, sorgulayıcı bir gözle irdelemek tüm faaliyetçilerin görevidir. Sağlıklı bir eleştiri, sorgulayıcı bir inceleme üzerinde yükselir. Sorgulama, inceleme ve araştırmadaki yüzeysellik, eleştirilerin yüzeyselliğine de neden olabilir. Benzeri tüm geri yaklaşımları asgari düzeye indirmek için tüm ana sorunlar üzerinde kolektif bir tartışma kültürü yaratmak gerekir. Proleter saflarda tüm faaliyetçilerin görev ve haklarını doğru bir tarzda kavraması ve buna uygun olarak sürecin görevlerine yüklenmesi için, böylesi tartışmalara ihtiyaç vardır. **Sonuç olarak; tüm tartışmalarımız pratikte karşılaştığımız sorunların çözümüne endekslı olmalıdır.**

Putin'in Türkiye ziyareti ve Türkiye-Rusya ilişkilerinin seyri

6 Ağustos'ta, Putin'in Türkiye'yi ziyaret etmesi, Rusya'nın Türkiye'ye daha fazla yakınlaşacağını bir kez daha göstermiş oldu. Rusya gerek Ortadoğu'ya gerekse de sıcak denizlere açılmak için önemli bir jeostratejik konumda bulunan Türkiye'yle iyi ilişkiler kurmaya özen göstermektedir. Putin'in son ziyaretinde toplam 12 anlaşma imzalanması, Rusya'nın bu yöneliminin ürünüdür.

Rusya Federasyonu'nun Başbakanı Putin'in ziyaretinin Nabucco Projesi'nin imzalanmasının hemen ardına denk gelmesi, özellikle Avrupa basınında farklı yorumlara neden olmuştur. Putin'in ziyaretini "Nabucco Projesi'nin baltalanması" olarak yansıtanlar olduğu gibi, Rusya'nın Türkiye'ye verdiği önem bir adım olarak gösterenler de olmuştur. Uşak Türk medyası ise yine Türkiye'nin "enerji koridoru olma", "bölgesel güç olma", "bölgede kilit-merkezi ülke olma" vs. yolunda nasıl güçlendiğini -şaşalı bir şekilde- yazdı.

Rusya ile imzalanan anlaşmalar

Rusya ile imzalanan anlaşmalar çok boyutludur. Ağırlığını enerji konularının oluşturduğu bu anlaşmaların içeriği, kültürel, meteoroloji, uzay, su ürünleri, gümrük, inşaat projeleri gibi geniş bir yelpazeden oluşmaktadır. Enerji alanında; nükleer enerji, doğal gaz ve petrol alanında çeşitli anlaşmalar imzalanmıştır. İmzalanan enerji anlaşmalarından en önemlilerinden biri de, 2007 yılında temeli atıldığı halde ertelenen **Mavi Akım-2** projesinin (Samsun-Ankara-Ceyhan) tekrar aktifleştirilmesi için imzalanmış olandır. Gerek ekonomik gerekse siyasi etkisi boyutuyla bu anlaşma Ortadoğu ve AB'yi de ilgilendirmektedir. Or-

ta vadede ise ABD, Afganistan ve Çin'i ilgilendirmektedir.

Anlaşmaların içeriğinden de anlaşılacağı gibi Rusya, Türkiye'yi enerjide kendisine daha fazla bağımlı hale getirirken, ilişkilendiği alanları çeşitlendirerek bağımlılık araçlarını artırmaya çalışmaktadır. Türkiye doğalgazda Rusya'ya % 60 civarında bağımlı iken Mavi Akım-2'nin bitmesi sonrası hem doğalgazdaki bağımlılığı artacak hem de petrolde kısmen bağımlılık oluşacaktır ki Rusya'nın da arzuladığı budur. Enerjideki bağımlılık temelinde hegemonyasını oturacak araçlar geliştirmeye çalışmaktadır.

Rusya, Ukrayna doğalgazının Avrupa'ya akışı açısından stratejik konumunu zayıflatmak için başlattığı Güney Akım Projesi (Rusya-Bulgaristan-Yunanistan-İtalya) için Türkiye'den de destek aldı. 2007 yazında imzalanan bu anlaşma için Türkiye'den alınan destek esasta, Türkiye karasularının sisimik araştırmalar için kullanılmasıdır. Avrupa basını bu desteği "Nabucco'nun baltalanması" olarak yansıttıysa da, Türkiye'nin Güney Akım Projesine müdahil olması söz konusu olmamıştır. Ukrayna, Rusya'dan AB'ye giden doğalgazın % 80'inin geçişini sağlar. Hemen her yıl yaşanan "doğalgaz krizleri" Rusya'ya yeni hatlar aramaya zorlamıştır. Bu amaçla Kuzey Akım ve Güney Akım projelerini başlatan Rusya, Belarus'tan geçen hatla birlikte Avrupa'ya dört koldan sarmayı (kendine bağımlı kılmayı) hedeflemektedir. Güney Akım Projesi tamamlanınca, AB'nin doğalgazda Rusya'ya bağımlılığı yaklaşık % 30'dan, % 50'ye yükselecek. Yılda yaklaşık 540 milyar metreküp gaz tüketen AB'ye, Nabucco'nun tam kapasiteli halinin (ki o da ancak 2020'de mümkün olacak) sağlayacağı yılda 31 milyar metreküpün çok az

Türkiye her ne kadar ABD'nin dış işleri bakanlığının bir temsilcisi gibi hareket etse de Rusya'ya fazla kızdırmamaya da önem göstermektedir.

geleceği aşıkardır. Rusya, Nabucco'ya gelecek gazın kaynağını belirsiz hale soktuğu gibi buraya gelebilecek gazı önemli oranda kesmeyi başarmıştır. Dolayısıyla Nabucco'nun zaten Güney Akım'a alternatif olabilecek bir gerçekliği bulunmamaktadır.

Avrupa basınının Türkiye'yi Güney Akım projesine girmekle suçlaması "Rusya parasınasından" başka bir şey değildir. Avrupalı emperyalistlerin, Rus emperyalizmine olan enerji bağımlılığından bir türlü kurtulamamasının sonuçlarıdır bunlar. Türkiye'nin destek verdiği Güney Akım, Avrupa egemenlerinin birbirine düşmesi sonucu yaşam bulabilmiştir. Türkiye bu projeye destek verirken, hem Rusya'nın "gönlünü alma"yı hem de "enerji koridoru" olma hayalinin bir parçası olarak Mavi Akım-2'yi aktifleştirmenin hesaplarını yapmıştır ki bunda kısmen başarılı olduğu da söylenebilir. Türkiye, Ceyhan'ı uluslararası enerji terminaline dönüştürmeyi amaçladığı için bu projeyi fazla önemsemektedir.

Rusya'nın Mavi Akım-2'yi tekrar aktifleştirmesinin tek nedeni elbette Türkiye'nin Güney Akım'a destek vermesini sağlamak değildir. Rusya kısa bir süre önce İsrail ile 30 yıllık doğalgaz anlaşması imzalamıştır (Radikal/07.08.2009). Bunun sonucu olarak da 2005 yılında "yüzyılın projesi" olarak basına yansıtılan "**Karadeniz-Kızıldeniz Projesi**" (KKP) tekrar aktifleştirilmiştir. Rusya'nın TC ile imzaladığı Mavi Akım-2 projesi bu büyük projenin bir ayağını oluşturuyor. Rusya, KKP ile Kazakistan'ın ve kendisinin doğalgazını Kızıldeniz üzerinden -gemilerle- Güney ve Güneydoğu Asya'ya (başta Hindistan ve Çin'e) ulaştırmayı hedeflemektedir.

Rusya'nın Türkiye'ye verdiği tavizler esasta enerji dışı konularda olmuştur. Gürcistan krizi (Ağustos 2008) sonrası gümrüklerde "tam denetim" uygulaması ile Türkiye ürünlerinin girişini zorlaştıran Rusya, gümrüklerde kolaylık sağlamayı, "tam denetimi kaldırmayı" taahhüt etti. Ayrıca ticaretin artırılması sözü de verdi. Yani sıra uzay, meteoroloji gibi TC'nin görece geri

olduğu alanlarda Rusya, Türkiye'ye bilgi desteği sunacak. Rusya bu sayede hem Türkiye'deki imajını güçlendirmiş olacak hem de Türkiye'yi zayıf olduğu noktalarda kendisine bağımlı kılanın araçlarını yaratabilecektir.

İmzalanan 12 anlaşmadan en fazla kârlı çıkmanın emperyalist Rusya olduğu su götürmez bir gerçektir. Her ne kadar uşak medya bunun tersini iddia etse de Türkiye göbekten emperyalizme bağımlı yapıyla bu gerçekliği tersine çevirebilecek bir güce sahip değildir.

Rusya-Türkiye ilişkilerinde derinleşme

Rusya '90'larda zayıf ekonomisi ve siyasi çalkantıları dolayısıyla emperyal emellerinin bir kısmını askıya almak zorunda kalmıştı. Bu süreçte Türkiye ile de pek fazla ilgilenememişti. Ancak 2000 yılı birlikte iktidara gelen Putin, Rusya'ya güçlendirip emperyalist dalaşa konumunu pekiştirdikten sonra Türkiye ile ilişkileri de daha üst bir boyuta getirmiştir. Putin'in Aralık 2004'te gerçekleştirdiği Ankara ziyareti sırasında imzalanan Ortak Deklarasyon'da da "**Çok Boyutlu Güçlendirilmiş Ortaklık**" hedefi belirlenmiştir.

Rusya, Ortadoğu açılımının ve yeniden güçlenmenin bir adımı olarak Türkiye ile yeni ve farklı düzeyde ilişkilere girmiştir. Türkiye'yi doğalgazda kendisine bağımlı kılan Rusya, bağımlılık alanları ile araçlarını yaymayı-artırmayı esas almıştır. Rusya ile Türkiye arasındaki dış ticaret hacmi, 2000 yılında 4.5 milyar dolar iken bu rakam 2008 yılında 38 milyar dolara çıkmıştır. (Radikal/06.08.2009) Bunun 31.3 milyar doları ithalat, geri kalanı ihracattır. (Orsam web sitesi-05.08.2009) Bu da esasta Putin döneminde ve Putin'in yönlendirmesi sayesinde mümkün olabilmıştır.

Putin, Rusya'nın Orta Asya hâkimiyetini sağlamlaştırdıktan sonra AB'nin Rusya'ya enerjideki bağımlılığını artıracak projeleri hayata geçirmiştir. Aynı dönemde Ortadoğu'ya -tekrar- açılan Rusya, emperyalist dalaşın baş aktörlerinden biri olmayı -tekrar- başardı. Rusya'nın enerji kaynakları ve hatları üzerindeki hâkimiyeti ile askeri gücü birbirine paralel artmıştır. Rusya bu güçlenmesine paralel genişleme politikalarına hız vermiştir. Türkiye'yi kendisine bağlama çabalarına da hız vermesi bu yönelimin sonucudur.

Rusya, Türk müteahhitleri ile holdinglerinin ülkede faaliyetine kolaylık sağlarken Türkiye'nin enerjide bağımlı hale gelmesini sağlamıştır. Bu çerçevede Türkiye'nin "bölgesel güç olma" hayallerini kullanarak, Ermenistan ile ilişkilerinin düzelmesine, Karabağ ve Kafkasya sorunlarına müdahil olmasına pek ses çıkartmamış; tersine Türkiye'nin bu çabalarını destekler gibi görünerek kendi çıkarları doğrultusunda yontmaya çalışmıştır. ABD, Türkiye'nin Ermenistan ile iliş-

kilerini düzeltmesi aracılığı ile Ermenistan'ı; Rusya ise Türkiye'yi kendisine yakınlaştırmaya çalışmaktadır. Türkiye her ne kadar ABD'ye göbekten bağımlı olsa da Rusya onun üzerinde "satranç oynamaktan" çekinmemektedir.

BTC boru hattı ile Nabucco'ya gidecek olan enerjiyi iyice kısıtlamayı başaran Rusya, Türkiye ile gerek enerji gerekse de diğer alanlarda ilişkilerini geliştirmeyi sakıncalı bulmuyor. Tersine "çeşitlilik" adı altında Türkiye'nin jeo-stratejik konumunu kendi çıkarları için kullanmaya çalışmaktadır.

Türkiye ABD'ye esasta siyasal ve askeri olarak bağımlıdır; ancak Türkiye'nin ekonomik ilişkileri (ticaret başta olmak üzere) AB ve Rusya ile olduğu kadar gelişkin değildir. ABD'nin coğrafi olarak uzaklığı ve Rusya'nın güçlü oluşu, Türkiye'yi Rusya ile ekonomik ilişkilere zorlamaktadır. Başta enerji ihtiyacı olmak üzere ticaret, turizm ve diğer alanlarda Rusya'ya ihtiyacı vardır. Türkiye'nin Rusya'ya olan bu ihtiyacı ona karşı daha temkinli olmasını da zorunlu kılar.

Türkiye her ne kadar ABD'nin dış işleri bakanlığının bir temsilcisi gibi hareket etse de Rusya'ya fazla kızdırmamaya da önem göstermektedir. Rus turistlerin Türkiye turizmindeki büyük payı oluşturması (2008 yılında 3 milyon kişi), dış ticaretin önemli bir kısmının Türkiye ile yapılması, doğalgazda Rusya'ya olan bağımlılık (% 62) Türkiye'nin Rusya'ya doğrudan karşısına almasını engellemektedir.

Türkiye gerek BTC projesi gerekse de Nabucco Projesi sonrasında Rusya'nın "gönlünü alacak" projelere de imza atmıştır. TC, Osmanlı'dan günümüze kadar, emperyalistler arası dalaşın ortasında yer almıştır. Türk egemen sınıfları bu dalaşı kullanarak varlıklarını sürdürüp güçlenmeyi daima esas almışlardır. TC devletinin de bugün yaptığı budur. Türkiye esasta ABD ile Rusya arasında var olan çelişmelerden ve gelişmelerden faydalanarak, ekonomik ve siyasal olarak güçlenmeyi hesaplarını yapmaktadır. Dış İşleri Bakanı Davutoğlu, bu ikizlül ve faydacı dış politikayı "stratejik derinlik, komşularla sıfır sorun" olarak ifade etmekte, yansıtmaktadır. Yani emperyalizme daha fazla bağımlılık ve "yatakılık", "derinleşme" olarak algılanıyor, algılatılıyor.

Sonuç; Türk egemen sınıfları, halkımızı emperyalist dalaşın merkezine itmeye devam etmektedir. AKP'nin, Nabucco Projesi ve sonrasında Putin ile imzaladığı anlaşmalar bunun en son adımlarıdır.

Türkiye'nin egemenleri daha fazla güçlenebilmek adına emperyalist dalaşı kendi çıkarları için kullanmaya çalışmaktadırlar. Bu da Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını her geçen gün artırmaktadır.

Tüm bu anlaşmaların ülkeye "refah, zenginlik vs." getireceği ise bir manipülasyondan yalandan ibarettir. Bu anlaşmalardan güçlenecek, zenginleşecek kesim yine aynı kesimdir; bir avuç sömürgeci!

Ortadoğu'ya -tekrar- açılan Rusya, emperyalist dalaşın baş aktörlerinden biri olmayı -tekrar- başardı. Rusya'nın enerji kaynakları ve hatları üzerindeki hâkimiyeti ile askeri gücü birbirine paralel artmıştır. Rusya bu güçlenmesine paralel genişleme politikalarına hız vermiştir. Türkiye'yi kendisine bağlama çabalarına da hız vermesi bu yönelimin sonucudur.

ABD'NİN AFGANİSTAN ÇIKMAZI

✓ ABD ve işbirlikçisi Afganistan yönetimi tarafından Taliban'a karşı savaşma koşuluyla hakim oldukları bölgelerde kendi istedikleri gibi at oynatmalarına izin verilen aşiret ve savaş ağaları, savaşın her türlü kirine bulaşmış durumdadır.

ABD 2001 yılında Taliban'ı iktidardan indirip ülkeyi işgal ederken, şüphesiz bugün bu denli karanlık bir tabloyla karşılaşacağını hesaplamıştı. Sovyetlere karşı desteklediği İslami gruplar, bugün ABD'nin bölge-

de kurmak istediği egemenlik için de büyük tehdit oluşturmaktadır. Bölgeyle ilgili raporlar ise oldukça **karamsar**. Hepsinin ortak noktası işgalci güçlerin saplandıkları bataklık ve işe yaramayan stratejileri. Bölgenin zenginlikleri, afyon ve petrol için daha fazla asker ve para aktarımı daha fazla kan ve acı istiyor raporlar. Asker sayısını artırmak düşüncülen ilk çözümlerden biri. Dünyaya barış ve demokrasi vaadiyle gelen ve birçok kesimi de sistemin yarattığı karanlık

tablonun değişeceğine inandıran Obama'nın, Irak'tan çektiği askerleri buraya kaydırması, kan ve gözyaşlarından beslenen politikalarını sürdürücüsü olacağını bir kere daha gösterdi.

NATO Genel Sekreteri Rasmussen Türkiye dahil bir dizi ülkeyi ziyaret edip gerekli asker aktarımı için pazarlıklarda bulunuyor. Bugün Afganistan'ın 134 bin kişilik kendi ordusuna ek olarak NATO'nun başta ABD, İngiltere ve Fransa olmak üzere yüz bini aşkın askeri bulunmakta. Taliban ve direnişçi güçlerin halkın yoğun desteğini alması nedeniyle yüz binlerce kişilik, üstelik son derece gelişmiş teknik ve etki gücü yüksek silahlarına rağmen işgalcilerin çıkamazları derinleşmektedir. Taliban'ın 80 bini silahlı 4 milyon üyeye sahip olduğu söylen-

mektedir. Ülkenin nüfusuyla orantılandırıldığında ve işgale karşı direnen başka grupların gücü de dahil edildiğinde ABD ve müttefikleri karşısında hiç de küçümsemeyecekleri bir gücün olduğu açıktır.

İşgalci güçler Afganistan'da halk üzerinde etkin ve saygınlığını koruyan işbirlikçilere sahip değildir. Ayrıca Afganistan, benzer sorunlar yaşayan ancak aralarında 1919'da imzalanan anlaşmadan kaynaklanan toprak sorunu bulunan ve Taliban'a silah vb. yardımlarda bulunduğu iddia edilen Pakistan gibi bir komşuya sahip. Yani ABD, bu bölgede tam anlamıyla bir çıkamaz içerisinde.

ABD ve işbirlikçisi Afganistan yönetimi tarafından Taliban'a karşı savaşma koşuluyla hakim oldukları bölgelerde kendi istedikleri gibi at oy-

natmalarına izin verilen aşiret ve savaş ağaları, savaşın her türlü kirine bulaşmış durumdadır. Bu durum yoksulluk ve savaşın tükenmiş halkın yaşamını daha bir zorlaştırıp ağır- laştırmaktadır. Öyle ki tamamen yok olmamak için ailelerin çocuklarını satması olağan bir hal almış durumda. Çocukların fuhuş ya da organ mafyalarının kurbanı olmamalarının önünde hiçbir engel yok.

Kadınlar ise cehennemden katmerlisini yaşıyor. Üstelik son dönemde çıkarılan ve Karzai hükümetince bir seçim yattırımı olarak da görülüp onaylanan yasayla erkeğin her türlü cinsel saldırısı kutsanıp koca tecavüzü güvence altına alındı. Ülke yönetiminde bulunanların adları uyuşturucu, silah kaçakçılığı ve yolsuzlukla anılıyor. Halkı umursayan yok ve

hem yönetime hem de NATO adı altında işgalci güce öfke büyük. Taliban ya da direnişçi örgütlere dönük olduğu söylenen operasyonlarda halk kıymından geçiriliyor. Halkın % 40'ı yoksulluk sınırının altında, 7.3 milyon insan açlık sınırında yaşıyor.

Afganistan işte bu tabloyla 20 Ağustos'ta başkanlık ve yerel seçimler için sandık başına gitti. Bu seçimlerin bu formalitenin yerine getirilmesinden başka bir anlamı yoktu. Seçime katılım düşük ve seçim usulsüzlükleri, hileler noktasındaki iddiaların çokluğu ülkenin genel tablosunu da veriyor.

Bu tablo karşısında Afganistan'a asker göndermenin ve Afganistan'da asker olmanın anlamını geniş kitlelere anlatmak, bunun önünde set olmaya çalışmak önemli bir görevdir.

DORTMUND'TA NAZİ YÜRÜYÜŞÜNE KARŞI BİNLERCE KİŞİ YÜRÜDÜ

5 Eylül'de binlerce kişi Dortmund'ta çeşitli mitinglerle aynı gün düzenlenen sağ yanlı yürüyüşü protesto etti. "**Dortmund inatla tavır sergiliyor-Faşizme ve savaşa bir daha asla!**" başlığı altında düzenlenen yürüyüş, 4000'ün üzerinde kitle katılarak, yaşadıkları şehirdeki ırkçılığa ve Nazi terörüne karşı durdular.

Yurtiçinden ve yurtdışından gelen yaklaşık 700 kişilik sağcı grubun

yürüyüşüne izin veren devlet, solcu grupların eylemlerini sınırladı ve hat-

ta yasakladı. Bu gruplar ciddi boyuttaki polis saldırılarıyla yüzyüze kalırken, solcu yürüyüşün organizesinde yer alanlar Merkezi İstasyon'da polis saldırısına maruz kaldı. Cop ve biber gazı kullanan 4500 civarında polis, aralarında Nazi faşizmini birebir yaşamış olan yaşlı insanlar dahil, onlarca anti-faşisti ağır şekilde yaraladı. Günün ilerleyen saatlerinde ise 200 anti-faşist gözaltına alındı. Rote Antifa Duisburg temsilcisi **Martin Schneider**, önmüzdeki yıl daha kitlesel eylemlere imza atacaklarını temenni ettiklerini dile getirdi.

(ATİK Haber Merkezi)

Nepal'de kitle eylemleri sürüyor

Nepal'de ülke çapında kitle hareketliliği başlatan Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist), gerici egemen sınıfların askeri darbe de dahi olmak üzere süreci tersine çevirme komplolarını boşa çıkarmak ve devrimi ilerletmek için mücadele ediyor.

Mevcut kitle hareketliliğini süreç içinde geliştirerek Üçüncü Halk Hareketini örgütleme ve yeni demokratik devrimi nihai sonucuna ulaştırma perspektifiyle hareket eden Nepalli Maoistler 11 Eylül'de Başkent Kathmandu'da büyük bir eylem düzenlediler. Şehrin farklı bölgelerinden yürüyüşlerle Khula Manch meydanında toplanan kitlenin coşkusu burjuva medya tarafından da kabul edilmek zorunda kaldı.

Mitingde konuşma yapan Başkan Prachanda mevcut hükümeti devirmek için "**Üçüncü Halk Hareketi**"ne herkesin katılımı çağrısında bulundu. Prachanda yoldaş konuşmasında şayet eski partiler halkın özlem ve taleplerini yerine getirmezlerse kendilerinin değil eski partilerin ormana gitmek zorunda kalacağını belirtti ve devlet başkanını kral gibi davranmaması için uyar-

di. Kendisini hapseden bahsedilen ve darbe çağrısı yapan bazı gericilerin komplolarını mahkum eden Prachanda yoldaş barışçıl çözümden ısrar etmelerinin güçsüz oldukları anlamına gelmediğini vurguladı.

11 Eylül'de Maoistlere destek sunan **Ulusal Entelektüeller Örgütü**'nün düzenlediği toplantıda konuşan BNKP (Maoist) Başkan Yardımcısı Bhattarai ise sivil üstünlüğünün hakim kılınmasının öncelikli şartları olduğunu, aksi takdirde siyasi kilitlenmenin çözülemeyeceğini açıkladı. Bhattarai barış sürecinde, özellikle de orduların bütünleşmesi meselesinde ilerleme sağlanamadığı durumda ülkede şiddetin yükselişi uyarısında bulundu.

Aynı şekilde 11 Eylül'de Pokhara şehrinde Maoistlerin düzenlediği mitingde konuşan BNKP (M) Başkan Yardımcısı Shestra da partisinin parlamenter sistemi kabul etmediğini açıkladı. Maoistlerin Halk Savaşının ve 2. Halk Hareketi'nin ilkelerine ve halkın özlem ve taleplerine aykırı olan mevcut parlamenter sistemi değiştireceklerini belirtti.

Maoist parti sokaklarda eylemler yaparken mecliste de parlamen-

terleri aracılığıyla protestolarını sürdürüyor. Hükümetin kurulmasından bu yana 18 kez toplanan meclis şimdiki kadar hiçbir karar alamadı.

Bunun yanı sıra Kathmandu Post gazetesine röportaj veren ordu bütünleşmesi özel komitesinde revizyonist UML'nin kontenjanından yer alan Prakash Bhatta, Maoist savaşçıların siyasi ve askeri eğitimi sürdürdüklerini ve morallerinin yüksek olduğunu belirtti. Hak Kurtuluş Ordusu üzerinde BNKP (Maoist)'in fiili önderliğinin sürdüğünü vurguladı. Ayrıca BM'nin denetiminin de yeterli olmadığını belirten Bhatta silah depolarının başında bekleyen 4-7 BM görevlisinin yeterli korumayı sağlayamadığını, anlaşmalarda belirlenen sayıdan daha fazla savaşçının kampları aynı anda terk edebildiğini ve yerel yönetimle sorun yaşadıklarında Genç Komünistler Birliği'nin de desteğiyle kitle hareketi oluşturan Maoistlerin sorunları kendi lehlerine çözdüğünü de açıkladı.

Kısacası Nepal'de devrimci süreç daha radikal bir hatta doğru ilerlemeye devam ediyor.

Evrensel Bakış

Yık-inşa et-yönet!

Her savaş sonrası gündeme gelen en önemli konulardan biri de savaşta yıkıp-yıkılan, alt yapıyı çöktürülen ülkelerin **onarılması** sorunudur. "Savaşın yıkımını onarma" adı altında üretilen bir dizi projeye birlikte ekonomik inşayı da kapsayan bir inşaat süreci başlatılır. Emperyalizm çağında yıkımın yine yıkılanlar tarafından "onarılması" projeleri ve bu projelerin hayat bulmasına dönük ilk girişimlerin tarihi I. Emperyalist Paylaşım Savaşına kadar uzanmaktadır. **Hayata geçirildiği alan ise bugün (bir kez daha) işgallerle kan gölüne çevrilen Ortadoğu'dur.** ABD emperyalizminin henüz yeni yeni palazlanmaya başladığı, bugünkü ekonomik-askeri-siyasal gücünden uzak olduğu bir dönemdir bu aynı zamanda. Dönemin önde gelen emperyalist güçleri olan Almanya, Fransa ve özellikle de İngiltere uzun yıllar boyu bu bölgede

hayata geçirdikleri sömürgeci politikaları hayata geçiremez duruma gelmişlerdir. **Bunun nedeni savaşta aldıkları genel yenilginin yanı sıra Ortadoğu halklarının sömürgeci güçlere karşı verdiği amansız mücadeledir.**

Ortadoğu'nun yeniden onarımı gündeme geldiğinde buna talip olan ve de onarma işini üstlenen güç ise ABD emperyalizmi olmuştur. Çünkü Avrupalı emperyalistlerin bölgede yıpranmış olan imajı bu güçlerin onarma faaliyetini üstlenememesinin önünde engeldir.

Ortadoğu'nun yeniden onarımı konusu Ortadoğulu liderler arasında yapılan toplantılarda konuşulup tartışılmış ve bölgenin alt yapı da dahil her türden inşaat işi "**sömürgeci emelleri yok**" iddiası ile ABD emperyalizmine ve onun tekeline verilmişti. Yeniden onarma süreciyle birlikte Ortadoğu'ya ilk ciddi girişimi yapan ABD emper-

yalizmi bu süreçte bir dizi ilişki geliştirilmenin yanında geniş bir misyonerlik faaliyeti de başlatmıştı. Bölgenin yapısını, etnik vb. hassasiyetlerini araştırdı. Bu hassasiyetleri kendi çıkarları için nasıl kullanacağını belirleyerek bölgeye dönük politikalarını da doğrultuda ele aldı. **Bu ele alış bölge halklarının hassasiyetlerini karşılıklı olarak kızıştırma-çatıştırma üzerinden şekillendi.** Böl-parçala-yönet politikası artık ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya dönük başlıca ve vazgeçilmez politikasını oluşturuyordu. Çünkü bölgede 1900'lerin sonlarına doğru keşfedilmeye başlayan enerji zenginliklerini ele geçirmenin yolu, bu politikayı başarılı bir şekilde hayata geçirebilmekten geçiyordu.

ABD emperyalizmi bu süreçte bölgede uyguladığı (böl-parçala-yönet) politikasıyla irili-ufaklı uşak-kukla rejimler sayesinde Ortadoğu'daki nüfusunu iyice artırmıştı. Ortadoğu'yu yeniden "onarım" faaliyeti oldukça karlı bir sonuç yaratmıştı.

Bu "karlı deneyim" ABD emperyalizminin daha sonraki yıllarda

hakimiyet alanını genişletme çabalarında önemli bir yer tutacaktı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası "taş üstünde taş kalmayan" Avrupa'nın yeniden onarımı vardı sırada. **Onarımın adı "Marshall Planı" idi bu defa.** Avrupa'nın (batı) ekonomik-sosyal kalkınmasını da içine alan bu onarım faaliyeti, ABD emperyalizminin batı Avrupa'daki nüfusunun giderek artmasıyla da beraberinde getirdi. ABD askeri üsleri de yine aynı süreçte genişletilerek inşa edildi. Savaşın galip çıkan ikinci büyük güç olan SSCB, yapılan anlaşmalar gereği bu plan kapsamında onarım yardımı alması gerekirken türlü ayak oyunları ile yardım alması engellendi. Böylece SSCB'nin savaş sonrası yıkımına uğratılan Pakistan, "demokratik-ileri-refah ve hukuk devleti vizyonuna kavuşurma" iddiası ile yeniden yapılandırılmak, yıkım "onarılmak" istenmektedir. Bu sözde onarım için oluşturulan "**Pakistan'ın Dostları Grubu**" (ABD, AB emperyalistleri ve Avustralya, Kanada'nın yanı sıra bir dizi uşak-kukla rejimden oluşmaktadır) "**Malakand**

Marshall Planı ve daha bir dizi benzer plan-proje aynı yılları takiben sadece batı Avrupa'da değil Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelere dönük de bağımlılığı artırma amaçlı hayata geçirilmiştir. Marshall Planı başka adlar altında bugün bir kez daha ve Ortadoğu politikalarıyla birlikte gündeme gelmiştir.

2000'li yılların başından itibaren başlatılan işgal savaşları ile yıkıp-yıkılan Ortadoğu yine yıkıp-yıkılanlar tarafından "onarılmak" istenmektedir. Irak'ta büyük ölçüde hayata geçirilmeye başlanan "onarım" hareketinin son durağı ise Pakistan'dır. Son aylarda genişletilerek süren ABD askeri saldırıları ile —en azından belli bir kesimi— savaşın yıkımına uğratılan Pakistan, "demokratik-ileri-refah ve hukuk devleti vizyonuna kavuşurma" iddiası ile yeniden yapılandırılmak, yıkım "onarılmak" istenmektedir. Bu sözde onarım için oluşturulan "**Pakistan'ın Dostları Grubu**" (ABD, AB emperyalistleri ve Avustralya, Kanada'nın yanı sıra bir dizi uşak-kukla rejimden oluşmaktadır) "**Malakand**

Pilot Projesi" adı altında bir proje geliştirmekle meşgul şu sıralar. Ve proje büyük ölçüde tamamlanmış durumda.

Böylece emperyalist savaşlar, bir kez daha sadece silah tekellerinin devasa kârlar elde etmesinin, enerji zenginliklerinin yağmalanmasının yanı sıra inşaat sektöründeki tekellere de büyük kârlar getirmeye başlamıştır. Yıkımı onarma faaliyeti ile birlikte ayrıca emperyalistlerin hakimiyeti pekiştirilmeye çalışılmaktadır.

Pakistan'da yine emperyalistler eliyle yaratılan istikrarsızlığın giderek büyüdüğü, gerek Pakistan halkının gerekse bölge halklarının emperyalist güçlere karşı öfkesinin iyice bilindiği bir süreçte ortaya atılan bu projenin ne kadar hayat bulacağı ise ayrı bir konu olarak da ele alınabileceksen net olarak konması gereken bir şey var ki; bu da; işgal politikalarını iflas ettiren direnişlerin, Marshall Planı'nın bu yeni versiyonunu da iflas ettireceği, işlemez hale getireceğidir. Çünkü ne bölge halkının ne de dünya ezilen halklarının üzerinden planlar yapılmasına artık tahammülü kalmıştır!

Çin devrimi 60 yaşında

1 Ekim 1949 tarihinde Başkan Mao, Pekin Meydanı'nda toplanan bir insan denizine Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunu ilan ettiğinde bu devrimin kendi ülkesi ile sınırlı kalmayacağını ve tüm dünya ezilen halklarına yeni bir yol gösterdiğinin farkındaydı.

Başkan Mao, 28 yıl önce Lenin'den devraldığı kızıl bayrağı şimdi dünyanın en kalabalık ve en geniş coğrafyasına sahip ülkelerden birinin doruklarında dalgalandırıyor. Lenin'in önderliğinde Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi tarihin ilk proleter devrimine önderlik ederek yeni bir çağın kapısını aralamış, dünyanın dört bir yanında yaşayan işçilere, emekçilere, ezilen milyarlarca insana kurtuluşun ışığını taşımıştı.

Yüzyıllar boyunca sömürülen, horlanan, baskı altında tutulan, aşağılanan; işçiler, köylüler emekçiler, çeşitli milliyetlerden azınlıklar buna bir son vererek özgürlüklerine kavuşmuştu. Ekim Devrimi'nin dünya tarih sahnesine açtığı bu yeni sayfaya yazılacaktı artık dünya halklarının direniş öyküsü. Rusya'da gerçekleşen devrim ile halkların kurtuluş umudu güçlenmiş dünyanın birçok bölgesinde emperyalizme, gericiliğe ve faşizme karşı savaşmak üzere komünist partiler kurulmuştu. **Ekim Devrimi sadece Rusya'da yaşayan milyonlarca emekçinin kaderini değiştirmekle kalmamış aynı zamanda Asya'dan Avrupa'ya, Latin Amerika'dan Ortadoğu'ya kadar birçok ülkenin sınıf mücadelelerinde yeni bir döneme girilmesini de tetiklemişti.** Çin bunlardan sadece biriydi. Ekim

Devrimi'nin ayak sesleri Çin'de büyük bir coşku ile karşılandı. Çinli komünistler Ekim Devrimi'nin ışığının görüldüğü yoldan yeni bir tarih yazmak üzere ileri atıldılar.

1900'lü yıllarda Çin siyasal yaşamı oldukça hareketliydi. Emperyalist işgale karşı Sun Yat Sen'in yürüttüğü direniş sürmekte, fabrikalarda köylerde ve en çok da üniversitelerde hareketli bir siyasal atmosfer hüküm sürmekteydi. 1919'da öğrenci hareketinde Ekim Devrimi'nin de büyük etkisi ile yaşanan sıçrama ve ÇKP'nin kurulması ile Çin'de sınıf mücadelesi yeni bir döneme girdi. Yüzyıllardır imparatorların, hanedanların, savaş ağalarının baskıları, zulmü ve sömürüsü altında korkunç bir yoksulluk içinde karanlığa mahkûm edilen Çin halkı için yeni bir geleceğin ışıkları ağır ağır yüzüne vurmaya başladı. **Çin Komünist Partisi emperyalist işgale, Guomindang gericiğine ve toprak ağalarına karşı verdiği mücadeleye içinde çelikleşti, gelişti ve yüz milyonlarca insanı ayağa kaldırmayı başardı.** Çin Komünist Partisi yürüttüğü bu savaşım sırasında devrimin ilerleyeceği güzergâhı öğrendi. Guomindang'a karşı ilerleyeceği politikayı kararlaştırdı, kuratılmış bölgeleri kurdu ve partinin aynı zamanda devrimin önderliğini de yarattı.

Ancak Guomindang'a karşı izlediği yanlış politikanın sonucunda binlerce üyesini kaybetti. Toplu ayaklanma stratejisini uygulayarak şehirleri kuşattı, ağır darbeler aldı. Kurtarılmış bölgelerde "tek karış toprak vermeme" politikası izleyerek birçok üs alanını kaybetti. Yüz binlerce

savaşçı ve bir o kadar insan, çıktıkları uzun yürüyüşte yaşamını yitirdi. Ancak tüm bunlarla birlikte sınıf mücadelesindeki ısrarı ve Çin halkına duyduğu derin sevgi sayesinde devrimin gerçek stratejisini keşfetmeyi başardı. Hatalarından büyük dersler çıkararak Guomindang'a ağır darbeler indirdi, Halk Savaşı stratejisini uygulayarak yeni kızıl üsler kurdu ve nihayet tüm Çin'de iktidarı ele geçirecek bir kızıl ordu kurmayı başardı.

ÇKP, kurulduğu 1921'den devrimin zafere ulaştığı ana kadar büyük bedeller ödeyerek, ağır darbeler alarak, geri çekilerek ancak her defasında hatalarından öğrenerek yeniden ayağa dikilerek yol aldı. Başkan Mao önderliğindeki ÇKP Marksizim-Leninizm'in evrensel yasalarını Çin özgüline uyarlayarak devrimi zafere taşıdı. Başkan Mao, Lenin'in usta bir öğrencisi olarak ondan öğrendiklerini Çin'de yaşama geçirdi. Devrimin alacağı biçimi ortaya çıkardı. Çin Devrimi uzun süreli Halk Savaşı stratejisi ile yol alacak ve zaferi kazanacaktı.

Başkan Mao, Çin Devrimi'nin özgün koşullarından hareketle Marksizm-Leninizm'i geliştirdi ve onu ileri bir aşamaya yükseltti. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimin izleyeceği rotayı çizdi, Proletarya Diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin alacağı biçimi gösterdi, ekonomi ve felsefe alanındaki Marksizm-Leninizm'e katkılarda bulundu. ÇKP önderliğinde Kızıl Ordu son düşman mevzilerini de ele geçirdiğinde gökyüzüne dünya halkla-

rina yol gösterecek yeni bir kutup yıldızı yükselmiştir.

Çin Devrimi'nin ışığı tıpkı Ekim Devrimi'nde olduğu gibi dünyanın ezilen yığınlarının yüreğinde büyük bir umudu yeniden tutuşturdu. Başkan Mao önderliğinde inşa edilen Çin ile tüm dünyada komünizm hayaleti daha çok korku salmaya başladı. Sosyalizmde geri dönüşlerin anahtarı durumundaki büyük Proleter Kültür Devrimi ile birlikte revizyonizmin ve oportünizmin etkisi altında kalan komünist partiler yeniden kuruldu.

Her devrim kendi yatağından akar!

Ülkemizde de Başkan Mao'nun yaktığı bu ateş ile yüreği alazlananlar az değildi. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yaktığı kıvılcımın ilk tutuşturduğu yerlerden biriydi coğrafyamız. Gençlik, her zamanki gibi bayrağı ilk eline alan, güneşi ilk gören, söylenenleri ilk algılayan ve yola koyulan oldu. Çin Devrimi nasıl kendi yatağından aktıysa Türkiye devrimci hareketi de aynı yolu izleyecekti. Mustafa Suphilerin katledilmesinden sonra sessiz ve derinden akan ırmak şimdi büyük bir coşku ile kıyıları döverek ilerliyordu. İrmak

Tarihten kısa kısa...

- * 16 Eylül 1976'da DİSK üyesi işçiler genel greve gittiler. İşçiler, Milliyetçi Cephe hükümetinin çekilmesini istedikler, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni protesto için genel yas ilan ettiler.
- * 15 Eylül'de İsrail ordusunun Ariel Şaron komutasında Lübnan'ı işgalinin ardından 16 Eylül'de Sabra ve Şatila Filistin mülteci kampları İsrail askerlerince kuşatıldı. İsrail ordusu ve Lübnanlı Hıristiyan Falanjist milislerin işbirliğiyle 40 saat süren katliam 17 Eylül 1982'de sona erdi. Kimi Filistin kaynaklarına göre öldürülenlerin sayısı 7 bini geçiyordu.
- * 17 Eylül 1988'de 18 devrimci tutsak 118 metre tünel kazarak Kırşehir E Tipi Hapishanesi'nden firar ettiler.
- * 18 Eylül 1978'de ATAŞ rafinerisinde grev başladı.
- * 21 Eylül 1995'te Buca Hapishanesi'nde gerçekleştirilen katliamda 3 DHKP-C tutsağı katledildi.
- * 23 Eylül 1969'da Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) öğrencisi Taylan Özgür İstanbul'da polis kurşunuyla öldürüldü. Aynı gün Deniz Gezmiş tutuklandı.
- * 24 Eylül 1996'da Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nde 12 PKK tutsağı dövülerek katledildi.

luşarak kendi yolunu çizmektedir. **Bu güzergâh emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı amansız bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Halk savaşının tüm ihtişamı ile kavuşacağı yatağı olacaktır!**

Kültür-Sanat

"Sizler yalnız değilsiniz, bir şair acınızı biliyor

Şiirler kendi ülkelerine "**Şairler Yurdu**" der. Yüzerce yıl sömürge konumunda yaşamış, Cumhuriyet sonrası Pinochet faşizmi altında ezilmiş bu halk, müzikte olduğu kadar şiirde de devrimci bir geleneğe sahiptir. Kuşkusuz bu geleneğin en önemli ismi **Pablo Neruda**'dır.

1904 yılının 12 Temmuz'unda, Şili'nin Parral kasabasında dünyaya geldi. **Ricardo Nefali Reyes Basoalto** adıyla bir köy çocuğu olarak büyür. Yalnız ve içe kapanık kişiliği onu doğaya yönlendirir. İlk şiirlerinde doğa üzerine geliştirdiği metaforlar baskın yer tutar. Dünyayı tanıma merakı zamanla sosyal ilişkilere kacak, şiirinde doğaya olan tutkusunu halkın sorunlarıyla birleştirecektir.

Henüz 13 yaşındayken **Nefali Reyes** adıyla ilk makalesini, ilk şiirini ise 30 Ekim 1918'de, aynı takma adla yayımlar. Daha sonraki yıllarda ise dergilerden birinde rastladığı Çek balad ve romans yazarı **Jan Neruda**'nın adını takma ad olarak seçer. Lise yıllarında tanıştığı Rus edebiyatı, Batı şair ve yazarlarına il-

gisini arttırır. Bu ilgiyi Şili halk kültürü ile sentezler. 1923 yılında, ilk şiir kitabı olan **Crepusculario**'yu (Alacakaranlık) neyi varsa satarak çıkarır. Bu yıllarda işçi olaylarının, siyasal tartışmaların hayatına girmesiyle fikirleri siyasallaşmaya başlayıp şiirleri toplumsallaşsa da henüz radikal bir kopuş söz konusu değildir. Üniversite öğrenimini tamamlayan Neruda, 1927 yılında Birmanya'nın başkenti Rangun'da, Şili Cumhuriyeti Devleti'nin konsolosu olarak görevlendirilir. 1932'de ünlü şiir kitabı **Yeryüzünde Konaklama**'yı çıkarır. Konsolosluk yaşamının ilk dönemlerinde görev yaptığı devletlerde, ezen ve ezilenler arasındaki derin ekonomik farklılık toplumsal bilincinde hatırı sayılır bir yer edinir. İspanya'da sürdüğü diplomatik yaşamı iç savaşın çıkmasıyla sona erer. Tarih 18 Temmuz 1936'yı göstermektedir. Ancak o; "**Şiirimi değiştiren bu İspanya iç savaşının benim için bir şairin ölümüyle başlar**" diyecektir. Bu şair arkadaşları Lorca'dır.

Konsolosluğu bırakan Neruda, faşizm karşıtı çalışmalarını artık bir Marksist olarak sürdürmektedir. Ülkesinde kurulan Halk Hükümeti Cephesi Şili'ye dönmeye vesile olur. Sanatçı ve aydının insanı görevlerini yerine getirmemesini korkaklık olarak niteler. **Faşizme karşı mücadelesine birçok aydın ve sanatçının tarafsızlığına karşı taraflı şiirler yazarak devam**

eder. 1944 yılında Şili Ulusal Edebiyat Ödülü'nü alır ve bir yıl sonra Şili Komünist Partisi'ne üye olur. Almış olduğu kararda İspanya'da kaldığı dönemin kötü anılarının belirleyici bir yeri vardır. Ancak halkçı söylemlerle hükümete gelen yeni Cumhurbaşkanı Gabriel Gonzales'in, kendini iktidara getiren devrimci güçlere cephe alışı Neruda'yı da etkiler. Gonzales karşıtı çalışmalara başlar, vatanı ihanetle suçlanır. 1949 yılında ülkesinden ayrılmak zorunda kalır. "**Şili'ye Şarkı**" adıyla başladığı çalışması daha geniş kesimlerin sorunlarını kapsayınca "**Evrensel Şarkı**" olarak 1950'de yayımlanır. 1952'de "**Üzümler ve Rüzgâr**" adlı yapıtı ile "**Kaptanın Dizeleri**" adlı yapıtını imzasız olarak yayımlar. Aynı yıl hakkındaki kovuşturma kararının kaldırılması üzerine, Şili'ye döner. 1970'te Salvador Allende için seçimi kampanyasına katılır. "**Yanan Kılıç**" ve "**Gök Taşları**" adlı yapıtları yayımlanır. 1971'de Salvador Allende'nin Cumhurbaşkanlığı'ndaki Şili'nin Paris Büyükelçisi olur. 21 Ekim'de "Nobel Edebiyat Ödülü"nü kazanır. Ancak tıpkı İspanya'da olduğu gibi kara günler Şili halkını da beklemektedir. 1973 yılında Pinochet faşizmi iç savaş getirirken Allende öldürülür. Büyük şair aynı yılın 23 Eylül'ünde hayata gözlerini yumar. Oysa giden bir bedendir sadece. "**Bugünün Türküsü**"nde "**Biz halkızı yeniden doğarız ölümlerde**" diyen Neruda, sadece Şili halkının değil dünya halklarının şiirdeki sesi olur. (Izmir)

Yıkımlara, yoksulluğa, yozlaşmaya ve krize karşı **Gülensu-Gülsuyu Festivali** binlerce kişinin katılımı ile **3-4-5-6 Eylül** tarihlerinde gerçekleştirildi. Partizan olarak desteklediğimiz festival **Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme Yardımlaşma ve Kültür Derneği** tarafından gerçekleştirildi.

Biz de gerek hazırlık sürecinde gerekse de festival günlerinde çalışmalara katılarak aldığımız sorumlulukları gerçekleştirmeye çalıştık.

1. GÜN

Festival, Gülensu son duraktan Gülsuyu Fatma Hanım'a kadar yürüyüşle başladı. Davul zurna eşliğinde yapılan yürüyüşte "**Yıkımlara/yozaşmaya karşı gücümüz birliğimizdir**" vb. sloganlar atıldı. Fatma Hanım'da Dernek Başkanı **Ali Danacı**'nın yıkımlara ve yozlaşmaya karşı yaptığı konuşmasından sonra çekilen halaylarla yürüyüş sonlandı.

Akşam saatlerinde ise **Kriz ve Yoksulluk** konulu panel gerçekleştirildi. Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Güllüm** ve **Volkan Yaraşır**'in katıldığı panele yoğun bir katılım oldu. Panelistler krizin nedenleri ve sonuçları, yaşanan direnişler ve örgütlü mücadelenin önemi üzerine sunumlar yaptılar. Panelden sonra Dernek Başkanı **Ali Danacı** tarafından Festival açılış konuşması yapıldı. Daha sonra yerel sanatçılar Ali Haydar, Arzu ve Kenan Ulusu sahne alarak türküler söylediler. Hasan Sağlam'ın söylediği Türkçe ve Zazaca türkülerle devam eden programda

son olarak Erdal Erzincan sahneye çıktı.

2. GÜN

Akşam saatlerinde yapılan "**Yozlaşma ve gençlik**" konulu panele Güzelleştirme Derneği ve YDG'den panelistler katıldı. Panelden sonra Sez-

4. GÜN

Festivalin son günü Gülensu mahallesinde kalabalık bir grup halinde, önlüklerimiz ve şapkalarımız ile yayın dağıtımına çıktık. Ajitasyon-propaganda eşliğinde, marşlar söyleyerek coşkulu bir çalışma gerçekleştirdik.

Gazetemizin Kartal muhabiri **Suzan Zengin**'in tutuklanmasını protesto etmek için bir eylem düzenledik. Saat 18.30'da Dinler Sokak'ta sloganlar ve marşlarla toplandık. Partizan, İşçi-köylü imzalı pankartımızın arkasında "**Gö-zaltılar, tutuklamalar ve baskılar bizi yıldırılmaz**" vb. sloganları atarak festival alanına kadar yürüdük. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylem okunan açıklama ile devam etti. Ardından "**Tutuklanmalar serbest bırakılsın**", "**Devrimci ve sosyalist basın susturulamaz**" sloganları atıldı. Eyleme **ESP, Alinteri, Halk Cephesi** ve **PDD** de destek verdi.

Akşam saatlerinde, "**Kentsel Dönüşüm mü? Rantsal Bölüşüm mü?**" başlıklı bir panel gerçekleştirildi. Panele sosyolog **Şükrü Aslan**, şehir planlamacısı **Besime Şen**, Dikmen vadisinden **Tarık Çalışkan** katıldı. Panelistler, kentsel dönüşüm denilen projenin, yoksullara ait yerlerin sermayeye peşkeş çekilmesi anlamına geldiğini, bu projede halkın iradesine yer verilmeyeceğini belirttiler.

Panelden sonra **Meyman** sahneye çıkarak devrimci marş ve türküler ile kitleyi coşturdu. **Koma Surya** ise söylediği Kürtçe ezgiler ile festivali renklendirdi. Son olarak **Grup İsyan Ateşi** ile program devam etti. Hep birlikte söylenen marşlar ve halaylarla festival sonlandırıldı. (Gülsuyu Partizan)

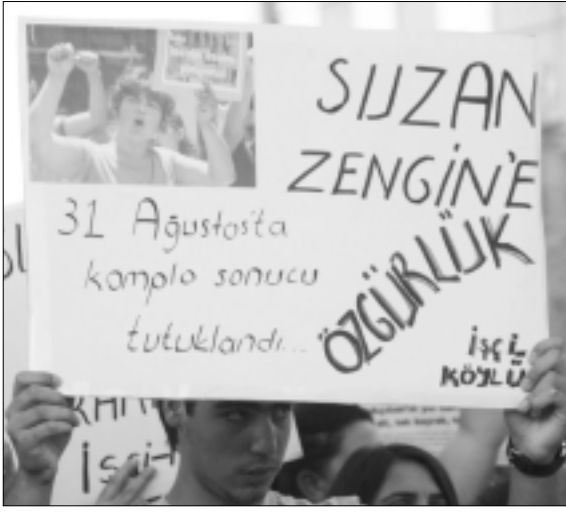
Gülsuyu-Gülensu Festivali gerçekleştirildi

gin Engin Aydın ve VenQ u Vaz gibi yerel sanatçıların katılımı ile ikinci gün programı sona erdi. Etkinlikler sırasında Partizan olarak ajitasyon eşliğinde alanda gazete dağıtımı yapıldı.

3. GÜN

Öğlen saatlerinde Gülensu esnafına dönük toplu gazete dağıtımı gerçekleştirdik. Festivale katılım çağrısı da yaptığımız dağıtım, başarılı bir şekilde sonuçlandı. Akşam başlayan programa ise Murat Güngör, Grup Siya Korta ve Gece Tutuştu Müzik Grubu katılarak katılımcılara türkü ve marşlar söylediler. Etkinlikte hasta tutsaklar ve hapishaneler konulu sinevizyon gösteriminin gerçekleştirildi.

Merhaba...

Öncelikle hepimizi en içten duygularıyla kucaklayıp öpüyorsunuz.

Bildiğiniz gibi kısa bir süredir zorunlu ve geçici olduğuna inandığım yeni ikamet adresindeyim. Bu mektubu yine bu zorunlu ikamet kaleme alıyorum. "Sedir Cafe"de oturmuş, bir yandan çay içerek size yazıyorum. Sedir Cafe neresi mi? Hücrelerin bulunduğu iki katlı koğuşun üst katındaki boşluk. Yerde bir yer yatağı ve köşede bir masa ve sandalye var. Kim boş bulursa o oturuyor. Genelde çalışmak ve mektup yazmak için kul-

lanılıyor burası.

Kaldığım mekanın ayrıntılarına daha fazla girmeyeyim ve neden ve nasıl burada olduğum üzerinde durayım.

Devrim ve karşı devrim arasındaki mücadelenin kıyasıya sürdüğü, sınıf çelişkilerinin de bu kıyasıya mücadeleye paralel olarak iyice derinleştiği bir süreçten geçmekteyiz. Karşı devrim her zaman olduğu gibi bu süreçte de giderek aleyhine gelişen süreci lehine çevirme çabalarını artırmaktadır. Bu çabalar sistem muhaliflerine dönük saldırıların çeşidini ve kapsamını da genişletmektedir. İnsan temel hak ve özgürlüklerine dair var olan kırıntılarını da ortadan kaldırmayı içeren saldırıların en bildik ve de sıkça başvurulanlarından biri de muhalif seslerin susturulmasıdır.

Düşünce ve ifade özgürlüğüne dönük saldırıların pervasızlaşmasında da ifadesini bulan muhalif sesleri susturma çabalarının son döneminde diğer genel saldırılarla birlikte hızlı bir artış gösterdiği de yine sürecin özelliklerindedir. Bu yönlü saldırıların başlıca hedefinde ise öteden beri devrimci ve sosyalist basın bu-

lanmaktadır. Kapatma, toplatma ve de olmadı gözaltına alma ve tutuklama da yine muhalif basına dönük sıkça başvurulan yöntemlerdir. İşte benim tutuklanmamı da bu kapsamda değerlendirilmekteyim.

Gözaltına alınma biçimi ve devamındaki tutuklanmaya bakıldığında ortada açık bir polis komplosu olduğu görülebilir.

Açık ve adresi-yeri bilinen bir gazetede çalışmama, 12 yıldır aynı adreste ikamet etmeme ve gazete faaliyetinin gereği ya da getirisini olarak her gün polisin "gözü önünde" olmama rağmen sabaha karşı bir "yakalama emri" ile ev baskını yapılması bile tek başına bir komponun varlığına işaret etmektedir. Yine benimle birlikte tanımadığım üç kişinin daha alınıp üzerime ifade verdirilmeye çalışılması, işledikleri iddia edilen suçlamayı benim yönlendirdiğim, ayrıca bu kişilere de yön verdiğim iddiaları komponun bir parçası ve de esas yanı olarak görünmektedir.

Evet, polis gerek gözaltında gerek savcılıkta gerekse nöbetçi mahkemede kurguladığı komploya ilişkin istediği sonucu alamamıştır. Ancak kompo savcılıkta, mahkemede de sür-

dü. Anlaşılan oydu ki, sistemin en önemli dayanaklarından olan bu kurumlar ve onların temsilcileri kararlarını daha baştan vermişlerdi. Ve böylece tutuklandım.

Tekrar etmek gerekirse tüm bu gelişmeler hiç kuşku yok ki, muhalif sesleri, muhalif basını (öncelikle de devrimci ve sosyalist basını) susturma, sindirme çabalarının sonucudur.

Hepimiz biliyoruz ki, bugüne kadar onlarca devrimci basın çalışanı gözaltına alınmış, tutuklanmış hatta yargısız infazlarla katledilmiştir. Bürolar basılıp araç-gereçler tahrip edilmiş, devrimci basın "illa da" susturulmak istenmiştir/istenmektedir.

Fakat bizler devrim mücadelesinin sıra nefleri olarak bunu çok iyi bilmekte ve giderek daha fazla bilince çıkartmaktayız ki, ne gece yarısı ev baskınları ne komplolar ne gözaltılar ne de tutuklamalar devrim yürüyüşümüzü durdurabilir. Aksine sisteme karşı kinimizi daha da bilen...

Devrim mücadelesi içinde olan herkes şu nu bilir ki, mücadele bedel ödemeyi gerekti-

rir. Ve de bedel ödemeyi göze alanlarla ilerler. Devrimciler için yaşamın her alanı mücadele alanıdır aynı zamanda. Ve mücadele burada da sürüyor. Yaşam burada da, dört duvar arasında devrimci yaratıcılığın sınırlarını zorlayarak devam ediyor. Yoldaşlık ilişkilerinin yanı sıra devrimci ilişkilerde iyice pekiyor, karşı devrimine inat...

Elbette hapiste olmak kutsanacak, özendirilecek bir durum değil. Çünkü dışarıda yapılacak çok iş var. En çok da yarım kalan işlerde oluyor insanın aklı. Yokluğunda birilerinin senin yapman gereken işlerin yükünü de omuzlamak zorunda kalacağı, onların omuzlarına binen yükün ağırlığının artmasını acıttıysanız insanı.

Ben er ya da geç bu komponun boş çıkacağına ve bana düşen payı omuzlamak üzere tekrar dışarıda olacağına inanıyorum. Bunun için de mektubumu en kısa sürede buluşmak dileğiyle diyerek bitiriyor, komplolar-baskılar bizleri yıldırılmaz diyorum.

(Bakırköy Kapalı Kadın Hapishanesi'nden İK çalışanı Suzan Zengin)

Devrimci basın susturulamaz!

Gazetemiz eski çalışanlarına yönelik hukuksuzluk sürüyor!

Gazetemiz eski çalışanlarına yönelik gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklamalarda ilk duruşma görüldü. Beşiktaş Adliyesi'nde görülen duruşmada yaklaşık sekiz aydır tutuklu bulunan gazetemiz eski çalışanları Sema Gül, Arzu Özdemir, Emriye Demirkır ve Özgür Elitemiz ilk kez ifade verdi. Tutuklanma gerekçelerini ve haklarındaki iddiaları ancak altı ay sonra öğrenebilen gazetemiz eski çalışanları sekiz ay sonra hâkim karşısına çıkarıldı.

"Yasadışı örgüte finansman sağladıkları" iddiası ile 14 Eylül Pazartesi günü Beşiktaş DGM'de görülen duruşmada tutsaklar savunmalarını yaptı. Özgür Elitemiz sözlü savunmasında gazetemiz İşçi-Köylü'nün meşru olduğunu ve bir süre gazetede çalıştığını dile getirerek hukuksuz bir şekilde sekiz aydır tutuklu olduğunu söyledi. Sema Gül ve Arzu Özdemir ise savunmalarında devrimci-sosyalist bir yayın çizgisine sahip gazetemizin Basın Kanunu çerçevesinde yayın faaliyetini sürdürdüğünü, işçilerin emekçilerin sesi olduğunu dile getirerek, meşru olduğunu savundular. Okurlarımız 'Yasadışı örgüte finansman sağladıkları' iddiasını red ederek iddiaların devrimci-sosyalist basına yönelik düşmanca tutumun bir yansıması olduğunu, iddiaların asılsız ve hukuksuz olduğunu söylediler. Emriye Demirkır da yaptığı savunmada iddiaların hiçbir hukuki dayanağının olmadığını ifade etti. Mahkeme giriş ve çıkışında "Sosyalist Basın Susturulamaz" şeklinde slogan atan tutsakların bir sonraki duruşması 26 Ocak 2010 tarihinde gerçekleşecek. (İstanbul)

Geçen sayımızda yer verdiğimiz gibi 28 Ağustos günü saat 05.45'te evi basılan ve ifade verme bahanesi ile gözaltına alınan gazetemizin Kartal Büro çalışanı Suzan Zengin tutuklanarak Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'ne konuldu.

Devrimci basına yönelik gerçekleşen bu saldırılara karşı Atılım, Devrimci Demokrasi, Devrimci Hareket, İşçi Köylü, Kızıl Bayrak ve Proleterce Devrimci Duruş; 5 Eylül Cumartesi günü Taksim Tramvay Du-

Antakya

Cumartesi günü saat 12.00'de Künefeciler İK okurları olarak devrimci, sosyalist ve yurtsever basına yönelik saldırılara kınamak ve Suzan Zengin'in tutuklanmasını protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Yapılan basın açıklamasında; "Son bir ay içerisinde Günlük ve Yürüyüş gazetesi kapatıldı, birçok kitap hakkında toplatma kararları çıkartılarak basımı yasak-

lağı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eyleme Alinteri, TÖP, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu, Tekstil-Sen, YDG, DDSB, ESP ve İstanbul-Ahali de destek verdi. "Devrimci basın susturulamaz" pankartının açıldığı eylemde, kitle saldırılara karşı barikat olma kararlılığını gösterdi. Yapılan açılış konuşmasının ardından ilk sözü alan Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu sözcüsü Necati Abay ülkemizde düşünce ve eylem özgürlüğünün olmadığını belirterek tutsak gazeteci sayısının 27 olduğunu hatırlattı ve devrimci basına yönelik saldırılara kınadı. Ardından Suzan Zengin'in eşi Bekir Zengin operasyonun gerçekleştirdiği sabahı özetleyerek eşinin devrimci gazeteci kimliğiyle Kartal'da tanındığını ve keyfi bir biçimde tutuklandığını belirtti.

Kitle adına basın metnini okuyan İşçi Köylü çalışanı Rahime Karvar ekonomik krizin faturasının emekçilere kesilmek istendiğini belirterek emekçilerin sesi olan devrimci basına yönelik saldırıların da böylece süreçlerde arttığını söyledi.

(İşçi-Köylü Gazetesi)

landı ve onlarca gazeteci ve okur gözaltına alınarak tutuklandı. Bu saldırıların sonucunda 28 Ağustos günü gözaltına alınan İşçi-Köylü Kartal Büro çalışanı Suzan Zengin'e yönelik komplodur. Bizler Antakya İK okurları olarak tüm devrimci ve yurtsever basına yapılan bu saldırıları kınıyoruz" denildi.

Eylemde "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Devrimci basın susturulamaz", "Yaşamın örgütlü mücadelemiz" sloganları atıldı. Eyleme Eğitim-Sen ve Alinteri de destek verdi. (Künefeciler Partizan)

Hukuksuzların hukuku ancak bu kadar olur!

15 Ocak 2009 günü İşçi-Köylü, Devrimci Demokrasi ve Kızıl Bayrak okurlarına ortak yapılan operasyonlardan 8 ay sonra ilk duruşmalar yapıldı. 3 Eylül günü Devrimci Demokrasi okurlarının ilk duruşması yapılmış ancak hiçbir gelişme olmayarak 1 Ekim'e ertelenmişti. 10 Eylül'de ise öğleden önce İşçi-Köylü okurlarının öğleden sonra ise Kızıl Bayrak okurlarının ilk duruşmaları vardı. 2 kişi tutuklu 4 kişi tutuksuz yargılanan İşçi-Köylü okurlarının duruşmasında savcı polis fezlekesinden başka bir delil bulamamış ve mahkemenin sonuna kadar tek bir kelime konuşmamıştır. Okurlar savunmalarını yaptıktan sonra mahkeme başkanının polis fezlekesinde yer alan ve hiçbir gerçekliğe sahip olmayan sadece "tahmin ettikleri olayları" yapılmış gibi sordu.

Mahkeme boyunca susan savcı tek bir cümle söyledi; "Tutukluların tutuklu kalmasını talep ediyorum" ve bu cümle karşısında gayet iyi hazırlanmış olan savunmamız göz ardı ediliverdi. Tutuklular tutuklu, tutuksuzlar tutuksuz yargılanmak üzere mahkeme 5 Kasım 2009 tarihine ertelendi. Kızıl Bayrak okurlarının davasında da bir değişiklik olmadı; ve duruşmaları da 8 Ekim 2009 tarihine ertelendi.

İki duruşmada dikkat çekici olan ise hâkimlerden birininin savcıyla gayet samimi tavırları, kendi aralarında gülmeleri, fısıldaşmaları ve hâkimin bir diğerinin ise 2 duruşma boyunca Habertürk Gazetesi okumasıydı. Kıscacı duruşmalarda tamamen daha önceden hazırlanmış bir oyunu herkesin karşısında oynadılar ve perdeyi kapattılar. (Sivas YDG)

Roni Margulies, Kaypakkaya ve 'bir avuç polemik'

Taraf Gazetesi'nin 2 Eylül 2009 tarihli sayısında, Roni Margulies'in ait, "Mahir, Hüseyin, Ulaş" başlıklı bir yazısı yayınlandı. Yazı, esas olarak ÖDP'ye yönelik eleştirileri barındırıyor olmakla birlikte, bunların "temellendirilmesi" her nedense daha çok İbrahim Kaypakkaya ve diğer devrimci önderler üzerinden yapılmaya çalışılmış.

Roni Margulies, bulunduğu yerin geleneklerine uyup, kaleme almış olmalı yazısını. Ne demiş Margulies, hatırlatalım: "24 yaşında öldürülen bir delikanlı söz ediyoruz. Yabancı dil bilmeyen; Marksist klasikler bir yana dursun, Mao'nun eserlerini bile doğru dürüst okuması mümkün olmayan, okuduğu kadarını da berbat tercümeleyen okuyan bir delikanlı. Yazdıkları, bir avuç polemik makalesinden ibaret olan, daha fazlasını yazmaya vakit bulamayan bir delikanlı. Öğrenciliği bırakıp silaha sarılan, ömrünün son yıllını dağ başlarında çatışmakla, kaçmakla geçiren bir delikanlı... Nasıl bir 'gelenek' olabilir bu? Bir delikanlının dünya işçi sınıfı hareketine katkısı ne olmuş olabilir? Dünya emekçilerinin deneyimlerine, bilgisine, teorilerine neler eklemiş olabilir? Marx, Engels, Lenin' dedikten sonra, bunların yanına bir

de Kaypakkaya'yı eklemek biraz garip olmaz mı?

"Ve bugün siyaset yaparken, dünyayı anlamaya ve değiştirmeye çalışırken, 35 yıl önce ölmüş ve kısacık hayatında devlete meydan okumak dışında pek fazla bir şey yapmaya vakit bulamamış bir gencin 'gelenegi' mi ışık tutacak bize?"

Roni Margulies İbrahim Kaypakkaya'yı kendisine konu seçtiğinden, taraf olduğu yerin düşünce sistemiyle hareket ediyor doğal olarak, bu yüzden ondan "Kaypakkaya'nın devrimciliğinden, kararlılığından, cesaretinden kimsenin kuşkusuz olamaz herhalde" sözleri dışında İbrahim'e dair iyi bir şey duymayı beklemiyoruz. Biz sadece biraz ciddiye istiyoruz! Siz bir yandan sistemi, sistemin yerleşik kurumlarını, işleyişini, ideolojisini sorgulama iddiası taşıyacaksınız ama öbür yandan bunu sizden önce, sistemin dümen suyunda giderek değil, sistemi sarsarak yapanları "24 yaşında genç", "Bir avuç polemik yazısı" diyerek küçümseyeceksiniz.

Evet, ciddiyet istiyoruz!

Merak ediyoruz doğrusu, acaba Roni Margulies'in İbrahim'in "Bir avuç polemik" dediği yazılarını okumuşluğu var mı? Bu konuda bir iddiamız yok ama şunu açıkça iddia ediyoruz ki;

onu anlamamış! Çünkü o "bir avuç polemikte", Kemalizm'le hesaplaşma vardır, Kürt sorunu/millî mesele konusunda faşizmin tezlerine açık bir karşı duruş vardır, revizyonizmden kopuş vardır. Mesela bugün Doğu Perinçek ve sürekâsının geldiği nokta eski yoldaşlarını bile "şaşırtıyorken", Kaypakkaya'da bunun öngörüsü vardır. Fakat İbrahim'in belirleyici özelliği bunlarla sınırlı değildir.

O sistemle bütün köprüleri atmıştır. Yani bir taraftan bütün kurumları, ideolojisi ve politikaları ile sistemi yargılarken, diğer yandan umudunu yine sisteme bağlamamış aksine onu yıkmak için harekete geçmiştir. İşte İbrahim Kaypakkaya geleneği de tam da bu berrak ideolojik-politik-pratik duruş üzerinde şekillenmiştir. Ve onu erken yitirmemiz attığı temel sağlamlığından dolayı "yol üzerindeki büküntü" olarak kalmıştır. Onu egemen sistem açısından tehlikeli, "otoban tabelaları" açısından çekilmez kılan da bu özelliğidir ve elbette onun "dünya işçi sınıfı hareketine" katkısı tam da budur; enternasyonal bir komünist olarak o, devrimi kendi ülkesinde başarmayı iş edinmiştir.

Margulies'in İbrahim Kaypakkaya'yı "24 ya-

şında genç" diye küçümsemesi ise sadece gülmektir. Genç olmayı politik değerlendirme kistası olarak almasını, "politik çapsızlıkla mağlul" olmasına bağlıyoruz. Evet, Kaypakkaya yoldaş genç yaşında bir komünist olarak ciddi bir düzey yakalamış, yaratmıştır. "Yabancı dil bilmemesine", koşulların yetersizliğine rağmen Marksizm bilimini kavramada ve onu uygulamada döneminin en parlak devrimcisidir.

Taraf'ın yeri neresi?

Taraf Gazetesi yazarlarının ilginç bir huyları var, öğretmeyi çok seviyorlar! Hatta bazı köşe başlıklarını "Marksizm notları", "Solcu luğa giriş dersleri", "Devrimcinin yol haritası" olarak değiştirdiler bunu kimsenin yadırgayacağını ve ciddiye alacağını sanmıyoruz!

Otoban tabelası misali, sürekli gidilecek yolu gösterip, asla yerlerinden kıpırdamıyorlar. Fakat otoban tabelalarına da haksızlık etmeyelim; onlar işaret ettikleri yöne gitmedi diye kimseye saldırmazlar! Taraf Gazetesi'nde genel olarak devrimciler, devrimci değerlere saldırılması bugün artık yadrigadığımız bir durum değil. Hatta onlarda, bunun bir "dudak tiryakiliği"ne dönüştüğünü bile söyleyebiliriz! Cesur liberallerimiz, "statükoculara", "Kemalistlere", "darbecilere" karşı sopalarnı her kaldırdıklarında, onu, bir de devrimcilerin kafasına indirmekten kendilerini alamıyorlar. Kim

bi- lir belki de böyle yaparak kendilerini daha liberal, daha demokrat, daha "Taraf" hissediyorlardır. Biliyoruz ki, "Taraf Gazetesinin" taraf olduğu yer sistemin sınırlarını aşmıyor. Onlar, TC devletinin değişebileceğine dair içlerinde tükenmez bir umut taşıyorlar, biz sistemden umudumuzu keseli yıllar oldu. Onlar sömürücü sınıf kliklerinden birinin, emperyalistlerinde zorlamasıyla değişime ikna olacağını(!) düşünüyorlar, bizim bu tür düşüncelerin yanına bile yaklaşmadığımız bilinmekte! Onlar sistemi düze çıkarma görevini diledikleri gibi yüklenebilirler, biz ise onu yıkacağız, takipçisi olduğumuz "Kaypakkaya geleneğinin" bizde yarattığı bilinç budur. Bilmeyenlere duyurulur! (Bir İK okuru)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Adres: Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10
A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşarıyapı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silişke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

KENT“SEL” DÖNÜŞÜM

Yağmur yağdı İstanbul'a. Sonra bu yağmur felakete, felaket de adeta katliama dönüştü. Bu felaket, doğal afet değildi. **Adına her ne kadar sel desek de bu felaketin yol açtıkları doğal olmaktan çok uzaktı.** Çünkü yine gözünü kâr hırsı bürümüş egemenler ve onların çarklarının bir parçası olan rantçı belediyelerdi selin sorumluları.

Ayamama ve Tavukçu derelerinin kurularak, 1990 sonrası imara açılması, bitki örtüsünü yok etmiş ve buradaki toprağın üzeri sanayi bölgesi ilan edilen yerlere yapılan binalar ve yollar yüzünden beton yığına çevrilmiştir. Böylece toprağın suyu emmesi gibi bir olanak kalmadığından yağmur sularının sele dönüşmesi kaçınılmaz olmuş ve iki gün içerisinde, yalnızca resmi rakamlara göre 31 insan yaşamını yitirmiştir. Yalnızca bu nedeni incelediğimizde bile bu felaketin baş sorumlularının kim olduğunu görmüş oluruz. Kaldı ki selin faturasının bu kadar ağır olmasının tek nedeni bu değil! Dere yataklarının kuru-

tulmuş olması aynı zamanda suyun denize ulaşmasını da engellemiş ve -belediye, hizmet vermek gibi bir sorumluluğunun olmadığını düşünmüş olacak ki- baştan savma yapılan mazgallar, köprüler, setler belediyecilik sistemini (dolayısıyla bağlı olduğu egemen sistemi) ile birlikte kullanılmaz hale gelmiştir.

9 Eylül günü başlayan şiddetli yağmur, önce Trakya'yı vurdu. Sel suları, buradaki bir çiftlikte çalışan bir aileyi tamamen yuttu. Aynı gece İstanbul'da da hızlanan yağmur, "Avrupa başkenti" olmaya hazırlanan bu kentin tam ortasında, ticaretin en yoğun olduğu bölgede sele dönüştü. Önce Silivri ve Çatalca'yı vurdu; ardından **Sultangazi**, **Başakşehir**, **Altınşehir**, **Halkalı**, **İkitelli**, **Esenler**, **Bağcılar**, **Küçükçekmece**, **Güngören**'den geçti ve Ayamama ve Tavukçu dereleri taşarak onlarca canı yuttu.

Rant insan hayatını hiç saydılar

En çok can kaybının yaşandığı Ayamama Deresi güzergahı için daha önce Şehir Planlamacıları Odası'ndan gelen uyarılara rağmen, buradaki kurutma çalışmalarının ardından bölge ranta ve yağmaya açılmıştır. Kâr uğruna bu tehlikeli yere imar edilen sanayi bölgesi ve hemen yanı başındaki tır garajı, onlarca tiri şoförünün canına mal oldu. Çıkarları uğruna her türlü "tehlikeyi göze alan" egemenler için yaşanan bu can kayıpları ne bir önem arz ediyor ne de ilk defa yaşanıyor! 1995 yılında (ki o dönemin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı **Recep Tayyip Erdoğan**'dı) yine bir sel baskını yaşanmış ve o zaman da Erdoğan "felaketin

nedeninin daha önceki belediyeler olduğunu" söylemişti. Bugün de aynı şeyi, İBB Başkanı **Kadir Topbaş** söylüyor. Oysa burayı imara açan da, önceki belediye de, sonraki belediye de kendileri.

Derenin intikamı...

Bakin katliamın sorumluları açıklamalarıyla nasıl da halkla alay ediyorlar!

Başbakan Erdoğan hem "derenin intikamı ağır olur" diyerek olaylara "bilimsel" bir açıklama getiriyor hem de bu fırsattan istifade, dere yatağındaki tüm yerleşimleri ortadan kaldırmak için elinden geleni yapacağını vurguluyor. Yani yine yoksula savaş, rantçılara kıyak ilan ediliyor!

Topbaş da Erdoğan gibi "bilimsel" açıklamalara girişerek "gezegene çok hor kullandığımızı, bu yüzden bu tip felaketlerin yaşandığını ve insanlığın bunun karşısında çaresiz olduğunu" söyledi. Ayrıca dere boyunca kurulan ve bizzat kendisinin imar izni verdiği veya göz yumduğu sanayi bölgeleri ve yapılar için de "hangi birinin peşine düşeceksin" diyerek "çaresizliğini" dile getirdi.

Tüm bu yüzüstü açıklamalara AKP'li bakanlar da ek yaptı. Çevre ve Orman Bakanı **Veysel Eroğlu** "vatandaş dere boyunca işgal ederse dere de bir gün işgal edilen yatağı geri alır" dedi. Ulaştırma Bakanı **Binali Yıldırım** da "vatandaşın, bir araziye gözüne

"İnsanlık" selden değil, "Yağma"dan mı utandı!

Selde ortaya çıkan karelerden birinde, insanların ne denli düşkün hallere getirildiğini gördük. İnsanları emeklerini sömürerek, onları onursuz bir yaşama sürüklerken hiçbir çekince duymayan egemenler, selde görümlenen bazı insanların sular altında kalan fabrika ve depolardaki malları alabilmek için canlarını bile önemsemeden suya girmesi karşısında "şaşkınlığa" uğradılar. Kendi yarattıkları bu "düşkün insan" tablosundan rahatsız olarak, hemen "yağmacılar", "insanlıktan çıkanlar" yaftaları havada uçmaya başladı. Asıl suçluları yarım ağızla eleştirilenlere o karelerin altına "insanlığın bittiği an", "insanlığın utancı" vs. başlıklar atıldı.

kestirip parsellediğini ve oraya konduğuna" belirterek "ondan sonra da bunun kanalizasyon sorunu, atık su gideri, elektrik-su giderini düşünmeye başlıyoruz" diyerek yoksulları hedef gösterdi.

En "yerinde" belirleme, Cumhurbaşkanı **Abdullah Gül**'den geldi. Gül, "tüm kurumların görevini layıkıyla yerine getirdiğini" söyledi. Evet, sistemin tüm kurumları sömürü çarkını döndürmek için, hangi şartlar altında olursa olsun, görevini layıkıyla yerine getiriyor! O çarklar, ezilenlerin hayatını dişliler arasında eziliyor olsa bile!

MÇD felaketin sorumlularını lanetledi

Ssel felaketi ve yetkililerin açıklamalarını protesto eden **Munzur Çevre Derneği**, Munzur suyu üzerinde inşa edilen ve kapakları kapatılarak su tutmaya başlayan Uzunçayır Barajı'nın da kapatılmasını istedi.

13 Eylül günü saat:15.30 Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen kitle, "Sel felaketinin, can kayıplarının çevresel tahribatın sorumlusu sistemdir" yazılı bir pankart açarak doğayı yok eden emperyalist-kapitalist sistemi ve onların uşaklarını protesto etti. "Rantçı cepe insanları sele verdiniz", "Derenin intikamının sorumlusu sistemdir" yazılı dövizler taşıyan kitle sel felaketinde yaşamını kaybedenlerin sorumlusunun sistem olduğunu dile getirerek, Dersim'de Munzur suyu üzerinde yapımı biten Uzunçayır Barajı'nın da faaliyetini durdurmasını istedi.

Dernek adına okunan basın açıklamasında, yaşanan sel felaketinin "derelerin gazabı" olmadığı aksine sistemin bir sonucu olduğu ve sorumlularının hesap vermesini gerektiği belirtildi. Dersim'de inşa edilen barajların bölgenin coğrafyasını, kültürünü yok ettiği ve insansızlaştırdığına dikkat çekildi. Partizan ve YDG'nin de destek verdiği açıklama sonrası kitle sloganlarla Tünel'e doğru yürüyüşe geçti. Alkış, zılgıt ve ışıklarla barajları lanetleyen kitle Dersim'e sokulmak istenen koruculuk sistemine karşıda tepkilerini haykırdı. İstiklal Caddesi boyunca yürüyen kitenin de alkışları ve desteği ile coşkulu ve kitlesel bir şekilde yürüyen MÇD, AKP hükümetini de protesto etti. (İstanbul)

"İşçi yaşadılar, işçi gibi öldüler!"

Selin sınıfı olur mu demeyin! Belki tek başına düşününce olmaz ama sonuçlarından baktığımızda felaketlerin ille de yoksullara karşı olduğunu görürüz. Bu selde de aynı şey oldu. Felaketi yine halktan insanların canını alırken, patronlar, lüks araçlarından, yüksek dairelerinden "yağmurun güzelliğini" seyrettiler. Tekirdağ'ın Saray ilçesinde sel sularının yuttuğu çiftlikte evleri başlarına yıkılarak yitip giden aile, çiftlik çalışanla-

ryıydı. Kaldıkları "ev" yerle bir olurken, çiftlik evi sapaşaklam ayaktaydı. Ayamama'daki fabrikalar nedeniyle patronlar, yalnızca maddi zarara uğrarken, hayatlarını kaybedenler, ekmecek tohumlarının içinde sel sularında boğularak ölüyorlardı.

Ve o sekiz işçi kadın... **Nebahat**, **Nuriye**, **Bircan**, **Özlem**, **Fikriye**, **Altun**, **Güldane** ve **Naciye**... Hepsi aynı mahallenin insanıydı ve ekmecek kavgasını aynı yerde Pameks adlı bir tekstil fabrikasında veriyorlardı. Günde 15 saate kadar çalıştıkları oluyordu.

Bindikleri servis aracı fabrikanın bahçe-

sinde sulara gömüldü, şoför ve 3 kadın işçi kurtuldu ancak, "patronun köpeği bile suyu görünce aracın üstüne çıkmayı akıl edemediği halde bunu düşünmeyen" (bu ahlaksız açıklama, savcılığa ifade veren Pameks fabrikasının sahibine aittir) 8 kadın işçi aracın içinde boğularak can verdi.

11 Eylül günü söz konusu fabrika önünde biraraya gelen KESK, DİSK ve Türk-İş bu cinayeti "bu bir sistem sorundur" diyerek protesto ettiler. 12 Eylül günü de **İstanbul Kadın Platformu** fabrika önünde bir basın açıklaması yaptı.

Altınşehir'de sele karşı,

Yaşanan felaketin ardından bizler Şahintepe İK okurları olarak emekçi insanların başka emekçi insanlara yardım etmesinde köprü görevi üstlendik. Bu durum hem emekçi halk arasındaki dayanışmayı gösterirken aynı zamanda bizim de diğer semtteki İK okurlarıyla olan dayanışmamızı da ortaya çıkardı. **Şahintepe**'de refleks bir şekilde yardımların toplanması ve **Bayramtepe**'deki arkadaşlarımızın refleks bir şekilde hasar tespit çalışmalarını yapması ve yardımların koordineli bir şekilde selden zarar gören mahalle halkına ulaştırılması, halktan olumlu tepkilerin alınması bizim için çok olumlu bir yerde durmaktadır. Bu çalışmaya katılan bazı arkadaşların görüşlerini sizlerle paylaşmak isteriz:

1. katılımcı: Ben Şahintepe'de yaşıyorum. Güne sağanak yağmurla uyandık. Öğle saatlerine doğru Güvercin-tepe, Ayazma gibi semtlerdeki evlerin selden zarar gördüğünü öğrendim. Halde durumdaki emekçi halka yardım etmek her duyarlı insanın görevi olmalı diye düşündüm. Hemen acil bir şekilde diğer arkadaşlarla görüştük ve kolektif bir şekilde süreci mümkün olduğunca kısa tutarak mağdur insanların ihtiyacını biraz da olsa karşılayacak yardımlar top-

ladık ve bir kısmını felaketin akşamlarında selden etkilenen bölgeye ulaştırdık. Yardım topladığımız insanlarda iyi bir duyarlılık vardı. Onlar da en az bizim kadar sevinmişlerdi bu işi yaptığımız için. İnsanların diğer yoksul ailelerin sorunlarını kendi sorunları olarak görmesi oldukça sevindiriciydi...

2. katılımcı: Ben İstanbul dışından Şahintepe'ye misafir olarak

halkla dayanışma

halkla dayanışma

geldim. Daha önce böyle bir dayanışma içinde olamamıştım. Zor durumda olan insanlara az da olsa yardımımın dokunması benim için gerçekten gurur verici bir şeydi. Yardım topladığımız insanlar gerçekten çok duyarlı yaklaştılar. Buradaki arkadaşların daha önce de bu tür dayanışmalarda bulduklarını

ve **İşçi köylü gazetesi** okuduklarını öğrendim. Bu da bana İşçi köylü okurlarının bu konularda ne kadar hassas ve bilinçli olduğunu gösterdi. Devletin seyrice kaldığı bu duruma devrimcilerin sahip çıkması hem insanların gözünde hem de benim gözümde olumlandı. Bu tür dayanışmalar hayatın her alanına uygulanmalı; yoksa sorunlarımızı hiçbir zaman halledemeyiz ve insanlar ezilmeye devam eder.

3. katılımcı: Ben bir işçiyim, yağmur dolayısıyla işe gitmedim. Durumun bu kadar vahim olduğunun bilincinde değildim. Arkadaşlardan bazı bölgelerde ciddi zararların olduğunu öğrendim. Kendim de bir emekçi olarak zor durumda olan insanlara yardım etmem gerektiğini düşündüm. Ve arkadaşlarımla kolektif bir şekilde semtimizde yardım toplamaya başladık. Şunu söylemek gerekirse yardım topladığımız insanların bizim gibi düşündüğünü ve çok duyarlı yaklaştığını gördüm. Bu yardımları toplamaya başlamadan da devletin bu insanlara hiçbir yardım olanağı sunmuyacağını biliyordum ve bu bilinçle yaptığımız işe daha sıkı sarıldık. İleriki süreçte böyle durumlarda daha duyarlı olmak gerektiğini ve her zaman halkın yanında olmak gerektiğini öğrendik.

Şahintepe İşçi Köylü Okurları

Onların onurlarından başka hiçbir şeyleri kalmadı!

Belediyenin hiç uğramadığı/uğramak istemediği Altınşehir'deki **Filistin Mahallesi** denilen bölgede, dik bir yokuştan inerek, selde taşan dereye indik. Barakalar ve iki gözlü tuğla evler vardı, içinde bir sürü insan yaşayan... Partizanlar, yardım paketlerini dağıtırken, duvarının yarısı göçmüş bir ev ile uğraşan **Öztuna ailesinin** yanına gittik.

Öztuna ailesi, 15 sene evvel Muş'tan, köyleri boşaltıldığı için, İstanbul'a göç etmek zorunda kalmış. Kalabalık nüfus ve yoksulluk nedeniyle buraya, dere kenarına gelip yerleşmişler.

Yaşadıkları yoksulluk ve sefaletin üstüne bir de sel eklendi şimdi. Evlerinin önündeki dere, yağmurla birlikte taşarak evlerini basıyor ve Öztuna ailesinin iki göz tuğla evi başlarına yıkılıyor. Şimdi aile, evli kızlarının yanında kalıyor. İşsiz eşi **Melik Şah** ve çocukları ile yaşayan kızları selden bir gün önce doğum yapmış ama bu doğuma da sevinemiyorlar çünkü çocuğun hastane masraflarını karşılayacak paraları yok!

çi-Köylü: Ya adıklarınızın anlatır mısınız?

Fadile Öztuna: Yağmur yağdı, evimi yıktı. Hiçbir şeyim kalmadı, sokakta kaldım. Şimdi kızımın yanında oturuyorum. Artık hiçbir şeyim yok!

Melik ah: Sağanağın sesiyle uyandım. Baktım, evin içi su dolmuş. Dışarı çıktım, dere aynı nehir gibi akıyordu. İlerleyemedim. Biraz sakinleşince çıkıp baktık ki evler ve bahçemiz yıkılmış. Eşyalar kullanılmaz halde!

Selim Öztuna: Oy vakitlerinde gelip oy istiyorlar. Sonra da bir tokat vurup gidiyorlar. Buradan yukarılara çıkıyorsunuz. Bakıyorsanız adam zengin, çalışanları var, altında arabası var ama "yardım" onlara gidiyor. Bize ise yardım yok, anca arsamıza el koyuyorlar. Böyle sefaletle bırakıyorlar. Bizi yok sayıyorlar. Ben ne yapayım şimdi! Onurumu mu çiğneyeyim! Ben şimdi niye dağa çıkmayayım ki, niye oğlumu, kızımı göndermeyeyim ki! Dağa çıkınca neden diye soruyorlar, sadece öldürmeye çalışıyorlar. Halimizi görüyor-sunuz!